

הסוד של ישראל בגלות (תורגם אוטומטית)

Hebrew

תורגם אוטומטית

סיכום השיעור

סופיים: הם יכולים להיות רק במקום אחד, לעשות דבר אחד בכל פעם. אכילה אינה שגויה, אבל עבור בן אדם מוגבל, אכילה וחשיבה עמוקה הם למעשה בלתי תואמים — אתה חייב לבחור. הבחירה הזו מתוארת כ**טרגית**: חיי האדם כוללים פשרות טרגיות בדיוק כי אנחנו לא אלוקים. אלוקים יכול לעסוק ברוחני ובפיזי בו-זמנית; בני אדם לא יכולים.

סטייה צדדית / פולמוס: נגד תיאוריות מודרניות/חסידייות מסוימות

תיאורטיקנים מודרניים מסוימים (במשתמע הוגים חסידיים וניאו-חסידיים) טוענים שאפשר "לחיות בעולם ועדיין להיות עם אלוקים" בו-זמנית, או "לאכול ולצום באותו זמן". זה משקף **כישלון של ענווה** — אי-הכרה במגבלות האנושיות. מנקודת המבט של אלוקים, אין קונפליקט בין פיזי לרוחני. אבל בני אדם אינם אלוקים. יש נקודה לרצות לראות את העולם מנקודת המבט של אלוקים, אבל יש להתעקש על החשיבות של **ענווה בהכרה בצורך שלנו במגבלות**.

5. דיון מעשי: האם צום באמת עובד כאסטרטגיית מיקוד?

א5. אתגר תלמיד

אכילה לוקחת רק חמש דקות — האם זה באמת עניין של ניהול זמן?

ב5. תשובה

אכילה כוללת הרבה יותר מחמש דקות — הכנה, עיכול, עייפות לאחר הארוחה כולם צורכים זמן ואנרגיה. עיכול ממש מפחית מיקוד מנטלי. תרגול אישי משותף: לא לאכול (או להגביל צריכה, להימנע מקפה) עד בערך 14:00 מדי יום, למצוא שעבודה פרודוקטיבית נעצרת ברגע שהצום נשבר. עבודה אינטלקטואלית/רוחנית דורשת **אנרגיה מנטלית ומיקוד** עצומים, ותהליכי העיכול של הגוף מתחרים בזה.

6. תרגולים מקבילים ביהדות ובמסורות אחרות

סטייה צדדית: צום לפני תפילה ולפני מצווה

המנהג לא לאכול לפני שחרית; תרגול דומה קתולי/אורתודוקסי מזרחי של צום מחצות עד קבלת הקודש. מסורת אשכנזית/חסידיית של צום לפני ביצוע מצווה (לפני נטילת לולב, לפני שופר, וכו').

סטייה צדדית: מרינה אברמוביץ'

אמנית הפרפורמנס מרינה אברמוביץ' מתארת בזיכרונותיה צום לפני הופעות כטכניקה להשגת מיקוד אינטנסיבי ("להיות באזור"). זה מצוטט כאישור חילוני שצום משפר מיקוד. הערות הומוריסטיות על כך שהיא "הואשמה בכישוף", הופעתה במיילים שדלפו של הילרי קלינטון, וחברות ב-MoMA מעבודה בקרבת מקום.

7. התנגדות תלמיד: רעב כהסחת דעת נגדית-פרודוקטיבית

א7. אתגר

אם אתה רעב, זה עצמו הסחת דעת — אז צום יכול להיות מביס את עצמו.

ב7. תשובה

זו **בעיית יישום**, לא בעיה עם התיאוריה. רעב ניתן לניהול; צמים מנוסים מפתחים "מתג" שבו הרעב שוכך. רוב האותות הגופניים, אם מתעלמים מהם לזמן קצר, מפסיקים להיות פולשניים. תלמיד מציע שהאידיאל הוא להיות

סיכום מהלך השיעון המשולב: צום, פרישות, תרבות, גלות, והתורה כחרב

1. הקשר פותח: יום הצום של שבעה עשר בתמוז

השיעור מתקיים בשבת, שבעה עשר בתמוז, יום צום יהודי.

סטייה צדדית: אירועים היסטוריים של שבעה עשר בתמוז

ניסיון קבוצתי קצר, מעט הומוריסטי, לזכור את האירועים הקשורים לשבעה עשר בתמוז: פריצת חומות ירושלים, שבירת הלוחות, אפוסטומוס ששרף את התורה, פומפיוס שנכנס לקודש הקודשים, וכו'. כמה פרטים המפורטים במשנה נותרים לא ברורים.

הגמרא קובעת שחובת הצום תלויה אם זה זמן מלחמה או זמן שלום; בזמן שלום זה אולי רק מנהג. יש מחלוקת, ועמדת הרמב"ם נראית לא עקבית ("תלוי באיזה מצב רוח הרמב"ם נמצא"). השאלה המרכזית שנשאלת: מה הפשט של המנהג הזה של צום?

2. התחברות לסוגיא הרחבה יותר: תיאוריות של צום ופרישות

זה מתחבר לנושא הקורס המתמשך: אכילה ואי-אכילה, ובמיוחד הסיבות לעינוי הגוף. תיאוריות שונות של צום נדונו בשבוע הקודם. המונח תענית קשור לעינוי, והפסוק מדבר על עינוי נפש, אם כי התרגום המדויק נשאר פתוח.

התזה המוכרזת: "המטרה של הצום היא לא לצום." זה תואם את התיאוריות של פרישות שנדונות.

3. תיאוריית הרמב"ם של פרישות: מיקוד וזמן

א3. הטיעון המרכזי

פרישות — בין אם לגבי אוכל או מיניות — היא בעיקר על **ביטול בזבוז זמן**. אכילה מופרזת צורכת זמן שיכול להיות מוקדש למטרות גבוהות יותר.

ב3. יום כיפור כפרדיגמה

הרמב"ם אומר במפורש שיום כיפור הוא יום המוקדש כולו ל"דברי הנפש" / עניינים רוחניים. הצום הוא אינסטרומנטלי לשחרור זמן.

ג3. יישום לתענית

ההלכה קובעת שהזמן החשוב ביותר של יום צום הוא **אחר הצהריים**, כי זה הזמן שבו הזמן המשוחרר (בדרך כלל מוקדש לארוחות) הופך זמין ללימוד מורחב או עבודה רוחנית. אם הצום מחליש אותך, זה מביס את המטרה — המנגנון עובד רק אם הזמן המשוחרר ניתן לשימוש.

סטייה צדדית: שחרור כסף וגם זמן

תלמיד שואל האם אותו היגיון מתרחב לשחרור **כסף** (לא רק זמן). זה מאושר אבל נדחה להמשך.

4. עיקרון פילוסופי עמוק יותר: מגבלה אנושית וטרגדיית המיקוד (צמצום)

תיאוריית הרמב"ם של פרישות היא באמת תיאוריה על **מיקוד** (הבנה, צמצום), לא על משהו שגוי מטבעו בפיזי. בני אדם, בניגוד לאלוקים, הם

זו לא שיעור תיאולוגיה. אתה לא יכול לתמרן את אלוקים. אבל מסתבר שאתה יכול, במידה מסוימת. המנגנון חייב להיות מוסבר — או שתפילה הופכת אותך לאדם טוב יותר, או שהיא עובדת דרך אמצעים אחרים. נשאר במכוון לא פתור.

13. תשובה קהילתית — הערה היסטורית

טענה מפתיעה: הפעם האחרונה שעם ישראל עשה תשובה קולקטיבית הייתה בזמן עזרא ונחמיה. מאז, רק יחידים עשו תשובה, אף פעם לא הקבוצה כולה. מוצג במעט לשון הרע ("אל תספרו לאף אחד") אבל מדגיש את הקושי של תשובה קהילתית — אתה קודם צריך להיות באמת קבוצה.

14. צום כאנטי-צרכנות / ביקורת "יהדות פלסטיק"

פרשנות אישית: צום הוא מחאה נגד צרכנות. תלמיד טובע את המונח "יהדות פלסטיק" — יהדות שמגיעה "ארוזה מראש", מסחרית, וניתנת לרכישה כחבילה יפה. מוכר כחידוש ומעט אנכרוניסטי, אבל נראה כרלוונטי למצב המודרני.

15. הקליפה המרכזית של עידנו: פרודוקטיביות, עסוק, צרכנות

15א. העיקרון הקסום של מתן שמות לקליפות

עיקרון מפתח: לדעת את *השם* של קליפה נותן לך כוח עליה. זה מוצג כחוק מעין-קסום.

היגיון תומך: מי שיש להם כוח עליך יכולים לקרוא לך בשם, אבל אתה לא יכול לקרוא להם בשם (למשל, אתה לא קורא לאבא שלך בשמו הפרטי; אתה אומר "אדוני" לדמויות סמכות). האסימטריה של מתן שמות משקפת דינמיקות כוח. הבעיה המודרנית: רציונליסטים לא מאמינים בקליפות, אז הם מסרבים לתת להן שמות — וזה בדיוק איך הקליפות שומרות על כוחן. אנשים "כבר לכודים", אז להתעלם מהן כבר לא עובד. התרופה היחידה היא לתת שם לקליפה במפורש.

15ב. מתן שם לקליפה

הקליפה הגדולה של עידנו: פרודוקטיביות, עסוק, וצרכנות, כולם קשורים זה בזה. זה מסביר: אין זמן חופשה אמיתי באמריקה; מדיניות "חופשה בלתי מוגבלת" שבפועל אומרת אפס חופשה; דפוס החיים של הרס עצמך בעבודה במשך 50 שנה, ואז להיות מכור מדי כדי לעצור; החובות היומיומיות האינסופיות (עבודה, משפחה, הודעות וואטסאפ, וכו').

15ג. "פקודות פראיות" (מצוות של הקליפה)

מונח שאול: "פקודות פראיות" — הפקודות הפרימיטיביות, הגופניות, והחברתיות שהחברה כופה. אלו החובות הלא כתובות (לענות להודעות, לבדוק התראות, להגיב לדרישות חברתיות) שאנשים שומרים עליהן הרבה יותר בקפדנות מאשר על מצוות דתיות אמיתיות.

16. הסמארטפון כקליפה הפרדיגמטית

16א. היסח הדעת — מתפילין לטלפונים

הגמרא אומרת שאסור להיות היסח הדעת מתפילין. זה מעולם לא הובן באופן מעשי — עד שהסמארטפונים הגיעו. לאנשים יש אפס דקות של היסח הדעת מהטלפונים שלהם ביום. אדם נורמלי פותח את הטלפון שלו ~300 פעמים ביום (טלפונים עוקבים אחר זה בהגדרות). אתה אף פעם לא יותר מ-4 דקות מהטלפון שלך מנטלית.

16ב. המצווה החברתית של זמינות מתמדת

הכפייה לבדוק את הטלפון שלך נחווית כחובה חברתית ("מה אם מישהו שולח לי הודעה?"). הערה הומוריסטית: רוב השימוש בטלפון הוא בדיקה אם האישה שלך שלחה הודעה. אנשים שרדו בסדר לפני טלפונים סלולריים בלי 30 תקשורת יומיות עם בן/בת הזוג.

כל כך ממוקד שאתה פשוט שוכח לאכול — צום כתוצר לוואי של מיקוד ולא כגורם שלו. שני הכיוונים עובדים.

8. הגנה על פרישות נגד סלידה מודרנית

לאנשים מודרניים יש סלידה חזקה מפרישות, בחלקה מונעת על ידי תרבות צרכנית ("שלילת מה שפרסומות רוצות שנקנה"). הזהירות של השולחן ערוך נגד צום מופרז מוכרת, אבל ההתנגדות היא נחרצת: צום עובד, וכל מסורת רוחנית השתמשה בו. זה "ממש, מדעית, חומרני" — אתה לא צריך להאמין בשום דבר כדי שצום יניב תוצאות. הטענה שגילינו "שאף פעם לא צריך לצום" היא "ממש טיפשית". מתינות (למשל, צומות נזוליים) זה בסדר, אבל דחייה זה לא.

9. צום קהילתי: המטרה המרכזית היא התכנסות

צומות קהילתיים הם על מיקוד הקהילה, לא רק עינוי אישי. המילה המקראית "צום" אולי אפילו לא אומרת "צום" — היא אולי אומרת משהו כמו "התכנסות". הוכחה: ביאול, "קראו צום" אומר "אספו את העם יחד". השולחן ערוך מדגיש שלבוא לבית הכנסת זה מפתח ביום צום — יותר מאשר בימים רגילים. התזמון של מנחה גדולה בימי צום משקף זאת: ההתכנסות אחר הצהריים (כשהיית אוכל) היא האירוע העיקרי.

סטייה צדדית: כישלונות יישום מודרניים

בתי ספר שולחים ילדים הביתה מוקדם בימי צום, אבל אף אחד לא עושה שום דבר משמעותי עם הזמן — זה מביס את המטרה. הנקודה הייתה אמורה להיות התכנסות קהילתית ומיקוד, לא רק יום ריק.

10. צום וצדקה — הקשר לישיעה

הנקודה העיקרית של צום קהילתי, לפי ישעיהו, היא נתינת צדקה. השאלה: מה הקשר בין אי-אכילה לצדק חברתי? תשובה פשוטה: אתה חוסך כסף בכך שלא קונה אוכל, ואתה נותן את הכסף הזה לעניים. מסקנה: ארוחת ה"סעודה המפסקת" לא צריכה לעלות יותר ממה שחסכת — אחרת לא באמת חסכת כלום. זה מחבר צום למיקוד אנרגיה כלכלית, אנרגיה קהילתית, וזמן כלפי אחרים.

11. תיאוריית "הסולידריות הקהילתית" של צום

תחת תיאוריה זו, צום מתחבר באופן טבעי לצדקה ואחריות קהילתית. צום עוזר לך לזכור את אלה שחסרים אוכל באמת, ויצר סולידריות עם העניים.

12. תיאוריית "המחאה/ההתחננות" של צום (פרופסור למברט)

פרופסור למברט (חוקר תנ"ך, מחבר *How Repentance Became Biblical*) טוען שצום הוא צורה של מחאה או הצגת מצוקה המופנית כלפי אלוקים. ההיגיון: התנ"ך אומר שוב ושוב שלא אלוקים יש רחמים על העניים והשבורים. על ידי קריעת בגדים, אי-אכילה, והפיכת עצמך למראה עני, אתה מפעיל את רחמי אלוקים. זה לא מניפולציה גרידה — זה נשען על תכונה אלוקית אמיתית (אלוקים אוהב את המדוכאים). ביקורת ישעיהו אז הופכת: אל תעמיד פנים שאתה מעונה — עזור באמת למעונים האמיתיים. אתה לא יכול לרמות את אלוקים עם ביצוע; אתה חייב לגלם את המידה באמת.

סטייה צדדית: סכנת החלקה לעבודה זרה

תלמיד מעלה את המקבילה לנביאי הבעל בסיפור אליהו, שגם עינו את עצמם כדי לקבל תגובה אלוקית. הסכנה: עינוי עצמי למניפולציה אלוקית יכול בטעות להפוך לעבודה זרה. מוכר כ"מוסר טוב."

סטייה צדדית: אזהרה תיאולוגית

הדרך שבה צום בדרך כלל מתורגל (רק עוקבים אחרי הלכות באופן מכני, מתמודדים עם ילדים, וכו') לעתים קרובות נכשלת להשיג את מטרתה. **המטרה האמיתית:** ליצור לא רק *זמן* אלא *מרחב רגשי, פיזי, וקיומי* — "אפשרות" למשהו אחר מהשגרה היומיומית.

19. הצום הארכיטיפי לעומת צומות לוח שנה קבועים

19א. התענית האמיתית נקראת בתגובה למשבר

הצום הארכיטיפי אינו הצום הקבוע בלוח השנה (כמו שבעה עשר בתמוז), אלא הצום שהוכרז קהילתית בתגובה לבעיה ספציפית. "אנחנו קוראים צום כי יש בעיה. ואנחנו מבינים שאנחנו לא יכולים להמשיך לעבוד." ארבעת הצומות הקבועים הם סוג של גרסה ממוסדת, אבל הרעיון המקורי הוא תגובתי ומצבי.

סטייה צדדית: למידה מתמדת לעומת חשיבה

בדיוק כמו שפרודוקטיביות מתמדת מביסה את עצמה, גם למידת תורה מתמדת ללא הפסקה ל*חשיבה* היא בעייתית. אנקדוטה של אדם לומד מספר בתחנת אוטובוס: "אתה לומד כל כך הרבה כל הזמן, מתי אתה הולך לחשוב?" **תענית אומרת:** "אין לי זמן ללמוד" — וזו הנקודה. היא יוצרת מרחב להתבוננות, לא עוד קלט.

20. תמיכה היסטורית/טקסטואלית: נסיגה לעבודה רוחנית

20א. רב צדוק הכהן ורב חיים ויטאל

רב צדוק מצטט את רב חיים ויטאל, שיום אחד אמר לאשתו שיש לו "נסיעת עסקים" של שלושה ימים להר — למעשה נסיגה רוחנית. **מקבילה לאברהם אבינו והעקדה:** משפחתו של אברהם לא הופתעה מהנסיעה עצמה — רק יצחק שם לב לשה החסר. זה מרמז שאברהם לקח באופן קבוע נסיגות רוחניות להרים, וזה היה *חיים נורמליים*. רב צדוק מרכיב רשימה של דמויות כאלה; הוא מחבר זאת למה האבות היו רועים — אורח החיים אפשר נסיגה תקופתית.

סטייה צדדית: חוסר אפשרות מודרני וזהירות הלכתית

המודל הזה ראוי להערצה אבל קשה מבחינה מעשית היום. אנשים שהיו עוזבים באופן ספונטני לשבת בלי להזהיר את נשותיהם — הלכה אומרת שאתה *מותר טכנית* אבל זה "לא דבר טוב לעשות." אנשים מתו בניסיון נסיגה רוחנית קיצונית, אז צריך לדאוג לנפש שלך (חיים/נשמה). **הנקודה המרכזית נשארת:** *חייב* להיות מרחב לעבודה רוחנית לא-שגרתית. צומות קהילתיים ומבנים דומים נועדו לספק זאת.

21. מעבר: המשמעות העמוקה יותר של עינוי פיזי

21א. סיכום של סיבות ברמת הפשט לצום

מעבר מ"פשט של פשט" (משמעות פשוטה) לשכבות עמוקות יותר. סיכום של סיבות שנדונו קודם: **החזרת תשלום על הנאה חוטאת** — גנבת הנאה דרך חטא; כאב הוא התשלום — כמו חשבון בנק. כאב עדיין נחשב *רע*^{*}; הוא אינסטרומנטלי, לא מוערך לעצמו.

סטייה צדדית: הגישה הנוצרית לכאב

מודל נוצרי: השתתפות בפסיון של ישו דרך סבל. נוצרים הם ייחודיים בהערכת כאב "לעצמו" (הלקאה, פרישות). תרגולי הלקאה לפני ותיקן II מתוארים — נזירים היו מקריאים תהילים נא וקל בזמן הלקאה עצמית, עם ממונים שעוקבים כדי להבטיח שאף אחד לא *נהנה* מהכאב יותר מדי (מזוכים). אפילו בנצרות, ההיגיון עדיין טרנזקציוני (כפרה, הצעת סבל עבור אחרים), לא חיבוק טהור של כאב — אם כי הרטוריקה מתקרבת יותר להערכת סבל באופן מהותי.

21ב. לקראת פשט חדש: מצב הקליפה/החטא

16ג. איסור הטלפון בבית הכנסת כמתן שם לקליפה

"רבנים אורתודוקסים רעים" שאוסרים טלפונים בבית הכנסת למעשה מבצעים את מעשה **מתן השם לקליפה**. וזה עובד: אתה הולך לבית הכנסת לשלוש שעות, אשתך לא צריכה כלום, שום דבר לא קורה. זה מוכיח ש"הפקודה הפראית" של זמינות מתמדת היא אשלייה.

סטייה צדדית: שבת כאותו רעיון

תלמיד מציע ששבת עצמה היא בדיוק זה — שחרור מהעסוק הספציפי של כל דור. מוסכם. "המכונית והטלפון היו שידוך שנעשה בגיהנום."

17. זיהוי שגוי של הבעיה האמיתית

17א. רבנים מתמקדים בקליפה הלא נכונה

רוב השיח הרבני מתמקד בעריות כסכנה הרוחנית הגדולה. אבל **זו לא הבעיה האמיתית של עידנו**. הבעיה האמיתית היא הכפייה המתמדת של חובות חברתיות/דיגיטליות. שימוש בפורנוגרפיה הוא אולי חצי שעה ביום ואינו חדש ביסודו. הבעיה הרוחנית **הדומיננטית כמותית** היא הטלפון-כחובה-חברתית.

סטייה צדדית: תיאוריית הפרדת מכשירים

תיאוריה אישית: צריך להיות לך **מכשיר שונה לכל פעילות** (למשל, קורא ספרים ייעודי ליד המיטה). טלפונים הם הפורמט הגרוע ביותר לעשות משהו מהותי. איכות ה"קליפה" הייחודית של הטלפון כוללת את היותו מוחזק 15 ס"מ מהפנים שלך כל הזמן.

17ב. המצוות לפני העבירות

אנחנו חייבים להבין **מה ה"מצוות" (פקודות) הן** שאנחנו מצייתים להן כשאנחנו בודקים את הטלפונים שלנו באופן כפייתי — לפני שנוכל לזהות את העבירות. כל בדיקת טלפון נחוות כמצווה: "אולי משהו צריך עזרה," "אולי אני צריך להכיר בבדיחה שלהם עם אימוג'י." אלו חובות חברתיות אמיתיות. **אבל אפילו מצווה, שנעשית ביתר, הופכת לעבירה.** אין שום דרך להיות בר קשר אלקטרונית עשויה להיות עצמה הפרה (אולי דרבנו), מה שמרמז שניתוק מוחלט אינו התשובה גם — אבל העודף הוא הבעיה.

18. צום (תענית) כצורה עמוקה יותר של שבת

18א. סטייה פותחת: זמינות ונורמות תקשורת

הערה הומוריסטית על ציפיות מודרניות לתקשורת מיידית. להיות בשירותים לא אומר שאתה שונא מישו. **מצוות החובה החברתית** (להיות זמין, מגיב) עצמה מאזנת על ידי מצוות אחרות שיוצרות מרחב למשיכה — כמו ימי צום.

18ב. צום כשבירת המעגל — שבת חזקה יותר

טענה מרכזית: תענית משרתת תפקיד דומה לשבת אבל יותר רדיקלי. שבת מספקת מנוחה שבועית, אבל היא הופכת צפויה וניתנת לקואופטציה. **הבעיה עם שבת:** כמו קפיטליזם (מזכיר את מרקס), המערכת סופגת את ההתנגדות שלה. קפיטליזם "מוכר לך את החבל לתלות את עצמך איתו" — הוא מסחר אפילו מנוחה. נסיגות בריאות תאגידיות הן סוג של שבת שנועד לגרום לך לעבוד *יותר*. אתה יכול "לקנות חבילת שבת". לכן, שבת ויום טוב יכולים להיות "נבלעים על ידי הקליפה". המנוחה הופכת אינסטרומנטלית לפרודוקטיביות.

התפקיד הייחודי של תענית: היא חייבת להיות **בלתי צפויה** — היא שוברת את המעגל בדרך ששבת לא יכולה. "לפעמים ביום רביעי, אני צריך לעשות תשובה." הצום לא יכול להיות צפוי ונספג על ידי המערכת. הוא יוצר שיבוש א

מיתי.

18ג. ביקורת עצמית

שהאוניברסלי הופך ממשי. הבינארי השקרי (דאגות יהודיות לעומת אנושיות) נובע מהערבוב הקאנטיאני של אוניברסלי עם אחיד.

26. הטענה של התניא על ייחודיות יהודית — פרשנות מחדש

הטענה השנויה במחלוקת של התניא (ר' שניאור זלמן מליאדי) שיהודים הם סוג שונה של יצור מטופלת:

- הקריאה המודרנית הנפוצה שזה "גזענות גנטית" נדחית — התניא מעולם לא שמע על גנים או גזעים.

- פרשנות מחדש: התניא אומר שהצדיק (האדם הטוב באמת) שונה מבני אדם רגילים כמו שבני אדם שונים מבעלי חיים — לא אונטולוגית, אלא במונחים של *דרגת המימוש* של פוטנציאל אנושי.

- זו טענה על הפער בין פוטנציאל למימוש: אדם שהתממש במלואו שונה כל כך באופן רדיקלי מאחד שלא התממש שההבדל *נראה כמו* הבדל מינים, אבל זה לא אחד בסוג — זה אחד בדרגת מימוש.

- שפת ה"מינים" היא מטפורית/אנלוגית, לא ביולוגית.

סטייה צדדית: האם גר יכול להיות נביא?

תלמיד מעלה את השאלה הקלאסית. נדחה כ"בעיית הטרול" — שאלה שאנשים נתקעים בה באופן לא פרודוקטיבי. גר בהחלט יכול להיות נביא. הכוזרי אולי לא מסכים, אבל זה מטופל כוויכוח משני. האר"י מכיר בנסיות רוחניות גנטיות/תורשתיות, אבל זה לא יוצר מחסומים מוחלטים. התשובה המעשית: *נסה*. אם גר נתקל בקושי, זו תגלית אמפירית, לא איסור מטפיזי.

27. הבעיה העמוקה: חוסר שפה לפרטיות יהודית

יש משהו חשוב באמת בייחודיות יהודית שחסרה לנו שפה מתאימה לבטא. כל ניסיון לנסח אותה מייצר "דברים מוזרים" — טענות שנשמעות כמו גזענות, או אסנציאליזם, או שמתמוטטות תחת בדיקה. אבל האינטואיציה הבסיסית היא אמיתית ומשמעותית.

מסגרת מוצעת: בני אדם הם מין אחד — זו הרשעה דתית (אב קדמון אחד, אנושות אחת), לא במקור מדעית. מדענים מודרניים מוקדמים ודרוויניסטים למעשה הטילו ספק באחדות המין האנושי — "גזענות מדעית" הייתה מבוססת בחלקה על התצפית האמפירית שאוכלוסיות אנושיות שונות מאוד, אז אולי הן מינים שונים. היו הוגים דתיים שהתעקשו על אחדות האנושות.

28. סטייה היסטורית: דת לעומת מדע על גזע

מיסיונרים דתיים (למשל, באפריקה) היו מונעים על ידי האמונה במין אנושי יחיד, *נגד* דרוויניסטים חילוניים והוגי הנאורות שהניחו מינים אנושיים מרובים. קאנט והוגים מודרניים מהוללים רבים היו, לפי הסטנדרטים של היום, גזענים קיצוניים — מאמינים שגזעים שונים היו מינים שונים — כי המדע של ימיהם לא נתן סיבה להניח אב קדמון משותף. אבולוציוניסטים דתיים החזיקו בדעה ההפוכה (גזע אנושי אחד), פיסת היסטוריה שדוכאה על ידי "תעמולה אנטי-דתית". המדע המודרני תומך כעת במוצא משותף, אבל שאלות על היכן שושלות מתפצלות ומתכנסות נשארות פתוחות.

29. קהילות אנושיות ובעיית המונוקולטורה

יש קהילות אנושיות, והשאלה היא כמה קהילות שונות באמת קיימות היום. הצעה פרובוקטיבית: אולי יש עכשיו רק תרבות עולמית אחת — התרבות של אנשים שצופים בהוליווד (בעצם כולם). זה מוזהה כבעיה פילוסופית אמיתית, המחוברת להוגים כמו רובין הנסון והמושג של מונוקולטורה.

סטייה צדדית: האם עדיין יש תרבויות שונות?

פרשנות שונה של עינוי פיזי המחוברת ל"מצב הקליפה, מצב החטא". התייחסות לאנשים שחוטכים את עצמם כאנלוגיה — מתחברת לדיון של השבוע הקודם שאנשים יכולים להפיק הנאה אפילו מכאב. הטיעון נחתך באמצע המשפט (הגבלות תוכן), אבל הכיוון הוא: יש הבנה עמוקה יותר של הממד הפיזי של הצום שמתייחסת למצב הקיומי של היותך לכוד בחטא/קליפה, לא רק תשלום טרנוקציוני.

22. שעונים, מודרניות, וסטנדרטיזציה של זמן

סטייה צדדית: שעונים כהמצאה של קפיטליזם

שעונים הומצאו עבור רכבות, לתיאום תעשייתי. המחאה של ברגסון נגד זמן-שעון כמנכר מוזכרת. הדיוק ההלכתי של שקיעה שמדויק לדקה (למשל, 8:12) מייצר "חרדה עמוקה" — הדחף האוניברסלי של המודרניות התיישב אפילו בזמן הטקסי היהודי. האם אפשר פשוט לצפות "כשמחשיך" במקום לעקוב אחר זמן-שעון מדויק? נשאר לא פתור אבל מסומן כשאלה אמיתית.

23. סטנדרטיזציה ככלי של כוח מדינתי

סטנדרטיזציה של זמן מתחברת לסטנדרטיזציה רחבה יותר של מדידה — המטר, הקילוגרם — שנכפתה על ידי הקיסר הצרפתי כפרויקט של רציונליות הנאורות. ארה"ב נשארת חריגה המשתמשת ביחידות מקובלות (רגל, אינץ'), מטופלת כ"לא נאורה". קנדה מערבת מערכות באופן פרגמטי. המוטיבציה האמיתית מאחורי סטנדרטיזציה הייתה שליטה מדינתית ומיסוי: אם לכל יישוב יש מדידות משלו ("שיעורים"), המדינה לא יכולה לנהל ולמסות ביעילות.

Seeing Like a State של ג'יימס סקוט מצוטט כמסגרת התיאורטית: מדינות צריכות קריאות — קטגוריות אחידות — כדי לשלוט. הספר הזה נקרא "חשוב מאוד לקבלה", מה שמציע רלוונטיות עמוקה לפרויקט הרחב יותר.

24. תזה פילוסופית מרכזית: אוניברסלי ≠ אחיד (הערבוב של קאנט)

זה המהלך הפילוסופי המרכזי. המודרניות, וקאנט בפרט, עשו זיהוי שגוי גורלי:

- אוניברסלי (אובייקטיבי): כללים/אמיתות שתקפות מעבר להעדפה סובייקטיבית של כל יחיד — הן *אמת* באופן בלתי תלוי במחשב.

- אחיד: כללים שחלים *באופן זהה* על כולם בכל מקום וזמן.

קאנט ראה נכון שאתיקה חייבת להיות אובייקטיבית (לא ניתנת לצמצום לרצון אישי). אבל אז הוא קפץ למסקנה שכללים אתיים חייבים לכן להיות אחידים — אותו דבר בכל מקום, תמיד, לכולם. זו הסיבה שקאנט מתעקש שאתה לא יכול לשקר אפילו לנאצי ששואל אם אתה מסתיר יהודים: שקר מפר את החוק המוסרי האוניברסלי (כלומר, אחיד).

תזה נגדית: אמיתות אובייקטיביות יכולות להתממש באופן שונה בהקשרים פרטיים שונים מבלי לאבד את האובייקטיביות שלהן. בדיוק כמו שאין "בני אדם אוניברסליים" שמסתובבים — רק אנשים פרטיים שחיים חיים ספציפיים — כך גם טובות איתות ואנושיות חייבות להיות מנוסחות *באופן פרטי* כדי להיות אמיתיות, למרות שהן מצביעות על משהו אוניברסלי.

25. יישוב: בעיות יהודיות כבעיות אנושיות

ההבחנה הפילוסופית הזו פותרת דילמה מודרנית מתמשכת: האם דאגות יהודיות הן פרטיות או אוניברסליות?

תשובה: כל הבעיות היהודיות הן בעיות אנושיות. יהודים אינם מין שונה. אבל הטוב האנושי האוניברסלי יכול להיות *הי* *מנוסה* רק דרך צורות חיים פרטיות. הפרטי אינו גרסה חסרה של האוניברסלי — זו הדרך היחידה

על ידי הפשטת כל הפרטיות "הקישויות" (דת ספציפית, מנהגים ספציפיים, וכו'). אבל ההפשטה הזו עצמה היא **בחירה תרבותית שרירותית** — מישוה אחר היה מפשט דברים שונים ומגיע ל"אוניברסלי" שונה. דמות ההשכלה הזו "ניצחה" במובן מסוים: אנחנו חיים במידה רבה בתרבות שהוא יצר, בגלל טכנולוגיה ומנגנונים גלובליים.

35. השבריריות של הסדר העולמי של ההשכלה/הטכנולוגיה

הסדר העולמי הנוכחי נראה פועל על הכרח חומרי/טכנולוגי (מחשבים עובדים בגלל ביטים, שהם פיזיים). אבל אפילו מחשבים מקודדים **בחירות פילוסופיות ומטפיזיות** — איך קטגוריות מאורגנות, יחסי הורה-ילד בקוד, וכו'. חשוב יותר, כל המערכת **תלויה בבני אדם שמאמינים באידיאלים מסוימים** — חופש, ליברליזם, נורמות משותפות של תקשורת. אם אנשים מפסיקים להאמין או לתקשר דרך האידיאלים המשותפים ברמה הגבוהה יותר, התשתית החומרית עצמה מתמוטטת.

דוגמה קונקרטית: למה סירות דיג לא חותכות את הכבלים התת-ימיים המחברים יבשות? כי האנשים על הסירות האלה משתתפים בתרבות משותפת (הם "מדברים אנגלית", כלומר, הם מכירים בסמכות של המערכת המגובה על ידי הצי האמריקאי). אם הקנייה התרבותית הזו נעלמת — אם מישוה מחליט שהוא לא באמת אכפת לו מהסדר המשותף — התשתית הפיזית פגיעה באופן טריוויאלי

36. אי-ספיקות ה"אדם האוניברסלי" — דוגמת הרופא

מישהו עשוי לומר, "לא אכפת לי מה הדת של הרופא שלי, כל עוד הוא מבין את גוף האדם." זה נשמע סביר. **נקודה נגדית:** אתה גם צריך שהרופא *לא ירצה אותך*. אם הרופא מחזיק במסגרת מוסרית שונה (למשל, חישוב תועלתני שקצירת איברים של מטופל אחד כדי להציל חמישה היא מוצדקת), אז ידע ביולוגי משותף לא מספיק.

התייחסות לאתיקה רפואית של קולומביה: מישוה בוועדה שינה את הגדרת המוות כדי לגרום להשתלות לעבוד — דוגמה לאיך מדע "נייטרלי" כביכול אוניברסלי מבריה פנימה מחויבויות אתיות פרטיות. **מטפורת חלוק בית החולים:** בבית החולים, כולם לובשים את אותו חלוק, כיפות מוסרות — באופן שטחי כולם "אותו אדם אוניברסלי". אבל הזהות הזו היא אשליה; השכבות המוסריות והתרבותיות העמוקות יותר עדיין שולטות בהחלטות חיים ומוות.

37. "הרמה השנייה" שולטת ב"רמה הראשונה"

חזרה על טיעון משבוע קודם: כן, כל בני האדם רעבים (אוניברסליות ביולוגית). אבל בני אדם אמיתיים תמיד רעבים *לאוכל ספציפי מוגדר תרבותית*. הביולוגי ("רמה ראשונה") הוא אמיתי אבל פחות קובע מהתרבות/פרטי ("רמה שנייה"). הרמה השנייה (תרבות, אתיקה, מטפיזיקה) מבובנים רבים *שולטת* ברמה הראשונה (ביולוגיה, צרכים חומריים). רופא עם אתיקה שונה יכול להרוג אותך ללא קשר לביולוגיה משותפת.

התייחסות לשייקספיר (*הסוחר מוונציה*): "אם תדקור אותנו, האם לא נדמם?" — כן, אבל השאלה המעניינת היא *למה היית דוקר אותי?*" העובדה הביולוגית האוניברסלית (דימום) היא טריוויאלית; מה שחשוב הוא המסגרת המוסרית והתרבותית הפרטית ששולטת באינטראקציה אנושית. בני אדם הם מעניינים ואמיתיים *ברמה הפרטית*, לא באוניברסלית. האדם האוניברסלי הוא "משעמם" — אין שום דבר מעניין במה שכל בני האדם חולקים; כל מה שמעניין הוא בהבדלים.

38. השאלה המרכזית: איך עמים גילו איך לחיות

מדינות כמו איראן, סין, ורוסיה מצוטטות כ*אולי* בעלות תרבויות שונות, אבל המנהיגים הפוליטיים שלהן **במכוון** מנסים להיפרד מתרבות עולמית/או"ם ברירת מחדל. כברירת מחדל, כולם משתתפים בתרבות עולמית דומיננטית אחת; מי "מנהל" אותה הוא משני.

סטייה צדדית: תיאוריות קונספירציה ותיאום תרבותי

קריאה אוהדת אך ביקורתית של תיאורטיקני קונספירציה: **הם חשים משהו אמיתי** (תיאום תרבותי מוזר וחזק) אבל חסרים להם הכלים האינטלקטואליים לנסח אותו כראוי, אז הם מייצרים תיאוריות מוזרות. התיאום הוא למעשה "בגלוי" — לא סודי. הוא נובע **מאפקטים של מייסדים, תלויות נתיב**, והכרחים מעשיים (למשל, דומיננטיות אנגלית במחשוב, בקרת תעבורה אווירית, תקשורת עולמית).

30. הדומיננטיות של אנגלית כראיה למונוקולטורה

אנגלית (ובמידה פחותה סינית) הן למעשה השפות היחידות שחשובות גלובלית. "שפה היא דיאלקט עם צבא וצי" — והצי הוא הצי האמריקאי. קוד מחשב, בקרת תעבורה אווירית, מסחר עולמי — כולם פועלים באנגלית. אפילו מדינות כמו הודו, עם גיוון לשוני עצום, מתפקדות באנגלית ברמה שחשובה להשתתפות בעולם המודרני. ה"אימפריה האמריקאית" מוכרת כחזקה מאוד מבחינה תרבותית.

31. האשליה של גיוון תרבותי

אנחנו **רגילים לדבר על תרבויות שונות**, אבל בהתבוננות, הרבה מזה הוא **אותה תרבות עם מסכות שונות**. אנשים ברחבי העולם חולקים בערך את אותן המוסר, את אותו תחושת טוב רוע, עם רק וריאציות קלות (למשל, פיגור של ~30 שנה בין שמרנים וליברלים במדינות שונות, אבל בתוך אותו יקום מוסרי). ההתכנסות הזו היא מה שמזין חשיבה קונספירטיבית — מישוה חייב לתאם את זה — אבל ההסבר האמיתי יותר ארצי (טכנולוגיה, תלות נתיב, הכרח מעשי).

32. טענה פילוסופית מרכזית: תרבות היא מרכיב של אנושיות, לא תוספת

מה שהופך בני אדם למיוחדים הוא **תרבות**: שפה, מערכות אמונה, סיפורים, ספרות, דת. זה **לא תוספת אופציונלית** שמשכבת על גבי ביולוגיה. זה **חלק ממה שבן אדם הוא**. שפה כאן לא אומרת רק את היכולת להוציא קולות (בעלי חיים עושים את זה) אלא את היכולת לתקשר על פני מרחקים **עצומים של מקום וזמן דרך מערכות קידוד סימבוליות** — משהו שאף בעל חיים לא עושה בדרגה דומה. ההבדל בדרגה מספיק כדי להוות **הבדל במינים** (מבחינה פונקציונלית). לכן, **תיאור מלא של בן אדם חייב לכלול את התרבות שלו** — לא רק את הביולוגיה שלו. אפילו מדען חייזר שחוקר אנושות יצטרך ללמוד שפות אנושיות, מערכות אמונה, וסיפורים.

33. מסגרת הזמן הרלוונטית ל"אנושי" במובן הזה

אם בן אדם הוא בעיקרו יצור תרבותי, אז "אנושות" במובן הרלוונטי משתרעת רק עד כמה **שיזכרון תרבותי רציף** — בערך **6,000-10,000 שנים**. ציורי מערות מלפני 30,000 שנה קיימים, אבל אף אחד לא יודע מה הם אומרים; אין רציפות תרבותית איתם. זה מתיישב (מצוין עם קצת אירוניה) עם מסגרת הזמן של **קריאציוניזם צעיר-כדור-הארץ** — לא בגלל תיאולוגיה, אלא בגלל מגבלות הזיכרון התרבותי.

34. ביקורת על ה"אדם האוניברסלי" של ההשכלה

האידיאל של ההשכלה של "אדם אוניברסלי" — מופשט מכל תכונות תרבותיות פרטיות — **מעולם לא היה קיים בפועל**. אותו "אדם אוניברסלי" היה באמת רק **צרפתי מהמאה ה-18/19** שדמיין את עצמו כברירת מחדל

הבהרה מרכזית: "אנחנו לא מדברים על ביולוגיה." מוצא ביולוגי אינו רלוונטי כאן; מה שחשוב הוא הזהות *התרבותית*. אם התרבות מפסיקה, העם מפסיק — ללא קשר לרציפות גנטית. זה מתואר כ"מצב נורמלי" — הרס או ספיגה של עמים הוא המהלך הרגיל של ההיסטוריה.

44. בעיית ההרס לעומת הגלות

כאשר תרבות נהרסת במלואה, אין בעיה פילוסופית — אין מי שנשאר לשאול שאלות. אבל גלות מציגה בעיה חדשה ממש וקשה. היהודים, במיוחד אחרי חורבן בית שני, סירבו לקבל את פסק הדין של המלחמה. הם לא נהרסו במלואה; הם המשיכו להתקיים אפילו אחרי שעירם נפרצה ומקדשם נחרב.

45. מהי עיר? — המקרה של ירושלים

45א. ירושלים כאידיאל לעומת מיקום פיזי

חקירה מתמשכת של מה זה אומר שירושלים "קיימת" או "נהרסת". עיר אינה חומותיה או מיקומה הפיזי אלא התרבות שהיא מגלמת. ירושלים המודרנית — עם רחובות בשם "אולימפיה" ו"המלך ג'ורג' — היא לכאורה לא ירושלים בכלל אלא עיר אירופית למחצה, מזרח-תיכונית למחצה שנבנתה במקומה. שכונות שונות למעשה "נלחמות על איזו עיר זו."

סטייה צדדית: ערים שנבנו מחדש במיקומים שונים

אפילו ירושלים העתיקה נבנתה מחדש מספר פעמים במקומות שונים מעט — עיר דוד אינה אותו מיקום פיזי כמו עיר הורדוס, אם כי שתיהן נחשבו "ירושלים". העיר היבוסית הפכה לעיר דוידית; מה שחשוב הוא הזהות, לא הקואורדינטות.

45ב. המחלוקת נעמי שמר—עמוס עוז

אנקדוטה מחשה: המשוררת נעמי שמר תיארה את שוק העיר העתיקה כ"ריק" בזמן הכיבוש הירדני. עמוס התנגד — הוא היה מלא באנשים. שמר השיבה באנלוגיה: זה כמו לומר לאדם שאשתו נלקחה על ידי אחר שהיא בסדר, רק עם מישהו אחר. **הנקודה:** עיר מלאה באנשים שונים שחיים תרבות שונה אינה אותה עיר. זה רק אותו מקום.

45ג. העיר כתרבות, לא מקום

המיקום עשוי להיות תנאי הכרחי (אקלים, גיאוגרפיה, בסיס כלכלי), אבל **העיר היא התרבות האנושית שהיא מייצגת.** הסביבה הפיזית מאפשרת אבל לא מהווה את העיר.

46. הפרדוקס של קיום מתמשך אחרי הרס

ירושלים — והתרבות היהודית — המשיכו להתקיים אחרי שנהרסו. זה יוצר **בעיה כפולה:**

- **אינטלקטואלית:** קשה להצדיק או אפילו לתאר מה קורה כאשר תרבות הרוסה ממשיכה להתקיים.

- **מעשית:** קשה לשרוד במצב הזה גם אם ההצדקה קיימת.

שתי הבעיות האלה מחוברות. **רב סעדיה גאון** פירש את הפסוק הנבואי "וכל כלי יוצר עליך לא יצלח" כהבטחה שליהודים תמיד יהיו תשובות אינטלקטואליות טובות לאתגרים נגד דתם. **כיבוש בטיעון וכיבוש בחרב דומים מבחינה פונקציונלית** — שניהם שואפים לשכנע עם להפסיק להיות מה שהם.

47. אי-הפרדה של העם היהודי והתרבות היהודית

טענה מרכזית: אין תרבות יהודית בלי העם היהודי. ה"דרך היהודית לממש את הטוב האנושי" דורשת אנשים אמיתיים שחיים אותה. אי אפשר לומר באופן קוהרנטי "יהדות היא על דת, לא עם" כי בלי העם, הדת מפסיקה

כל קבוצת אנשים גילתה היסטורית *דרך ספציפית לחיות*. זה כולל: יחס לאלוקים / מטפיזיקה אולטימטיבית; מה באמת אמיתית; מה טוב; איך להעביר ערכים לילדים, תלמידים, חברים; איך לקיים ולשחזר את העולם האנושי (תרבות).

הסתייגות קריטית: אף אחד לא גילה את זה בדרך *אוניברסלית*. מה שנקרא "אוניברסלי" הוא תמיד דרך *ספציפית* שהפכה לאוניברסלית. הוגי ההשכלה (המאה ה-17-18) שדיברו על ה"אדם האוניברסלי" למעשה היו להם רעיונות ספציפיים של אתיקה אוניברסלית; הם היו "יותר חכמים מהבחור המודרני" כי לפחות הכירו שהאדם האוניברסלי חייב להיות בעל *תודעה* אוניברסלית (ומכאן החומריות של דקארט כמהלך קוהרנטי). הגרסה המודרנית (תועלתנות, וכו') היא רק עוד אתיקה פרטית שטוענת לאוניברסליות.

39. השאלה היהודית כמקרה של השאלה הכללית של עמים

ה"שאלה היהודית" היא באמת השאלה של *כל* עם — היהודים פשוט הופכים את הבעיה לנראית. זו גם ה"שאלה האירית", וכו'. **השאלה שנשאלת:** מה קורה כאשר דרך החיים הספציפית של עם *מאוימת*?

40. העיר כהתגלמות של דרך חיים

עיר אינה "מקלות ואבנים". עיר היא מקום שבו בני אדם חיים בדרך *ספציפית* — אדריכלות, נוהגי עסקים, מנהגי נישואין, נורמות חברות, אפילו איך הם מרמים. כל זה *עובד* רק בגלל תרבות. **טענה מרכזית:** "כברירת מחדל, בני אדם לא עובדים. אתה חייב להיות בעל תרבות."

41. הרס עיר = הרס דרך להיות אדם

כאשר מישהו הורס עיר, הדרך הטובה הספציפית להיות אדם שהייתה לאנשים האלה *מפסיקה להתקיים*. מלחמות הן על צדק/הדרך הנכונה לחיות (מצטט את סוקרטס ואל-פאראבי): ההורסים מאמינים שיש להם עיר/תרבות *טובה יותר* ושכולם צריכים לאמץ אותה.

סטייה צדדית: דה-הומניזציה

אתגר למושג המודרני של "דה-הומניזציה": הרעיון שאתה חייב לבצע דה-הומניזציה למישהו לפני שאתה הורג אותו הגיוני רק אם אתה מניח כבוד אנושי אוניברסלי (מושג מעין-מדעי). **תפיסה מסורתית:** יש "כל מיני אדם". להיות אדם מחולק בדרכים רבות. הריגה לא בהכרח מבוססת על שלילת האנושיות של מישהו — היא עשויה להיות מבוססת על הטענה שדרך אחת להיות אדם היא *טובה יותר* מאחרת. האם להיות "אדם טוב יותר" נותן לך את הזכות להרוג — "זו שאלה אחרת."

42. רצח עם כ"רצח האמיתי" — תזה פרובוקטיבית

מכיוון שבן אדם אינו עצמאי אלא מטבעו *חברתי*, הריגת יחיד היא טרגית אבל לא צורת ההרס העמוקה ביותר. **"רצח אמיתי" = הרס עם שלם/עיר/ציוויליזציה** — מה שאנחנו קוראים עכשיו רצח עם. רק אז *בן אדם* (במובן התרבותי המלא) באמת נהרס.

43. גורל עמים: ספיגה ומוות תרבותי

המחשה מקראית: שבת זבולון כבר לא קיים. כמה זבולונים הפכו ליהודים. הם "נהרסו כסוג האנשים שלהם" — גם אם צאצאיהם הביולוגיים שורדים. **שני מנגנונים של הרס:**

1. **כיבוש:** הכובש מאמין שדרך החיים שלו עדיפה וכופה אותה.

2. **ספיגה וולונטרית:** כמה עמים מכירים בדרך החיים של קבוצה אחרת כטובה יותר ומצטרפים מרצון (זבולונים שהופכים ליהודים).

- **ייעור "מדעי" גרמני:** צמצם את בריאות היער למשתנים ידועים מעטים, שאל מונקולטורות בסורגים גיאומטריים, חיסל צמחייה "חסרת תועלת".

- **תוצאה:** עבד בערך למחזור וחצי, ואז קרס — כי ה"שיחים האקראיים" ביצעו פונקציות אקולוגיות חיוניות שמדענים לא זיהו. מונקולטורות גם הוכיחו עצמן כפגיעות קטסטרופלית למזיקים בודדים.

- **קשר מפורש לשואה:** אותה מנטליות רציונליסטית גרמנית מאחורי ייעור מדעי הייתה מאחורי הריגת היהודים "מסיבות דומות" — יוהרה משותפת של צמצום מערכות אורגניות מורכבות למשתנים ניתנים לשליטה.

53. יישום לתרבות יהודית: אתה לא יודע מה נושא עומס

אם אנחנו אפילו לא יכולים לזהות מה שומר על יער בחיים, אנחנו בהחלט לא יכולים לזהות מה שומר על תרבות אנושית בחיים. לכן:

- **שמרנים מסורתיים "לא משוגעים"** — אפילו תרגולים שנראים טריוויאליים (כמות המלח בקוגל של ליל שבת) עשויים להיות מה שמקיים רציפות יהודית.

- **הצמצום ל"מונותאיזם אתי" נכשל אמפירית:** אלה שצמצמו את היהדות למונותאיזם אתי מופשט ראו את רוב נכדיהם עוזבים את היהדות. זה לא מנציח את עצמו, וזה "תנאי מספר אחת לתרבות מצליחה".

- **התייחסות לטיעון עמוד הענן (עמוד הענן):** אנחנו שומרים על תרגולים אפילו בלי הסבר רציונלי מלא כי אנחנו לא יודעים אילו אלמנטים חיוניים.

54. הטיעון החזק ביותר נגד "יהדות מודרנית"

אם היית יכול להיות "יהודי מודרני" (יהדות מצומצמת לכמה עקרונות אוניברסליים), אז אין סיבה להיות יהודי בכלל, מכיוון שכל אחד יכול להחזיק בעקרונות האלה. הטענה האמיתית היא שיש סוג ספציפי של אדם טוב שנקרא יהודי — לא ניתן להחלפה עם אנשים טובים אחרים, אלא מצב מובחן של טוב אנושי. זה דורש לא רק שלושה עקרונות מופשטים (שכולם חולקים) אלא את המערכת המלאה של מצוות דאורייתא (ואולי גם דרבנן), שמהווה עולם שלם, לא רק סט של אמונות המוחזקות בתוך עולמו של מישהו אחר.

דיון צדדי: התבוללות בין-יהודית

סטייה מוכרת שהועלתה על ידי שאלת קהל. "אני נגד התבוללות בין-יהודית גם, אם כי אני עושה את זה." חסידים מסרבים להתחתן עם ליטאים מסיבות דומות של שימור תרבותי. אבל "לכל דבר יש גבול" — עם רק 15 מיליון יהודים, חלוקה פנימית מופרזת אינה מעשית. הצורך באחדות יהודית מגביל את הטיעון נגד התבוללות פנימית.

55. השאלה המרכזית: האם תרבות יהודית יכולה לשרוד בתוך תרבות לא-יהודית דומיננטית?

זו מוזהה כהשאלה האמיתית שההרצאה בנתה לקראתה. אם טוב יהודי דורש עולם תרבותי יהודי שלם, האם העולם הזה יכול להתקיים בתוך תרבות זרה דומיננטית? "כולנו יהודים ואנחנו מדברים אנגלית... אנחנו חושבים באנגלית. אנחנו חיים באנגלית." אם יהדות נחווית דרך אנגלית, מה מבדל אותה? התלמוד אולי ספר נהדר, אבל נשפט במונחים אנגליים, הוא מתחרה עם ספרים אנגליים אחרים — זו "שאלה לגוי, לא שאלה יהודית." זו שאלת הגלות (גלות): להיות מוטמע ומעוצב על ידי תרבות מארחת.

56. התשובה הציונית ובעיותיה

56א. הפתרון הציוני התרבותי

תרבויות צריכות "דם ואדמה" — צבא, צי, ריבונות — כדי להתקיים באמת. בלי אלה, יהודים הם "טפילים בתרבות מארחת", לחסדיה, וילדיהם

להתקיים בכל דרך משמעותית אנושית. אמת מופשטת עשויה להימשך ב"עולם הצורה", אבל אמת אנושית דורשת התממשות אנושית.

48. האתגר של תרבויות יריבות: רומא

הרומאים (שעדיין קיימים ככנסייה הרומית, ושומרשתם התרבותית — עמודים, אידיאלים, מוסדות — נמשכת) מציגים אתגר אמיתי:

- יש להם טענה סבירה משלהם לדרך חיים טובה.

- הם כבשו את היהודים צבאית, וזה עצמו טיעון לעליונות תרבותית.

- האלים שלהם "ניצחו" במובן ההיסטורי המידי.

זה מקים את שאלת ההתבוללות: למה להמשיך כיהודים כאשר קיימת אלטרנטיבה חזקה ומושכת ופתוחה לך? (הרומאים היו פתוחים במידה רבה להגירה/התבוללות; יוספוס הוא הדוגמה המפורסמת.)

49. התשובה היהודית (זמנית)

יהודים היסטורית הם לא אקסקלוסיביסטים — הם לא טוענים שצריך להיות יהודי כדי להיות טוב (מצטט את הרמב"ם). עם זאת, הם טוענים שעבורם, הדרך היהודית טובה יותר, או לפחות שהם לא יכולים להשיג את הטוב שלהם דרך התרבות הרומית:

- "הספרים הקדושים שלכם לא אומרים לנו כלום; שלנו עושים משהו עבורנו."

- אפילו בלי טקסי המקדש, הספרים הקדושים היהודיים והמנהגים הנותרים נטענים כעדיפים על המנגנון המלא של הדת הרומית.

- יהודים שונים לאורך הדורות ענו על זה אחרת; חלקם הסכימו עם הטענה היריבה והתבוללו. אלה שלא, טענו במשתמע: יש לנו דרך להיות אדם שאתם לא מציעים לנו.

50. הבעיה היהודית האמיתית: האם הישרדות-בגלות בכלל אפשרית?

אפילו אם מקבלים את ההצדקה לקיום יהודי מתמשך, הבעיה העמוקה יותר היא האם זה בכלל *אפשרי*. להיות טוב זה לא רק להחזיק באידיאלים מופשטים — זה דורש צורה תרבותית מלאה (לבוש, טקס, תרגול יומיומי, וכו'). תרבות היא מה שהופך את הטוב האנושי לקונקרטי וניתן לחיות, לא הרצאה אוניברסלית על אידיאלים. זו הסיבה שעמים עתיקים מעולם לא דמינו שטוב יכול להיות אוניברסלי — הוא תמיד היה מוטמע בתרבות פרטית. אם אתה צריך מנגנון תרבותי שלם (כולל משהו ספציפי כמו דרך להתלבש) כדי להיות טוב, איך תרבות יכולה לשרוד בגלות בלי התשתית המוסדית והחומרית המלאה שלה?

51. אי-הצמצום של תרגולים תרבותיים

להפוך אנשים לטובים דורש יותר מניסוח אידיאלים — זה דורש דרך חיים מלאה, כולל אלמנטים שנראים טריוויאליים כמו לבוש. אף אחד לא באמת יודע אילו אלמנטים ספציפיים של תרבות נושאים עומס ואילו ניתנים לוותר. זה ממוסגר כאולי בלתי ניתן לידיעה בכוונה ("סודות אלוקים").

52. הטעות "המודרניסטית הגבוהה" — אנלוגיית היער של ג'יימס סקוט

סטייה מחשה מורחבת (מרכזית לטיעון)

המושג של ג'יימס ס. סקוט של "מודרניזם גבוה" ממחיש את הסכנה של צמצום רציונליסטי:

- ייעור מסורתי: יערות צמחו באופן אורגני עם מינים מגוונים; אנשים קצרו בהירות ונתנו להם להתחדש.

הייתה שפה מושגית טובה יותר זמינה. הם גם הציעו פתרונות שונים לבעיה, חלקם עשויים להיות סימביוטיים.

60. הערכת הפתרון הציוני

60א. הצלחה חלקית

הפתרון הציוני **אכן עבד** בהיבט מכריע אחד: יהודים ישראלים, כולל **החרדים ביותר**, מחזיקים בעצמאות תרבותית הכרחית ליהדות להתקיים. מציאות דמוגרפית: כמעט לא נשארו יהודים מחוץ לישראל ואמריקה היהודית; קהילות תפוצות אחרות נעלמות.

60ב. הנקודה העיוורת החרדית

זה מוזר שיהודים חרדים בישראל לא מכירים שגם הם משחקים "משחק גלות" — קיימים כתרבות בתוך תרבות, אפילו בתוך המדינה היהודית.

60ג. עברית כעצמאות תרבותית — ושבריריותה

תחיית העברית של בן-יהודה מיוחסת כאחד ההישגים האמיתיים של הציונות, המספקת מרחב לשוני ולכן תרבותי. **אולם:** עברית עשויה להיות שפה גוססת אפילו בתוך ישראל. מחקרים מהאקדמיה ללשון העברית מראים שהשליטה בעברית יורדת. אנגלית שולטת בעסקים, במדע, ויותר ויותר בחיי היום-יום בתל אביב. אפילו צאצאים של משפחות אידיאליסטיות דוברות עברית בלבד מדברים וחושבים כעת בעיקר באנגלית. **לחץ מבני:** מדינות קטנות כמו ישראל מתמודדות עם לחץ עצום להפוך ל"גרסה קטנה של ארצות הברית" ולאבד עצמאות תרבותית.

סטייה צדדית: עצמאות תרבותית לעומת התבוללות מערבית (דוגמאות מחשה)

- **אירוע הביטלס:** ממשלה ישראלית מוקדמת יותר אסרה על הביטלס כהשפעה תרבותית רעה — נתפס כמעשה הגנה עצמית תרבותית מוצדק.

- **אירוויזיון:** ישראל המודרנית חוגגת השתתפות באירוויזיון כ"ניצחון" — נתפס כסמל של כניעה תרבותית — בנות יהודיות מופיעות ל"סוטים אירופאים" על הבמה. **ראיון עם גולדה מאיר** המביע זלזול דומה באירוויזיון בתקופתה מצוטט.

- **הימין הדתי בישראל** שומר על עצמאות תרבותית חזקה מאמריקה, מה שגורם לחיכוך דיפלומטי אבל מייצג כוח תרבותי אמיתי — וזה חלק מהמטרה של קיום ישראל.

61. המקובלים על ארץ ישראל והגלות

61א. המקובלים והארץ

המקובלים היו בין היהודים המוקדמים ביותר לתרגל את מה שהם הטיפו לגבי ארץ ישראל. הם מייצגים אחת מהתיאוריות הקוהרנטיות ביותר של יהדות שנתקלו בהן. הם האמינו עמוקות בארץ הפיזית (לא ריבונות פוליטית) — הארץ כאדמה אלוקית. טענה ספציפית: אם אתה רוצה התגלות במצב היהודי — אם אתה רוצה שאלוקים ידבר אליך בעברית — אתה חייב לחיות בישראל. ("עדיין לא הופרך.") הם לא דאגו במיוחד לכוח פוליטי — הבחנה בולטת.

61ב. המטפורה הקבליסטית לגלות: הנשמה בגוף

המקובלים הבינו את הקיום היהודי בגלות דרך האנלוגיה של ירידת הנשמה לגוף. בדיוק כמו שהניאופלטוניסטים מאמינים שהנשמה לא שייכת בגוף, העם היהודי לא שייך בגלות. לנשמה יש מהות משלה ואופני ביטוי מועדפים (מחשבה, מצוות מסוימות, פעולות מסוימות), אבל העולם החומרי של הגוף הופך את הביטוי הזה לקשה. התורה, לפי המקובלים, מספקת דרך לנשמה לבטא את עצמה אפילו בתוך אילוצים גופניים/חומריים.

61ג. מטפורת הכלא

המיסטיקנים קראו לגוף כלא לנשמה. זה מניב טיעון חזק נגד התאבדות: אם אלוקים שם אותך בכלא, מי נתן לך רשות לברוח?

מתבוללים. לכן: רק במדינה יהודית עם הכל יהודי (קופאים, שוטרים, אפילו זונות) תרבות יהודית אותנטית יכולה להתקיים.

56. הפגם הקטלני

הטיעון הציוני מרמז שכל היהודים במשך 1,900+ שנות גלות "לא היו באמת יהודים" — טענה מאוד לא אינטואיטיבית שמבטל

לגיטימציה של האבות של האדם עצמו. זה "ממש מוזר" ומציע שחייבת להיות תשובה אחרת.

סטייה צדדית: סימביוזה לעומת טפילות

תלמיד מציע שהיחס היהודי-גוי יכול להיות סימביוטי (כמו ציפור על קרנף) ולא טפילי. מקובל בחלקו, אבל נעשה הבחנה: מנקודת המבט של העולם, יהודים עשויים לעזור לאחרים (סימביוזה), אבל מנקודת המבט היהודית, ההסדר לא בהכרח עוזר ליהודים לשמור על השלמות התרבותית שלהם. האסימטריה חשובה: סימביוזה למארח לא פותרת את בעיית הגלות לאורח.

57. הוויכוח על סימביוזה תרבותית (דיון כיתתי מורחב)

57א. טיעון האסימטריה

חילופי תרבות עשויים לשבור את התרבות היהודית תוך שהם מועילים לתרבות המארחת — יחס אסימטרי. טיעון נגדי: יהודים תמיד שינו את השפות והתרבויות שהם מאכלסים (למשל, יידיש מגרמנית, "אנגלית יהודית"), וזה סימן טבעי ובריא של חיוניות תרבותית. תצפית: תרבויות מארחות נוטות לספוג רק אלמנטים שטחיים או שליליים מהתרבות היהודית (למשל, קללות יידיש כמו "אוי ואבוי" ולא ברכות).

57ב. האם סימביוזה יכולה להיות מועילה הדדית?

השפעה תרבותית יהודית יכולה להפוך גם יהודים וגם לא-יהודים לטובים יותר — סימביוזה חיובית באמת. מתח מרכזי: האם זה בא על חשבון דילול של ייחודיות יהודית? השאלה היא האם אתה יכול לשמור על היתרונות של הפרדה מבלי להיות *מקסימלית* נפרד. טענה מוסרית: נראה לא מוסרי ליהודים לא לתת כלום בחזרה לתרבות המארחת שלהם.

סטייה צדדית: הצעה מעשית — הצלה

יהודים צריכים ללמד את אמריקה איך לשכפל את הצלה (שירותי חירום יהודיים מתנדבים), שכנראה מתפקדת ביעילות רבה יותר משירותי חירום כלליים. בעיה שהועלתה: היעילות של הצלה עשויה להיות תלויה במבנים קהילתיים שהם יהודיים מטבעם וקשים לשכפל בהקשרים לא-יהודיים. אנקדוטה: אדם מלינקולן היה מתוסכל כי הוא הכיר בערך של הרעיון אבל ידע שהוא לא יכול לשכפל אותו בלי הקהילה הבסיסית. זה מוביל לשאלה העמוקה יותר: האם אתה יכול לייצא את *התוצרים* של חיים קהילתיים יהודיים בלי הקהילה עצמה?

58. הצהרה מחודשת של התזה המרכזית

המטרה של להיות יהודי היא להיות בתרבות יהודית, לא רק לבצע הלכה. הלכה היא חלק מזה, אבל המהות היא להיות בעל תרבות ודרך להיות נפרדת — "עיר בתוך עיר." היסטורית, גם יהודים וגם לא-יהודים הבינו קהילות יהודיות כקהילות אוטונומיות מקוננות בתוך מבנים פוליטיים גדולים יותר (תחת מלכים, וכו'). רק עם ההשכלה יהודים ניסו להבין את עצמם כ*אזרחים* יחידים — אבל מושג האזרחות עצמו היה חדש; כולם "שותררו", לא רק יהודים. לפני כן, קהילות מקומיות (כולל יהודיות) קיבלו עדיפות בדרכים מעשיות רבות.

59. המקובלים (קבליסטים) כמנסחים הטובים ביותר של הבעיה הזו

מעט מאוד יהודים הצליחו לנסח את המצוקה הזו בבירור. המקובלים (קבליסטים) הם החריג: הם יצרו מיתוסים כדי לבטא את הבעיה כי לא

בתוך הלוויתן. חומרי הבנייה לא מובאים מבחוץ — הם מעוצבים **מהמפלצת עצמה**, משתמשים בחומר ובכלים של המפלצת עצמה. זה המעשה היצירתי הפרדוקסלי של הגלות: בניית מרחב אוטונומי משלך **מתוך המדיום עצמו שמאיים לבלוע אותך**. זו התמונה של חיים יהודיים בגלות הנוכחית: לחיות בתוך המפלצת אבל להחזיק בכלים הספציפיים (תורה) כדי ליצור מרחב ראוי למגורים, יהודי באופן מובהק בתוכה. **בלי הכלים האלה**, אדם היה מתעכל — מתבולל לחלוטין לתוך התרבות המארחת.

64. האופק המשיחי

כאשר **משיח יבוא**, העם סוף סוף **יפרוץ ויצא מהמפלצת** לחלוטין, יחזיק בקיום אוטונומי משלו. זה לא ממוסגר ככריחה אלימה אלא כשיא של תהליך חציבת המרחב מבפנים.

חילופי דברים קצרים: שלוש רגלים

תלמיד מעלה נקודה על **שלוש הרגלים** (שלושת חגי העלייה לרגל) ואיך המסגרת הזו מתייחסת אליהם. הקשר מוכר אבל מצוין כדורש הרחבה נוספת — התורה היא מה שמאפשר את התהליך המתואר, והחגים כנראה מסמנים שלבים או ממדים שלו.

הקשת הכוללת של ההרצאה

ההרצאה מתחילה עם השאלה הספציפית של צום שבעה עשר בתמוז ותיאוריית הרמב"ם שצום הוא על **שחרור זמן ומיקוד** לעבודה רוחנית — לא על סבל כשלעצמו. זה מוביל לחקירה פילוסופית רחבה יותר של **סופיות אנושית** (ההכרח הטרגי של בחירה בין מעורבות פיזית ורוחנית), **הקליפה של פרודוקטיביות מודרנית ותרבות סמארטפון**, וצום כשיבוש רדיקלי ששבת לבדה לא יכולה לספק. הטיעון אז מסתובב לשאלה של **מה הופך בן אדם** — לא ביולוגיה לבדה אלא **תרבות**, שהיא מרכיב של אנושיות. זה מניב ביקורת על הערבוב של ההשכלה של **אוניברסלי עם אחיד** (דרך קאנט וג'יימס סקוט), והגנה על **פרטיות יהודית** כהתממשות ספציפית אחת של הטוב האנושי האוניברסלי. השאלה האם תרבות יהודית יכולה לשרוד בגלות — בתוך תרבות זרה דומיננטית — מוצגת כבעיה הקיומית המרכזית. הפתרון הציוני מוערך ונמצא מצליח חלקית אבל לא מספיק פילוסופית. לבסוף, **המסגרת הקבליסטית** מוצגת כניסוח הקוהרנטי ביותר של הבעיה: קיום יהודי בגלות הוא כמו ירידת הנשמה לגוף, והתורה **מתפקדת כחרב** שמאפשרת לעם הגולה לחצוב מרחב תרבותי אוטונומי מתוך המדיום עצמו שמאיים לצרוך אותם — בניית בית בתוך בטן הלוויתן, עד היציאה המשיחית.

62. מסגור מחדש של "הכלא" של התגלמות כמטרתי

הניאופלטוניסטים המאוחרים, ובמיוחד **הניאופלטוניסטים היהודיים**, מפרשים מחדש את כליאת הנשמה בגוף באופן חיובי: אם **אלוקים** שם את הנשמה ב"כלא" הזה, חייבת להיות מטרה למלא שם. לומר "אלוקים עשה את זה" אומר שזה **טוב** — לא רק שאלוקים חזק ובלתי ניתן להתנגדות, אלא שאלוקים **צודק וטוב**, אז ההסדר חייב לשרת מטרה חיובית. לכן, הנשמה יכולה להפוך את הכלא ל**ארמון**: אף על פי שהנשמה תלויה בגוף ובעולם החומרי (כמעט "טפילית"), היא יכולה **להשתמש** בעולם החומרי כרכב לעבודה שלה. הנשמה רחבה מדי כדי להוות עולם שלם משלה באופן אוטונומי; בהתגלמות, היא מוצאת כלים וחומרים לפעול איתם ברמת המציאות הזו.

63. אנלוגיה: העם היהודי בגלות

ב**מקבילה ישירה**, העם היהודי בגלות לא שייך שם — יש להם עולם משלהם, אבל בגלות הם נושאים אותו רק **בראשם**; הוא לא ממומש. לחיות מחוץ לארץ ישראל אומר לחיות תחת ההשפעה הרוחנית ("שד") של האומה שבה אתה מתגורר — למשל, לחיות באמריקה אומר לפעול תחת ה"שד האמריקאי", לחשוב באנגלית, להיות מעוצב על ידי כוחות רוחניים אמריקאיים (למשל, מיקוד מופרז ב*פרנסה*/מחיה). אפילו תפילה מסוננת דרך מבנים רוחניים זרים אלה. אבל יש **נקודה** להיות בגלות: היהודי יכול להשיג משהו עמוק **פרדוקסלי** — לעבוד בתוך ודרך חומר רוחני זה.

64. שני סוגי הגלות של הרמ"ק — התמונה הסוגרת המרכזית

ההרצאה מסתיימת עם תמונה **מרבי משה קורדובירו (רמ"ק)** שנמצאת משכנעת במיוחד:

64א. גלות מצרים — גלות בלי כלים

במצרים, העם היהודי התמודד עם **סכנה קיומית של רצח עם והתבוללות** — הם יכלו להפסיק להתקיים לחלוטין, להיספג לתוך התרבות המצרית הדומיננטית. זה דומה ל**בן אדם שנבלע על ידי מפלצת**, נטרף ומתעכל לאט בבטנה. הגלות הזו לא יכלה להמשיך ללא הגבלת זמן — היא הייתה צריכה להסתיים, או שהעם היה נהרס.

64ב. גלות שלאחר סיני — גלות עם התורה כחרב

אחרי היציאה ומתן תורה (מתן התורה), המצב משתנה באופן יסודי. האדם עדיין בתוך בטן החיה (עדיין בגלות), אבל **עכשיו מחזיק בחרב** — התורה. עם החרב הזו, האדם יכול לחצוב מרחב בתוך בטן המפלצת, לבנות בית

תמלול מלא

תלמיד: פומפיוס?

מרצה: מה איתו?

תלמיד: פומפיוס, כן. אני חושב שהוא נכנס לקודש הקודשים.

מרצה: אולי זה זה... יש כמה דברים שאומרים במשנה שאנחנו לא יודעים. הוא מאוד מרשים. אני לא הולך לתת לו כרטיס.

בכל מקרה, העניין הוא שזה מנהג לצום. זה מנהג כי, תיאורטית, בגמרא כתוב שאתה צריך לצום רק כשיש מלחמה. בזמן שלום, אתה לא צריך לצום אם זה רק מנהג. בכל מקרה, ואז יש מחלוקת בין זמן שלום וזמן מלחמה, תלוי באיזה מצב רוח הרמב"ם נמצא באותו רגע או משהו. בכל אופן.

תלמיד: כן, נכון.

מרצה: אז זה אולי רק מנהג. אבל העניין הוא, מה הפשט של המנהג?

פרק ב': תיאוריות של צום ואסקטיות

השאלה של עינוי הגוף

הפילוסופיה של הצום: מיקוד, מגבלה אנושית, ושבעה עשר בתמוז

פרק א': מבוא — יום הצום של שבעה עשר בתמוז

מרצה: טוב מאוד, אנחנו בסדר. אז, הלילה זה שבת, שבעה עשר בתמוז, וכשהשבת חלה בשבעה עשר בתמוז, יש מנהג, משהו, שהיהודים צמים, נכון? בשבעה עשר בתמוז, משהו קרה. מה קרה?

תלמיד: חומות ירושלים נפרצו, במצור.

מרצה: כי זה היה יום ש... עוד משהו.

תלמיד: הלוחות.

מרצה: כן.

תלמיד: לא, לא, לא. זה לא במשנה. איך קוראים לו? מי היווני? הקיסר הרומי. אדריאנוס? לא. אנטיוכוס.

תלמיד: אפוסטמוס שרף את התורה.

מרצה: קיסר הרג אותו.

הבחירה שלך היא טרגית, כמו שחיי האדם הם טרגדיה במובן הזה, כי אנחנו לא אלוהים. אלוהים יכול לעשות הכל באותו זמן. אלוהים יכול לעשות רוחניות וגשמיות באותו זמן, אבל בני אדם לא יכולים.

ביקורת על תיאוריות מודרניות

מרצה: זו הסיבה שאני די נגד כל אלה, אני קופץ מסביב, אני די נגד כל התיאורטיקנים המודרניים האלה שאומרים, לא, העניין של החיים, העניין הוא לחיות בעולם ועדיין להיות עם אלוהים. זה היה נכון אם הייתי אלוהים.

אני חושב שיש אי-הכרה מסוימת במגבלות של האדם בכל סוגי התיאוריות האלה. זה נכון, מנקודת המבט של אלוהים, זה נכון שאלוהים נמצא כאן, בדיוק כמו שהוא שם, מה שהכאן והשם בכלל אומרים בכל מקרה. העניין הוא, מנקודת המבט של אלוהים, אין שום בעיות בין, אתה יודע, כמו שאומרים, אתה יכול לאכול ולצום באותו זמן. תודה רבה. אם הייתי אלוהים, הייתי מסוגל לעשות את זה.

מכיוון שאני לא אלוהים, ואני סוג של יצור מאוד מוגבל, יחסית, בני אדם די נהדרים, אבל עדיין די מוגבלים, אני בקושי יכול לעשות דבר אחד בכל פעם, וזו הסיבה שאני לא יכול, אתה מבין מה אני אומר? זו שפה שבה אתה צריך לבחור.

אני באמת חושב ש, כמוכן, יש נקודה בכל זה כי הם כן רוצים לראות את העולם מנקודת המבט של אלוהים וכל זה, שזה מאוד יפה. אבל לא סוג של יש ענווה מסוימת בהכרה שאנחנו צריכים מגבלות.

פרק ד': יישום מעשי – האם הצום באמת עובד?

שאלת ניהול הזמן

תלמיד: האם זה באמת כמו אסטרטגיית ניהול זמן בצורה פשוטה כזו? כי אכילה לוקחת בסך הכל חמש דקות.

מרצה: לא, לא, זה לוקח הרבה יותר מזה, דרך אגב. של הכנת האוכל שלך...1

ראשית, זה הכנה. שנית, הגוף שלך עובד על האוכל שלו רוב היום.

תלמיד: כן, אבל זה לא בהכרח...

מרצה: זה כן, זה כן. אתה מתעייף מאכילה.

תלמיד: אכילת יתר, אולי?

מרצה: לא, שוב, אכילת יתר, אתה מתעייף יותר מדי. צום גורם לדומה...

תלמיד: אתה מנסה, נסה לצום.

מרצה: לא כשזה הלכה, אז מה שלא יהיה. אני בדרך כלל צם כל יום עד השעה 2.

תלמיד: כן, וזה עוזר, כי יש לך את הזמן הזה שאתה עובד, ואתה מסיים כמה דברים.

מרצה: אני צם, כלומר, אני לא צם, אבל אני לא שותה קפה ודברים. אני מגביל את צריכת המזון שלי עד נקודה מסוימת אחר הצהריים כל יום שבה זה נשבר, ומשם אני לא באמת מסיים שום דבר. כי הגוף שלך, עבודה אינטלקטואלית או עבודה רוחנית, אני אפילו לא אומר, צריכה כמות עצומה, לוקחת כמות עצומה של אנרגיה, אנרגיה במובן של מיקוד, במובן של כוונה נפשית, מיקוד נפשי.

ואפילו הגוף שלך צריך, כמו, הקיבה שלך אומרת, רגע, עכשיו אני עסוק לעכל את האוכל שלך בשבילך. תודה רבה, קיבה. אבל היא עושה משהו. אני יודע שאנשים אומרים שזה תת-מודע וכל זה. זה כן, זה ממש גורם לך להיות עייף, חוזן מזה, קצת, לפחות. אבל זה גם, אני חושב שזה לוקח חלק מהמיקוד שאתה צריך.

פרקטיקות מקבילות במסורות אחרות

מרצה: וזה מעניין, כי אני יודע שיש את המנהג שאתה לא באמת אמור לאכול עד אחרי שחרית. ובספין-אוף דתי אחר, הפאן פיקשן, אתה לא כמו קתולים ונוצרים אורתודוקסים מזרחיים. ובכן, הקתולים נעשו עצלנים

מרצה: אז יש לי פשט היום. יש לי פשט. כולם יודעים, זוכרים, שאנחנו לומדים על צום. הסוגיא שלנו היא על אכילה ואי-אכילה, נכון? דיברנו בשבוע שעבר על סיבות שונות לעינוי הגוף, נכון? עינוי הגוף בעברית. זוכרים?

תלמיד: כן.

מרצה: אז מה אמרנו? יש תיאוריות שונות של צום, בעצם.

תלמיד: אתה מדבר על התיאוריות של עינוי, או מה לעזאזל?

מרצה: צום זה עינוי. זה ממש נקרא תענית, שפירושו משהו כמו כאב או עינוי, אני לא יודע, כאב. זה לא מה שזה אומר? הפסוק שאומר משהו לא בסדר, ועיניתם את נפשותיכם לתענית, שפירושו המילולי, אני לא יודע איך מתרגמים את זה. עינוי, לענות את עצמך. אני לא יודע, שום דבר מזה.

ודיברנו על התיאוריות השונות האלה. למה אנחנו צמים? אתה יודע מה העניין של תענית? יש לי הרבה פשטים על זה. אבל יש לי חדש היום, אז אני לא יכול לספר לכם את הישנים שוב. אני אשמור שקט. אני אשמור שקט.

התזה המרכזית: העניין של הצום הוא לא לצום

מרצה: העניין של הצום הוא לא לצום.

אז זה מאוד מתאים לתיאוריות השונות שלנו על אסקטיות. אז יש תיאוריה אחת, שהיא התיאוריה של הרמב"ם, לרוב, כשהוא מדבר על אסקטיות, בין אם בהקשר של אכילה פחות או בהקשר של דברים מיניים. התיאוריה שלו היא בדרך כלל שזה בזבוז זמן לאכול יותר מדי. בדרך כלל, זה על לקחת הרבה זמן.

ולמשל, יום כיפור, הרמב"ם אומר זאת במפורש על יום כיפור, שיום כיפור הוא יום שאנחנו מקדישים לגמרי למה שהוא קרא דברים של הנשמה, או ענייני נשמה. כל אחד צריך לעשות מה שאתה יכול לעשות. אבל העניין הוא, זה על לקחת זמן.

עכשיו, הסיבה, העניין של תענית, זה למה כתוב בתענית, הזמן החשוב ביותר של תענית הוא אחר הצהריים. אחר הצהריים של תענית. כי יש כמו אדם, אדם רגיל יש לו כמו סדר היום, כמו יש לו יום. בבוקר הוא אוכל, אחר הצהריים הוא אוכל, מה שזמני הארוחות שלו. זה כמו חלק מהלוח היומי שלך יש עבודה, לימוד, מה שאתה עושה, ואז יש אכילה.

אכילה, שפירושה שאתה די מוגבל בכמות הזמן שיש לך לעשות דברים יותר חשובים. אז אם אנחנו לוקחים יום ואנחנו אומרים, אל תאכל, אז יש לך חצי שעה פנויה. זה דבר אחד. ועכשיו אתה יכול לקיים מפגש לימוד ארוך יותר. כמוכן, אם אתה נותן לצום להחליש אותך, זה לא עוזר. אבל בכל מקרה, ככה זה אמור לעבוד תיאורטית.

תלמיד: אז באופן דומה, האם זה יהיה שבנוסף למשאב הזמן שאתה משחרר, זה גם משחרר משאבים אחרים, כמו כסף?

מרצה: כן, התכוונתי לשאול אותך על כסף. כן, כן, כן, בוודאי.

פרק ג': הפילוסופיה של מיקוד ומגבלה אנושית

אסקטיות כמיקוד, לא כדחייה

מרצה: אז קודם, בואו נחזור. קודם, מכיוון שזו תיאוריה מאוד חשובה. אני לא יודע אם הייתי אי פעם מפורש, אבל תיאוריה מאוד חשובה של אסקטיות, שזה באמת על מיקוד ולא על להיות נגד משהו. זו גם תיאוריה של הפרדה בכלל, נכון?

כי בני אדם מוגבלים, בניגוד לאלים או דברים כאלה, שהם בלתי מוגבלים, או אתה רואה שאלוהים הוא אינסוף, עושה הכל, להיות בכל מקום כל הזמן, וכן הלאה. ולכן בני אדם יכולים להיות רק במקום אחד ובזמן אחד. וזה מה שאנחנו קוראים הבנה, או מיקוד, צמצום.

ומכיוון שאנחנו יכולים לעשות רק דבר אחד בכל פעם, רוב הדברים שאנשים רואים כהפרדה של עצמנו, כמו אל תאכל, אין שום דבר רע באכילה. אבל בשבילי, כבן אדם, קשה לאכול ולחשוב באותו זמן, קשה. לכן, אני צריך לבחור.

פרק ו': מכניקת הצום: זמן, מיקוד, וניהול רעב
מרצה: לא בטעות. לא, אני מתכוון אם אתה צם בטעות אני מבין את זה כי...
 אם אתה רעב זו הסחה נוספת.

תלמיד: נכון, בדיוק. להיות רעב זו בעיה.

מרצה: אבל זה יישום. אם אתה צם בלי להיות רעב...

תלמיד: אבל זה יישום גם, חלק מהמגבלה. אתה אוכל בשר, זו המגבלה.

מרצה: כן, צום עם להיות רעב זו בעיה. האמת היא שרעב ניתן לניהול, כמו אנשים שעושים הרבה צום בשלב מסוים יש להם מתג, כמו שהם מפסיקים להיות רעבים אם אתה מצטער על זה, או כן, אתה פשוט מתעלם מזה, זה עובר. רעב, רוב האותות של הגוף שלך, אם אתה מתעלם מהם לכמה דקות, הם מפסיקים להטריד אותך.

אני רק רוצה להסביר לך למה אני מתכוון בצום על המצב. זה אומר שאתה מתחיל להתמקד, ואז אתה במקרה לא אוכל.

תלמיד: זה נכון גם, אבל אני חושב ש, אוקיי, אז כמו הכל, אתה יכול ללכת לשני הכיוונים.

מרצה: אוקיי, בואו נחזור לזה.

תלמיד: הפשט של צום, האם אין מידה מסוימת של אהדה או התחברות לסבל היסטורי?

מרצה: לא, לא, לא, רגע, רציתי להגיע לזה. ראשית אני אומר לך שאני אדם שובב, שזה גם פשטא של עלאו. אני חושב שזה עלאו אמיתי במובן שכתוב בראשון, העיקתניס, אני הולך להגיע לזה, אבל קודם, זה כמו ההקדשה הזו של משאבים, כמו זמן, ואתה רוצה להיכנס לכל הפרטים האלה, נכנסנו לרמות, אבל העניין מאוד פשוט, חלק מהלוח היומי שלך הוא לאכול, אתה מוציא את זה, יש לך הרבה יותר זמן, נסה את זה, אתה תראה, בסדר?

אם אתה מוציא אפילו דברים אחרים, אתה מקבל אפילו יותר זמן, כמו ניאם אחרים, וכן הלאה, אבל אתה בסופו של דבר עם הרבה יותר זמן אם אתה מפסיק עם האכילה הזו, דרך אגב, אכילה גורמת לך ללכת לשירותים גם, יש הרבה דברים שלוקחים זמן, זה לוקח הרבה יותר זמן ממה שלוקח לך לשבת ולאכול את האוכל שלך.

פרק ז': הגנה על אסקטיות נגד תרבות צרכנית מודרנית

אז זה הדבר הפשוט. אני כן חושב שנכנסתי לדבר הזה, כי לאנשים מודרניים יש סלידה אמיתית מאסקטיות, מהשימוש בכל דבר שמכחיש את מה שהפרסומות רוצות שנקנה יותר ממנו. ואני לא חושב שזה נכון. אנחנו חושבים על עצמנו כמאוד מגניבים, כמו, ובכן, שולחן ערוך בא ואמר שהוא לא צריך לצום. ובכן, זה נכון שהוא עשה את זה. אולי הוא לא צריך לצום או משהו כמו שהאנשים לפניו עשו. אבל זה לא נכון שזה לא עובד.

צום די עובד. וזו טכניקה שכל מסורת אי פעם השתמשה בה. אתה לא יכול להגיד, אה, אנחנו נבין את זה. זה ממש טיפשי. הבנו שאתה לעולם לא צריך לעשות את זה. אוקיי, אז אתה רוצה להשתמש בזה בצורה מדודה יותר. אתה עושה רק צום נוזלים ולא מה שלא יהיה. אתה יכול למצוא כל מיני פתרונות. אתה לא צריך לעשות את עצמך חולה או משהו. אבל זה לא נכון שצום לא עובד. זה בהחלט עובד, וזה ממש, מדעית, זה חומרני. אתה אפילו לא צריך להאמין בשום דבר כדי שזה יעבוד. זה פשוט דבר שעובד מסיבות רבות ושונות ובדרכים רבות. זה מספר אחד.

פרק ח': צום קהילתי כהתכנסות: המשמעות של צום

ובצומות קהילתיים, מכיוון שאנחנו מדברים על הצום הקהילתי, נכון? כי שוב, כמו דברים אישיים, אבל דברים קהילתיים הם על התמקדות בקהילה. עכשיו, אתה רוצה לאסוף את הקהילה. ובאופן מסורתי, צום בתנ"ך נקרא צום. וצום אולי אפילו לא אומר צום. אולי אומר משהו כמו התכנסות. כי כתוב ביזאל, קראו צום. איך קוראים צום? כמו, תגידו לכולם לצום. זה אומר לאסוף את האנשים.

בשנים האחרונות בהלכה, גם. אבל לא היית אמור לאכול עד אחרי קבלת הקודש. אז זה היה אותו דבר, צום מחצות.

תלמיד: כן, יש דבר כזה.

מרצה: יש דבר מאוד דומה לזה. יש גם מסורת יהודית, כמו אשכנז, שבכל פעם שאתה עושה מצווה אתה צם עד זה, כמו זה מה שאנחנו אוהבים, לפני שאתה לוקח את הלולב, לפני השופר, דברים כאלה. וזה כמו חסידים.

דוגמת מרינה אברמוביץ'

מרצה: וקראתי, יש גברתי, אתה יודע, יש גברתי שהיא אשה בכישוף, אתה יודע, מרינה אברמוביץ'. לא, מרינה אברמוביץ', מה שלא יהיה, מה שלא יהיה, כי אני עדיין חושב על זה. אבל היא כמו אמנית מוזרה. וקראתי את הספר שלה, את הזיכרונות שלה פעם. אתה לא יודע מי היא. היא עשתה את הדבר הזה כמו במוזיאון לאמנות מודרנית עם להסתכל על אנשים, אתה יודע, האמן נוכח. דברים מאוד מגניבים לדעתי.

בכל מקרה, הייתה לה כמו התערוכה הזו שהייתה רק היא יושבת במוזיאון לאמנות מודרנית, לא במוזיאון לאמנות מודרנית, במוזיאון לאמנות מודרנית. והמוזיאון לאמנות מודרנית הוא עוד מקדש מודרני מוזר. מה זה היה? בכל אופן, עבדתי לידו פעם. אני כמו משתמש בו לארוחת הצהריים שלי. קיבלתי כרטיס.

ובכל אופן, יש, והייתה לה כמו, היא פשוט ישבה שם בחדר שלה כל היום מסתכלת על אנשים, כמו חמש, אולי לא חמש דקות או משהו, כמו אני לא יודע, כמו, בכל אופן, ויש לה זיכרונות, אז היא אהבה את אמנויות הפרפורמנס האלה, בעצם, והיא הייתה במיילים שדלפו של הילרי, מה שלא היה, אני רק צוחק.

העניין הוא, היא כתבה את הזיכרונות שלה והיא אמרה כמו אחד הטריקים הגדולים שלה הוא לצום, כמו בכל פעם שיש לה הופעה, היא צמה באותו יום, כי זו הדרך היחידה להיות, כמו, באזור. אז כן, זה דבר מאוד אמיתי. זה מתמקד בזה.

התייחסות להתנגדות הרעב

תלמיד: אם צמת בטעות, אז אני מבין את זה. לא בטעות. לא, אני מתכוון, אם צמת בטעות, אני מבין את זה. כי אם אתה רעב, זו הסחה נוספת.

מרצה: נכון, בדיוק. להיות רעב זו בעיה. אבל זה יישום. אבל זה יישום, גם, כחלק מהמדיטציה. זה יישום.

כן, צום עם להיות רעב זו בעיה. אבל האמת היא שרעב ניתן לניהול. כמו, אנשים שעושים הרבה צום, בשלב מסוים, כשיש להם מתג שהם מפסיקים להיות רעבים, אם קראת על זה.

תלמיד: או, כן, אתה פשוט מתעלם מזה. זה עובר.

מרצה: רעב, רוב האותות של הגוף שלך, אם אתה מתעלם מהם לכמה דקות, הם מפסיקים להטריד אותך אם אתה יודע את זה.

תלמיד: אני רק רוצה להסביר לך למה אני מתכוון. לא כולם.

מרצה: צום על מצב. זה אומר שאתה מתחיל להתמקד, ואז אתה במקרה לא אוכל.

תלמיד: זה נכון גם.

מרצה: זה נכון גם. אבל אני חושב ש, אוקיי, אז כמו הכל, אתה יכול ללכת לשני הכיוונים. אני מלא.

פרק ה': מעבר לפשט העיקרי

מרצה: אוקיי, בואו נחזור לדבר הזה. הפשט של צום, האם אין מידה מסוימת של אהדה או התחברות לסבל היסטורי?

תלמיד: ראשית, אני אומר לך שאני פשט, שזה גם פשט על פי הלכה. אני חושב שזה נכון, חס ושלום, במובן שעיקר ההלכה אומרת בראשון, יש את עיקר ההלכה, אז אני הולך להגיע לזה. אבל קודם.

טבע ומטרת הצום: התכנסות קהילתית, צדקה, ומחאה נגד צרכנות

תרגום לעברית

ונאמר בשולחן ערוך, נאמר בהלכה, בתענית, צריכים להתכנס יחד. כלומר, זה חיוני ללכת לבית הכנסת ביום הראשון. כלומר, אנחנו חושבים שזה חיוני ללכת לבית הכנסת שלוש פעמים ביום. אבל זה ברור שלא, כי אחרת לא היו סוגים שונים של ימים כשיש לך [לא ברור], כמו שאתה אומר, ודברים כאלה.

ולכן בתענית, יש לנו [לא ברור] כי העיקר של התענית הוא שזה הזמן שבסופו של דבר אתה נמצא בבוקר אולי אחרי העבודה וכן הלאה אבל אחר הצהריים כשהיית אוכל אז מה השעה הולכת להתענות כמו שם זה דומה המקור הגדול לתעניות הוא מדבר על ללכת להתענות כן בכל מקרה אבל הוא הוא עושה את זה בסדר אנחנו לא נכנסים לזה אני הולך להגיע לזה בעוד שנייה אבל הנקודה היא המשמעות הפשוטה של זה ולכן אני די חושב שבימינו למשל אנשים ש...

בעיות יישום מודרניות

אבל עכשיו זה כמו תענית, כמו, שבעה. שוב, אם אתה הולך לבית הכנסת ואתה עושה קריאת התורה, אתה עושה ויחל, אז אתה כבר עושה חלק מזה. או סליחות, מה שזה לא יהיה. מה שהם עושים בבית הכנסת, שזה כמו זכות לזה, למה שזה אמור להיות. אבל זה אמור להיות דרך להביא את כולם ביחד להתמקד בכל דרמה שהם עושים בתשובה, או אנשים אחרים היו אומרים תפילה, מה שזה לא יהיה, מה שזה לא יהיה. זה בעיקר על זה. והאי-אכילה היא רק משהו שעוזר. כמו, אחרת אתה צריך לדאוג לאחד הדברים שלך.

אז, במילים אחרות, באמת, ונאמר בשולחן ערוך, באמת, צריך להיות גם בכל תענית [לא ברור]. כי עבודה היא עוד הסחת דעת גדולה, כמובן. אבל הנקודה היא, אנחנו לא יכולים לגרום לאנשים להפסיק לעבוד. אבל זה נכון ש, ונאמר ב[לא ברור], שבזמן של תענית, אתה לא אמור לעבוד. או שנאמר במפורש שאתה לא עובד. אבל אפילו בכלל, תענית, אין טעם להתענות כשאתה פשוט עובר יום רגיל.

ובכל זאת הם שולחים את כל הילדים הביתה מבית הספר מוקדם כי זה תענית. ועכשיו אף אחד לא יכול לעשות כלום כל היום. כמו, אני לא יודע מה הטעם בזה. אין באמת טעם. כמו, הטעם של זה היה שיהיה [התכנסות קהילתית].

פרק 9: תענית וצדקה: הקשר לצדק חברתי

וכמו שאתה אומר, העיקר של התענית הוא לתת לצדקה. זה מה שגם נאמר, נכון? ואז יש את השאלה הזאת, מה יש לתענית לעשות עם נתינה לצדקה? כי זה מאוד יפה לעשות צדק חברתי, מה שזה לא יהיה שמדברים עליו. אבל מה זה קשור לתענית? זה כמו, אה, אתה חושב שתענית היא על לדכא את העצמות שלך, אבל לעזור לעניים. וואו. כמו, אתה חושב, מה אחד הולך לעשות עם השני?

ולפחות אחת מהתשובות הפשוטות היא שאתה חוסך קצת כסף מכך שלא צריך לקנות אוכל. אז שוב, מכאן למדנו שלא צריכה להיות לנו... הארוחה, שבירת התענית שלך לא צריכה לעלות יותר מ... כי בדרך כלל אתה פשוט אוכל יותר לפני ואחרי ואז אתה לא חוסך כלום. בדרך כלל אתה צריך לדלג על ארוחה איכשהו. ואז יש לך קצת כסף נוסף ואתה נותן את הכסף הזה לעניים. משהו כזה.

אני לא יודע אם זה באמת עובד מילולית. לרוב האנשים, זה עובד מילולית. יש לי את הסוג הזה של שיקול דעת. יש לי חמישה דולר בארוחת הצהריים שלי ואני נותן את זה לעני. אני לא יודע. אבל זה כמו רעיון. זה כמו מיקוד של אנרגיה פיננסית, של אנרגיה קהילתית, של זמן.

תלמיד: לפי תיאוריית הסולידריות הקהילתית של תענית זה הרבה יותר הגיוני... זה נובע בצורה מאוד טבעית.

פרק 10: תיאוריית המחאה של תענית: הפרשנות של פרופסור למברט

מרצה: כן, יש תיאוריה אחרת מהרב... איך קוראים לבחור... יש לי כמה דברים מבוססים על הספר שלו על תשובה. שכחתי את שמו. *How

Repentance Became Biblical, איך קוראים לו... והוא אומר... מה היה ה[לא ברור] שלו... אתה יודע, הוא אמר שהתענית היא מחאה, זוכר? **תלמיד:** כן, כי הוא אמר ככה, שאם אתה קורא את הרבה פעמים, שכחתי את שמו.

מרצה: למברט, אני חושב, פרופסור, כמו [לא ברור]. והוא אמר שתענית, כמו שאנחנו רואים ב[לא ברור] ההוכחה הגדולה לזה, פסוק ההוכחה לזה. אז הוא אמר שתענית היא מחאה. כמו, איך תענית אמורה לעבוד?

אז כמובן, כמו שאמרתי לך, אתה מתכנס ואז יש לך זמן לחשוב, לעשות קצת התבוננות פנימית. ובמיוחד, אם זה דבר קהילתי, אז אתה צריך לפתור בעיות קהילתיות. ויש איזו תשובה קהילתית של אנשים איכשהו, שלא עבדה מאז זמנם של עזרא ונחמיה. אבל בכל מקרה, זו הייתה הפעם האחרונה שהעם היהודי כקבוצה עשה תשובה. אל תספרו לאף אחד. אף אחד מאלה לא היו רק יחידים של תשובה. אבל העם כקבוצה, רק הפעם האחרונה שהם אי פעם עשו תשובה הייתה בזמנם של עזרא ונחמיה.

תלמיד: השלמות של הקבוצה עצמה היא, כן, קצת...

מרצה: ראשית, אתה צריך להיות קבוצה. אתה צריך להשיג את זה על כך שאתה לא קבוצה, אבל אז אנחנו נכנסים לבעיות של להיות קבוצה, אז זה מגיע לשם.

תענית כהצגת מצוקה כדי לעורר רחמים אלוהיים

הנקודה היא שהוא אומר ש... אם אתה קורא בנביאים, אם אתה קורא בסידור, ודברים כאלה, אתה לא מקבל את הרושם הזה. אתה מקבל את הרושם שתענית היא על לשכנע את ה'. זה לא על, זה לא כלפי אנשים, כמו שהרמב"ם הופך הכל כלפי בני אדם, אבל זה מופנה כלפי ה'. זה על לגרום לה' לענות לתפילות שלנו.

אוקיי, אולי אתה צריך לעשות תשובה כדי שה' יקשיב לך, אבל זה משני לזה, נכון? העיקר הוא, כמו שאמרתי, תפילה. כמו, תענית היא יותר על תפילה מאשר על תשובה. אז זו דרך להתפלל. כמובן, אתה יכול להגיד את אותו דבר, כמו שאתה מתפלל טוב יותר כשאתה מתענה, דברים כאלה.

אבל התיאוריה שלו היא שמאחר ועם התנ"ך, כל התנ"ך אומר שלה' יש הרבה רחמים על אנשים עניים ושבורים. כולם יודעים את זה. כמובן, יש לו גם צדק, אבל אנחנו מנסים לצאת מהצדק שלו לתוך הרחמים שלו. אז על ידי שאנחנו עושים את עצמנו, קורעים את הבגדים שלנו, ולא אוכלים, ועושים את עצמנו נראים מאוד ועניים, אנחנו גורמים לה' להיות [רחמן]. זו התיאוריה שלו על תענית. זה סוג של מחאה, לא כמו מחאה, זה יותר כמו להראות את עצמך במצוקה ואז לה' יש את הדבר הזה שהוא צריך לעזור לאנשים שנמצאים במצוקה. זו הסיבה שאתה לא אוכל ואז אתה זורח בעיניו.

הביקורת: אל תרמה את ה'—באמת עוזר למעונים

וזה הגיוני מאוד כי אתה אומר אה אתה חושב שה' הולך לאהוב אותך כל כך הרבה כי אתה במצוקה, מה עם הבחור שבאמת במצוקה, לא משחק בזה.

תלמיד: אז זה טקטיקת מניפולציה כמו מה?

מרצה: כן זה טקטיקת מניפולציה. זה לא מניפולציה, זה נכון, כי ה' אוהב עשכנז דכא [לא ברור בעברית, אולי "ה' אוהב את הדכאים"], כמו שהוא אוהב את המדוכאים. אנחנו מושכים אותו. אנחנו לא חושבים שזו בעיה.

תלמיד: בדיוק. אל תרמה אותם, באמת תתנהג ככה, ואז אתה באמת תהיה יותר מהמידה הזאת באמת, כי אתה עושה את המידה.

מרצה: זה התיקון של האסלאם, שאתה לא יכול לרמות את ה'.

תראה, אפילו זה הוא מעשה של סולידריות במובן מסוים.

תלמיד: אני חושב שזה הרחבה של, זה מתרחב לרעיון הזה. או שאתה יכול להגיד שאנחנו מתענים כדי לזכור את האנשים שאין להם אוכל, כסף לאוכל, או משהו כזה.

מרצה: כן, אפילו כהתחננות לה' שאנחנו אחד מהאנשים האלה ש, בין אם אנחנו יודעים את זה או לא, אולי במידה מסוימת, מעונים.

מרבצה: כי אם אתה אומר את שמם, אם אתה לא אומר את השם... לא, אני יודע, התיאוריה של... לא, מה שזה לא יהיה. אתה יכול להגיד... בדרך כלל... בדרך כלל, קליפות רגילות לא לקרוא לדברים בשם. זו הבעיה. נכון. לפחות בימינו, הסיבה שזו התיאוריה המטופשת של האות, נכון? הסיבה שהקליפות כל כך חזקות היא כי אנשים מפחדים לקרוא להן בשם. כי אנחנו רציונליסטים. אנחנו לא מאמינים בקליפות. הן תפסו אותך מאוד טוב.

כמובן, יש את התיאוריה ההפוכה. זו הסיבה שאתה אומר את התיאוריה ההפוכה. זה הולך כך, אם אתה מתעלם מהן, אז הן לא יהיו קליפה. אבל הבעיה היא, זה עבד לפני שהן לכדו אותך. אחרי שהן לכדו אותך, אחרי שאתה כבר תקוע, זה לא עובד. אתה צריך לקרוא לזה בשם. אוקיי?

מאחר ש, במידה רבה, כל הקליפות שאנחנו קוראים להן בשם הן כאלה שבאמת קיימות שאנחנו כבר במלכות. אנחנו צריכים לקרוא להן בשם, אוקיי? וזה הולך לתת לנו כוח.

קריאה בשם הקליפה המודרנית: פרודוקטיביות, עסוק, צרכנות

מרבצה: אז הקליפה הגדולה שיש לנו נקראת פרודוקטיביות, עסוק, צרכנות. כל הדברים האלה הולכים ביחד. והם הסיבה שאין זמן חופשה בארצות הברית, נכון? והם מקבלים תשלום בוודאי לא משולם. אתה מקבל חופשה בלתי מוגבלת עכשיו, מה שאומר אפס, נכון? זה מה שיש לי. מילולית, זה פחות מהמספר האמיתי.

תלמיד: בכל מקרה, אז אלא אם כן אתה הבוס אז אתה באמת מקבל חופשה בלתי מוגבלת.

מרבצה: המטרה היא לעבוד כדי להרוס את החיים שלך במשך 50 שנה ואז אתה יכול לצאת מעבודה. אבל אז אתה כל כך מכור לעבודה שאתה לא יכול לעשות את זה. נכון, וזו בעיה גדולה. זו בעיה גדולה. זה כמו המחשבה של וכן הלאה. אז זה מאוד קשה לשבור את הדפוס הזה.

עריצות החובות היומיומיות: "פקודות פראיות"

מרבצה: וכמו שאמרתי, יש כל כך הרבה דברים שתופסים אותנו לתוך כמו כל יום אתה צריך לעשות את זה, אתה צריך לעשות את זה, אתה צריך לעשות את זה. אתה צריך לאכול, אתה צריך ללכת לעבודה, אתה צריך לדבר עם אשתך, אתה צריך לדבר עם הילדים שלך, אתה צריך לדבר עם החברים שלך. אתה צריך לעשות כל כך הרבה דברים. אתה צריך לענות לכל ההתראות בוואטסאפ. כל הדברים האלה שאתה צריך—כמו שהן מצוות. זה כמו פקודות.

כמו שהיא קוראת להן—מה שמה? שם של כלה לזה? פקודה פרימיטיבית, משהו כמו—שכחתי. פרימאלי—משהו כמו פקודה. זו פקודה. זה כמו מצווה. ואנחנו מקבלים על המצוות האלה הרבה יותר מאשר אנחנו מקבלים על כל מצווה אחרת, נכון? נכון?

הבנת הסח הדעת

מרבצה: אתה יודע שעד שהיו חכמים, כי אף פעם לא הבנתי מה זה אומר לא להיות מסיח דעת מהתפילין שלך. נכון? נאמר בגמרא, תפילין, אסור בהיסח הדעת, נכון?

תלמיד: פקודה ברברית או משהו? שכחתי.

מרבצה: פקודה פראית.

תלמיד: פקודה פראית, אוקיי.

מרבצה: פקודה פראית. הפקודות של הגוף שלך ושל, ושל כל חברה. אלה הפקודות הפראיות. נכון? מצווה שבאה מהקליפה.

ועד שהיו חכמים, כי אף פעם לא הבנתי את זה, נאמר בגמרא שאסור לך להיות מסיח דעת מהתפילין שלך. מה זה אומר? מה זה אומר? אני בטוח שיש מישהו שיש לו הערה. אני לא שוכח שאני לובש תפילין. וכן הלאה.

הסמארטפון כקליפה הפרדיגמטית

האבולוציה של קישוריות מתמדת

פרק 11: תענית כמחאה נגד צרכנות: "יהדות פלסטיק"

תלמיד: אני חושב שזו מחאה נגד צרכנות, אבל. זו [הפרשנות] שלי.

מרבצה: כן, אבל זו תמיד [פרשנות חדשה]. אבל עכשיו אתה יכול לקנות את כל היהדות באריזה יפה. אז זה היה [לא ברור].

תלמיד: זה מה שאמרתי. אתה קורא לזה יהדות פלסטיק?

מרבצה: כן. זה מגיע עטוף בפלסטיק, עטוף מראש.

אזהרה: הסכנה של עבודת הבעל

ואני חושב שאחת הסכנות בניסיון לגרום לה' לרחם כי אנחנו מענים את עצמנו היא שאלהיו הנביא התגרה ב-400 נביאים, נביאי הבעל, לעשות בדיוק את אותו דבר. אז אנחנו צריכים לוודא שכשאנחנו עושים את זה, זה באמת לאל האמיתי ולא איכשהו בטעות מחליקים לעבודת הבעל.

מרבצה: כן, נכון. אבל היה להם את אותה תיאוריה, שהם הולכים לפגוע בעצמם, ואולי הבעל יהיה [תגובה]. זה מוסר טוב. כן, אני מניח.

הערת אזהרה תיאולוגית: האם אתה יכול לתמרן את ה'?

שוב, אוקיי, אבל זה לא שיעור תיאולוגיה. אנחנו לא מתמרנים את ה'. זה נכון שאתה לא יכול לתמרן את ה'. אבל מסתבר שאתה יכול, במידה מסוימת. אנחנו צריכים להבין איך. עכשיו, כמו, מה אתה מתכוון? כמו, אוקיי, כמו, מה שזה לא יהיה.

לקרוא בשם הקליפה: פרודוקטיביות, עסוק, והסמארטפון כמכשול רוחני

סיכום הנקודה התיאולוגית: תפילה ומניפולציה אלוהית

מרבצה: כן, נכון. אבל יש להם את אותה תיאוריה, שהם הולכים לפגוע בעצמם, ואולי לבעל יהיה אחד אחר. זה טוב שהבעל טוב, אבל כן, אני מניח, שוב, אוקיי, אבל אנחנו לא—זה לא שיעור תיאולוגיה. כלומר, המחאה, זה נכון, אתה לא יכול לתמרן את ה', אבל מסתבר שאתה יכול במידה מסוימת, אבל אתה צריך להבין איך.

כמו, מה אתה מתכוון? כמו, אוקיי, כמו, מה שזה לא יהיה, תפילה ישנה, תפילת עתירה ישנה, כמו, בכל פעם שאתה מבקש משהו מה', אתה מנסה—יש איזה—אתה צריך להסביר איך זה עובד. אז זה עובד על ידי שזה עושה אותך אדם טוב יותר, או שזה עובד באיזו דרך קסומה אחרת. כמו, זה מאוד קשה להיות דת בלי שאנשים לפחות חושבים שהם יכולים לתמרן את ה'. כמו, שאתה לא יכול, זו הנקודה. זה ההבדל במובן מסוים.

כן, כן, זה אותו דבר. אז יש לך את כל הדבר הזה, אוקיי, זה לא העיקר. אז אלה הפשטים הפשוטים, אוקיי?

הנושא המרכזי: למצוא זמן ולקרוא בשם הקליפה

מרבצה: הדבר מספר אחת הוא שאתה צריך למצוא קצת זמן. אני חושב שמה שאני באמת חושב מבחינה מעשית הוא ש, כמו שאמרתי, זו מחאה נגד צרכנות או מחאה נגד עסוק, אוקיי?

אנחנו צריכים לדעת את שמות הקליפות, אוקיי? אתה צריך לקרוא להן בשם. אם אתה קורא להן בשם, אתה מקבל כוח עליהן, אתה יודע? יש כוח כלל קסום. לדעת את השם של קליפה נותן לך כוח עליה. ידעת את זה?

תלמיד: לא ידעתי.

מרבצה: כולם יודעים, נכון? ובכן, בדרך כלל...

דינמיקת הכוח של קריאה בשם

מרבצה: זה שלא יכול לקרוא בשם אומר שיש לו יותר כוח עליך. אתה לא יכול—זו הסיבה שאתה לא אומר את שם אביך כמו זה... אנחנו לא קוראים לאנשים שיש להם כוח עלינו בשם כי הם יכולים לקרוא לנו בשם, אבל אנחנו לא יכולים לקרוא להם. כפי שהודעה שהם יכולים, אדוני, לא בשמותיהם [אידיש: אתה אומר "אדוני", לא את שמותיהם].

תלמיד: בדיוק.

המרצה: כן, כן.

תלמיד: למה שלא תגיד שבת זה הרעיון הזה?

המרצה: איזה רעיון?

תלמיד: בדיוק הרעיון הזה. ש?

המרצה: שבכל דור, יש דברים שונים שאנשים עוסקים בהם.

תלמיד: כן, כן.

המרצה: אני חושב שהמכונות והטלפון היו שידוך שנעשה בגיהנום. אתה לא צריך להיות עסוק עם שום דבר יותר. המכונות והטלפון היו שידוך שנעשה בגיהנום. היום, אתה עסוק עם טלפונים, ועכשיו אתה לא צריך להיות עסוק. עם המכונות, אני רק אומר, אין דרך לצאת. אלה הם, אלה הם. הטלפון אמור — אבל אתה צריך להגיע לזה.

זיהוי הבעיה האמיתית מול מה שהרבים מתמקדים בו

המרצה: אני רוצה לקרוא לזה בצורה מאוד ברורה שזו מצווה. זה לא. אנשים חושבים שקול אשה נידה עריות עוזר. זכור, הבעיה שיש לנו עם העולם היא לא עם העולם, מה שלא יהיה. הבעיה שיש לנו בעולם הזה היא לא עם הדבר שקול אשה נידה עריות הוא, נכון? וזה רוב הרבנים כשהם מדברים על, למה אני נותן דרוש נגד התגובה שלי? זהו. שם הכל מסתיים.

תלמיד: כל אדם שצופה בזה.

המרצה: מה?

תלמיד: כל אדם שצופה.

המרצה: צופה בזה בטלפון.

תלמיד: והמבחן הוא שכשאתה מקבל התראה באמצע השיעור לא ללחוץ עליה.

המרצה: כן, זה מאוד... אז, כן, אין שום דבר רע. הנקודה היא...

תלמיד: הייתי באמצע התחלה. אם אני מפספס שיעור, אני צריך לשים את זה על הטלוויזיה. אני לא יכול לעשות את זה.

המרצה: אתה צריך.

תיאוריית הפרדת המכשירים ואיכות הקליפה הייחודית של הטלפון

המרצה: אגב, טלפונים הם הפורמט הגרוע ביותר, הגרוע ביותר לעשות כל דבר. הם לא עושים כלום. יש לך מחשב נייד.

תלמיד: מחשבים ניידים, כן.

המרצה: הורדתי את הטוויטר מהטלפון שלי ושמתי אותו במחשב הנייד שלי. אני לא יודע, לפחות אתה יכול לענות במחשב הנייד. אני אפילו לא יכול להשיב. בשביל השם.

אז, וכאילו, כבר יש לי תיאוריה ישנה אחרת שאתה צריך להיות לך מכשיר שונה לכל פעילות שאתה עושה, נכון? זו הסיבה שיש לי קורא ספרים במיטה שלי ורק קורא ספרים וכן הלאה. והטלפון שלך הוא בעצם רק בשביל — אני אפילו לא יודע בשביל מה. אני חושב להבין מה חכם, מה פורמט המשימה, אבל להתמקד בדבר אחד. זה טוב לבוא איתך לכל מקום.

תלמיד: כן, זה טוב לבוא — אתה מתכוון שאתה לוקח אותו לכל מקום, נכון?

המרצה: כן. זה טוב לשים דברים מול הפנים שלך שאתה תסתכל עליהם. וממש לבוא לפנים שלך ככה.

אחת הסיבות שהסמארטפונים רעים כי אתה צריך להחזיק אותם במרחק של שישה אינץ' מהפנים שלך מלבד זה שזה לא טוב לעיניים שלך ודברים כאלה. זה גם כמו, אני חושב שזו קליפה. אני רוצה לומר שזו קליפה. אני עושה את זה כל הזמן. אני זה שעושה את זה. אבל זו קליפה כי כאילו, לא שזו קליפה. אתה רואה, זה מה שאני אומר. רוב ה...
תלמיד: אה, זה אנחנו. אני מבין.

המרצה: רוב ה... אני מדבר על סמארטפונים. הם מדברים על העריות. אה, אז כולם צופים בפורנו כל היום. לא, הם רק צופים בפורנו כמו חצי שעה

מרצה: ואז אנשים קיבלו סמארטפונים. בעצם, לפני זה, היו להם טלפונים סלולריים. זה היה אותו דבר, דרך אגב. סמארטפונים לא עשו את זה יותר גרוע. אני זוכר כשאנשים בדקו את הטלפונים המטומטמים שלהם כל חמש שניות. זוכר? זה היה כל כך מזמן. אני זוכר.

תלמיד: כן, הם הסתכלו על אנשי הקשר שלהם.

מרצה: אפילו לא ידעתי מה — שיחקו במשחק הנחש, הסתכלו אולי הם קיבלו שיחה, היו הודעות טקסט, אולי קיבלת טקסט, וכן הלאה. אתה מסתכל על אנשי הקשר שלהם, אולי אני צריך להתקשר למישהו. מה אתה עושה?

ואז הבנתי שזה מה, למען השם, זה ממש כאן. זה נקרא הסח הדעת. אתה רואה, עכשיו אני אפילו לא יודע איפה זה. אני כן יודע, אבל, נכון? אבל אחרת, כמה דקות ביום יש לך הסח הדעת מהטלפון שלך? אפס, נכון?

אה, זה מטורף. כמו, אתה מקבל על זה הרבה יותר מאשר על תפילין. ועכשיו אתה מבין. זה לא אומר שאתה מסתכל על זה כל שנייה. אני לא מאשים אותך שאתה באמת כל כך מכור. אבל אני חושב שהיה סיפור שאדם רגיל פותח את הטלפון שלו 300 פעמים ביום. הטלפון שלך בעצם סופר. דרך אגב, למרבה הצער, או באופן מפיח, יש בעצם מספיק. אם אתה נכנס להגדרות איפשהו, אתה בעצם תמצא את המספר הזה.

תלמיד: כמו בבריאות. איך זה נקרא? לאפל יש משהו.

מרצה: כן, מה שזה לא יהיה. זה בעצם סופר כמה פעמים אתה פותח את הטלפון שלך. זה כמו 300 ביום, אני חושב. וזה מטורף. זה אומר כמו כל 30 שניות — לא, כמו כל חמש — כמו שאתה לא עובד, אתה לא — אתה אף פעם לא יותר מארבע דקות הרחק ממנו ואתה אף פעם לא יותר מארבע דקות במוח שלך הרחק ממנו, נכון? זה מה שזה אומר, שאתה מקבל.

המצווה החברתית של זמינות מתמדת

תרגום לעברית

המרצה: אז אתה צריך — מה אם — אז מה אם אני מקבל הודעה? ואם זה פחות אתה כנראה רוצה את זה לזמן יותר ארוך וזה כמו — אני אמלא אותם זה נראה כאילו זה יוצא ממני. מה אם מישהו שולח לי הודעה? אני לא יודע את זה — כאילו אתה באמת מרגיש שזה נכון. יש כמו דרישה חברתית לזה, נכון? האדם הפרוע — יש כמו מצווה חברתית קטנה שאומרת, מה אם מישהו ישלח לך הודעה כשאתה בלאו מיט א שיי [כשאתה לא שם לב]? מה אם זו אשתך?

ואמרת לאשתי, היא מתלוננת שאני בטלפון. אני אומר, אתה יודע מה? רוב הזמן שאני בטלפון זה בגללך. כי אולי אשתי תשלח לי הודעה. מה אם היא מעבר לשולחן? אני לא יודע. אם מישהו צריך לשלוח לי הודעה מעבר לשולחן, זה בסדר. אבל, כאילו...

תלמיד: ואז זה כל השאר במהלך היום כשאתה שולח הודעות לאשתך.

המרצה: כן. כאילו, תסתכל על הטלפון. זה 30 הודעות ביום. איך אנשים שרדו לפני שהיו להם טלפונים סלולריים כשהם הלכו לעבודה והם לא דיברו עם אשתם 30 פעמים ביום? איכשהו הם שרדו, נכון? לא באמת כל כך חשוב.

אבל הנקודה שלי היא לא זו. הנקודה שלי היא, אלה מצוות. אנחנו לא מבינים כמה אנחנו נחושבים לגבי כל המצוות האלה. והן תופסות את כל המרחב שלנו.

איסור הטלפון בבית הכנסת כקריאה בשם הקליפה

המרצה: אז זו הסיבה שיש לנו את הרבנים האורתודוקסים הרעים האלה שאומרים, אל תשתמש בטלפון שלך אין אלע שאַטנס [בבית הכנסת]. והם פשוט קוראים לזה קליפה. ובכל שאר השבוע, אתה ממש כבול אליו. אז אל תעשה זאת. תראה, כלום לא קורה. אתה הולך לבית הכנסת לשלוש שעות. אשתך לא צריכה שום דבר. זה מדהים. איך זה יכול להיות? אני לא יודע. אף פעם לא קרה במהלך השבוע. איכשהו זה קרה.

תלמיד: מכונות הן גם קליפה בצורה הזאת.

מורה: בדיוק.

תלמיד: אבל זה הרבה, נכון, אבל בכך שלא—

מורה: הם נהנו מהחטאים שלהם יותר מדי, משהו כזה. זה משהו כמו שהעולם רע ואתה צריך—

תלמיד: לפני הוותיקן השני, היה להם מה שהם קראו הלקאה עצמית, שבה הם היו מלקים את עצמם והיו אומרים תהילים נ"א וק"ל כחלק מהתפילות שהם היו עושים את זה, תאמין או לא.

מורה: כמו, להכין את עצמך.

תלמיד: ולכאורה, הם היו צריכים לוודא, כמו לפחות במסדר אחד, אני יודע שהם היו עושים את זה בחזרים שלהם. והממונה היה מוודא שאנשים לא נכנסים יותר מדי לכאב ונהנים ממנו יותר מדי.

מורה: אפילו הכאב, אפילו המזוכיזם שלך צריך להיות—בדיוק, אמרנו את זה בשבוע שעבר שאנשים אוהבים כאב מתוך התענוג, זה מה שאמרנו, בסדר, יודעים על זה, אבל אני חושב ככה, אני חושב ככה, אנשים שחותרים את עצמם, כן, כן, אבל אני חושב שיש פשט אחר, וזה קשור למצב של, כמו, היית אומר משהו כזה, למצב של הקליפה, למצב של החטא, עכשיו אנחנו צריכים למצוא—אין לי דרך טובה לדבר על זה כי אנשים ביוטיוב לא נותנים לי להגיד—

מודרניות, אוניברסליזם ויהדות פרויקטורית: הבלבול בין אוניברסלי לאחיד

הבעיה של זמן סטנדרטי ושליטה ממלכתית

מורה: בדיוק. אמרנו את זה בשבוע שעבר, שאנשים אוהבים כאב מתוך תענוג. בסדר, לא, אבל אני חושב ככה, אני חושב ככה... אנשים שחותרים את עצמם, אני לא יודע. כן, כן, אבל אני חושב שיש פשט אחר, וזה קשור למצב של, כמו, היית אומר משהו כזה, למצב של כלל ישראל, למצב של השקל.

עכשיו, אנחנו צריכים למצוא את זה, כנראה שאין דרך טובה לדבר על זה, כי אנשים ביוטיוב לא נותנים לי להגיד קבלה מספיק אבל הם לא נותנים, העיניים שלהם, האוזניים שלהם לא פתוחות.

תלמיד: לא אתה, כמו כולם.

מורה: כן. בכל מקרה, אבל כמו שאנחנו צריכים להסביר. אני אגיד לך מה, מה הנקודה, מה הנקודה היא ככה. בסדר, אז יש, אני אתחיל ממקום אחר. מה, אני לא יודע, אני לא יודע כמה זמן יש לי, אז הורדתי את הטלפון שלי. אז יש לי שעון שם. אני צריך לתלות אותו.

אגב, שעונים, שעונים הומצאו על ידי הקפטיזם גם כדי לשעבד אותנו, נכון? זה בשביל רכבות, נכון?

תלמיד: נכון, בשביל הרכבות, ובשביל ה...

מורה: בכל מקרה, זו כל המחאה של ברגסון נגד זה. כן, כמו, למה שאצטרך לדעת מה השעה עכשיו? אתה רוצה להגיד לי? טוב, אתעייף. אני אדע את זה בעצמי. אני לא צריך שעון יותר. זה לא נוצרי. אני חושב ששקיעה ב-8:12 זה לא דבר טוב ליהודים. זה כמו חרדה עמוקה שזה מייצר, אני חושב. רכבות, טוב, לא רכבות, אבל מודרניות, אוניברסליזציה של שיעורים ודברים.

מישהו רוצה לשאול אותי, עכשיו שיש לנו זמן שעון, האם אני יכול פשוט לעשות כשמחשיך? כן, זו שאלה. אולי אתה לא יכול. אולי אתה צריך לעשות את זה כל יום בודד. בסדר. אתה לא צריך שקיעה בשאר ימות השבוע, אז.

רגע, רגע, רגע, אז אני צריך לחזור למקום שהייתי.

פרויקט ההשכלה של סטנדרטיזציה אוניברסלית

מורה: הנקודה היא ככה. לא, לא, אבל אני כן חושב, אז אתה רואה, חלק מזה, זה כן מתחבר. תראה, הכל מחובר עכשיו. אז מאז שהמודרניות רוצה

המרצה: צריך להיות, כמו, כולם יודעים את זה, אף פעם לא אמרתי לך את זה, נכון? רב צדוק הכהן אמר בספר שלו, שיש לו ענין מרב חיים ויטאל כזה. רב חיים ויטאל, יום אחד התעורר בבוקר ואמר לאשתו, יש לי נסיעת עסקים לשלושה ימים, אני צריך ללכת למקום כלשהו. לא משנה לאן. למקום כלשהו, נכון?

היא לא ידעה לאן הוא הולך כי לא היה לה את כל הסיפור הזה לפחות. אז, אני מתכוון, זה לא נראה—נראה שאף אחד לא הופתע. הוא התעורר בבוקר, לאיזה מקום אנחנו נוסעים? לאיזה הר שאלוהים אמר שאנחנו צריכים ללכת. וכולם היו כמו, בטח. החמור מוכן? בוא נארגן את זה. יצחק פשוט לא הבין איפה השה. זו הייתה הבעיה הגדולה. רגע, רגע, שכחת להביא את ה—זו השאלה היחידה שהייתה להם. אבל כל השאר היה הגיוני לגמרי, נכון? אנחנו הולכים להר.

אז מכאן אנחנו רואים שהדרך הרגילה של החיים של אברהם אבינו הייתה שמפעם לפעם הוא היה לוקח טיול להרים לפגוש את אלוהים, לעשות את העבודה שלו, לעשות דברים ואשתו לא הייתה מופתעת כשהוא לא חזר. כשהוא דיבר אז היא התחילה לדאוג אבל לפני זה הכל היה נורמלי.

יש לו רשימה שלמה של אנשים שעושים את זה נכון?

תלמיד: כן.

המרצה: יש לו רשימה ארוכה. הוא אמר שזו הסיבה שהם היו רועים. אני אוהב את זה. הלוואי והייתי מסוגל לעשות את זה. כמו לראות את האנשים האלה. הכרתי כמה אנשים כאלה. הם היו אומרים לאשתם, רגע, שכחת לומר לך, אני הולך לישיבה לשבת. ביי ביי. נתראה בשבוע הבא. נתראה בשבת.

אתה לא מורשה לעשות את זה, נכון? זה לא הגיוני שאתה מורשה לעשות את זה. זה אומר שזה לא דבר טוב לעשות. זה אומר שאתה מורשה, וזה לא דבר טוב. זה אומר שאתה מורשה.

על משהו שכמה אנשים מתו בניסיון לעשות את זה. אז אתה צריך לדאוג לנפש שלך. אני לא יודע, רק אומר, צריך להיות מרחב כזה. זה חייב להיות כמו, כמה פעמים משהו הולך להיעשות אי פעם שזה לא רק צרכים יומיומיים?

בסדר, אז יש לנו דברים קהילתיים, כמו שיש לנו צומות ודברים כאלה, אבל צריך להיות. זה היה הפשט אחד. בסדר, עכשיו זה כל הפשט.

מעבר לפשט: המשמעות העמוקה יותר של ענוי גופני

עכשיו, פשט הוא מאוד חשוב להבין את הפשט של פשט, כמו לחזור למה שדיברנו על הסיבות לענוי פיזי, כמו ל—וכמו שאמרנו, שבפשט, יש, מה אמרנו בשבוע שעבר? אז יש כמו, לא פשט, כמו יש את הדבר של להחזיר את ההנאה של החטא שלך. בסדר.

תלמיד: מעניין.

המרצה: אמרת את הנוצרי, נכון? נכון? אני הולך לתת לך את הנוצרי עכשיו. בסדר.

הגישה הנוצרית לכאב

יש נוצרי שאמר, השתתפות בסבל של ישו, בזמן שאתה סובל. הנוצרים הם היחידים שבאמת אוהבים כאב בשביל עצמו, אני חושב. אני לא יודע אם יש מישהו אחר שבאמת מדבר ככה. יש? זה צריך לכאוב, משהו כזה. רק סגפנים מוזרים באמת עושים את זה, אבל עדיין זו הדרך שאני חושב.

אבל אני כן חושב שלא, הם אמרו אמרתי לך, הם אמרו שכן, כי הם אמרו שלקחת הנאה בלי, כמו שאמרתי, גנבת הנאה כי היה לך קצת הנאה בעבירה. אנחנו לא מורשים להיות לנו את ההנאה הזאת, הנאה עולה כסף. אתה צריך להחזיר את זה על ידי תשלום כמו חשבון בנק, אבל זה לא—זה לא משלם בשביל עצמו. הם עדיין חושבים שכאב הוא רע, הם רק אומרים שהם מחזירים את ההנאה שהיה לך על ידי שיש קצת כאב.

תלמיד: כן, כי אתה אמור לכפר על חטאים ואולי להקריב גם עבור אחרים.

מה שהוא אומר זה שיש אדם אוניברסלי, יש טוב אנושי. אבל מאז שאין בני אדם אוניברסליים בעולם הזה, בדיוק כמו שאין מטרים ממשיים. יש רק אנשים שמתמשים במטר הכללי. כדי להיות טוב בכל דרך, אנחנו צריכים לדבר על הספציפיים. כי אנחנו חיים חיים אינדיבידואליים או אפילו חיים קהילתיים, אבל עדיין ספציפית אנחנו לא חיים בכת הנאורה של הישות העליונה או מה שזה לא יהיה.

תלמיד: אבל זו עדיין טענה שהפריטיקולריות של בני אדם היא אותה מידה של הפרדה כמו הפונקציה של מה שנקרא יכולת אנושית על פני בעלי חיים.

מורה: כן, יש כמה דברים משותפים בין כל בני האדם לעומת בעלי חיים.

תלמיד: נכון, כלומר, מה שאני חושב שמעניין בחלוקה הוא שהוא אומר שהחלוקה בין צדיק לחי היא אותו דבר כמו ההבדל בין סוג אוניברסלי של אדם לסוג פרטיקולרי של אדם.

מורה: לא, בסדר, טוב, זה... הוא עושה אנלוגיה. לא התכוונתי להביא אותו לנקודה הזאת. כלומר, כן התכוונתי להביא אותו לנקודה הזאת, אבל אני צריך להביא אותו אליה ובדרך שלי שאני יכול להגיע אליה.

פרשנות מחודשת של טענת התניא על ייחודיות יהודית

מורה: אז הוא לא אומר שיש מין אחר. לא, אני חושב שהוא אומר שהמושג... הייתי אומר משהו כזה, המדרגה של הגדולים, האדם הטוב באמת הוא שונה מבני אדם אחרים כמו שבני אדם שונים מבעלי חיים, או לפחות כמעט שונה כל כך. ואני חושב שזה נכון.

אם פגשת, כמו, אנחנו קצת הוטעינו על ידי העיניים שלנו או על ידי הקטגוריות האוניברסליות שלנו. כל בני האדם זהים, כולם ראויים לאותה כבוד. זה אולי נכון. אבל אם אתה פוגש ממש, כמו, כי הוא אומר, אם אתה פוגש את משה, כמדען, היית מסווג אותו במין אחר כי הוא כל כך שונה. הם כל כך הרבה יותר טובים.

עכשיו, זה עדיין נכון שהטוב הזה הוא ההגשמה של מה שפוטנציאלי בכל אדם. אתה לא צריך להפוך את זה ל... אולי זה פירוש על הפער של המימוש.

תלמיד: כן, בני אדם טובים שונים מספיק מבני אדם לא טובים, או לא לגמרי טובים, כדי להיחשב כמינים שונים אם אתה רוצה. אבל זה רק משחק על ה, זה לא באמת אומר שזה מין אחר במובן שאתה לא יכול להפוך לזה, או במובן ...

מורה: ובגלל שהוא כן אומר את זה. לא נשכח אותו. כי יש לו, אגב, זה גם, גם, זה כמו, אתה לא יכול לעשות יותר מדי מזה. במיוחד, הכוזרי אומר שאתה לא יכול. זה נהיה מבלבל מדי.

תלמיד: לא, נכון, זו גם שאלה קטנה מאוד. אתה לא יכול להיתקע בזה.

מורה: האריז"ל, כמובן, לאנשים יש ירושה גנטית. לא אומר שאתה לא יכול להיכנס לזה. זה עדיין נכון שהאריז"ל...

השאלה של גרים ונבואה

מורה: בסדר, אני רוצה לחזור למה שהיה לי. אנשים נתקעים בשאלה הקטנה הזאת, אז האם זה יכול להפוך ל, בסדר, נהיה שוב, והוא ינסה להפוך לנביא, הוא פשוט יחסר את הבעיה האחת הזאת. נגיע לתחתית השאלה. אנחנו לא באמת... זה כמו בעיית הטרולי. כולם תקועים. והתשובה באמת הייתה, אם היה, היה גר, היה נביא, אולי הכוזרי לא מסכים עם התיאוריה הזאת.

בסדר, כל אלה, כמו, בסדר, אתה יודע, נסה. אתה יודע משהו, נסה להפוך לנביא. כולנו ננסה. וכשנראה שלגר ולנו יש זמן קשה יותר מכולם, נראה אם הגר צודק. אבל הגר יכול להיות נביא, גם. כמובן שהגר יכול להיות נביא.

תלמיד: רגע, אנחנו מגיעים לשם. גר בהחלט יכול להיות נביא.

היעדר השפה ליהדות פרטיקולרית

מורה: הנקודה היא ככה. כמובן, יש משהו חשוב כאן. זה מה שאנחנו צריכים להגיע אליו. יש משהו מאוד חשוב כאן. וזו הבעיה היהודית. יש

שהמלך, לא המלך, אלא הקיסר של צרפת יהיה זה שקובע את הקילוגרם והמטר והכל. וכל העולם צריך לעקוב אחרי המטרים שלו. אחרת, אתה לא נאור. ידעת? אם אתה משתמש ביחידות מקובלות, אתה לא נאור. ארצות הברית עד היום לא מספיק נאורה. אנחנו מגיעים לצרפתים. כי אנחנו משתמשים בדברים מוזרים האלה שנקראים רגל ואינץ' ודברים כאלה. והם לא רציונליים. הבנת? אנחנו לא רציונליים.

דקארט אמר, דקארט והאנציקלופדיות, איך קראו לו? דקארט אמר שאנחנו רק נהיה רציונליים כשכולם ישתמשו במטרים. לא יודע, לא יודע. אתה מבין, נכון? אני מנסה להבין כמה מתנגדים. כמו ארצות הברית. אבל אפילו ארצות הברית, כמו פיינשטיין, משתמשת רק במטרים ודברים. זה רק כמו הממשלה שעדיין משתמשת בדרכים הישנות. בזמנו, זה היו אנשים שעשו את זה מסיבה כלשהי, או אמרו להם לעשות את זה. הם המציאו מטרים.

קנדה במקרה היא מקרה מעניין, כי קנדה משתמשת במערכת האימפריאלית כשזה הגיוני ובמערכת המטרית כשזה הגיוני. אני חושב שהם נאורים.

אז הנקודה היא, למה יש לנו את זה? כי המלך צריך להיות מסוגל לגבות מס מכולם, בעיקרון. ככה זה התחיל. בעיקרון, הוא צריך לנהל הכל ולגבות מס מכולם ולשלוט בהכל. ואם לכולם יש שיעורים משלהם, וכל מקום קורא לבושל החיטה שלו אחרת, אין לו הרבה מס לשלם.

זו התיאוריה של ג'יימס סקוט מתוך *לראות כמו מדינה*. ספר חשוב מאוד לקבלה. אבל כדאי לכם לקרוא אותו.

הבלבול של קאנט: אוניברסלי מול אהדי

מורה: *לראות כמו מדינה*, ג'יימס סקוט, אני חושב שזה השם שלו. והנקודה היא ככה, וזו הסיבה שנתתי את הדף הזה כבר על אתיקה קאנטיאנית ובפרט איך יש את הבלבול הזה במודרניות בין כללים אוניברסליים במובן אוניברסלי ואובייקטיבי, במובן שכללים אוניברסליים הם אלה שחלים על כולם באותה מידה באותה דרך, וכללים אובייקטיביים הם כללים שנכונים מחוץ לאדם שחושב אותם, אבל זה לא אומר שהם חלים בכל מקום באותה דרך. האם נתתי את הדיוק כבר?

בכל מקרה, זו היישוב של זה, באותו סוג של בעיות. מאז שיש לנו ככה, אתה מבין מה אני אומר? כמו שקאנט אמר שבשביל מוסר, כולם מבינים שבשביל שאתיקה תהיה אמיתית היא לא יכולה להיות על מה שאני רוצה. אבל קאנט נראה עושה קפיצה וחושב שלכן זה חייב להיות אותו דבר לכולם כל הזמן. זו הסיבה שהוא כמו נגד החריגים המובנים, כמו שקר במקרה של הנאצי ששואל אותך אם יש יהודים, הם צודקים.

קאנט אומר שאתה לא יכול לשקר, אפילו למטרה טובה, כי שקר נוגד את החוק האוניברסלי של האתיקה, והאתיקה חייבת להיות אמיתית, חייבת להיות אוניברסלית, ובאוניברסלי הוא מתכוון אחיד, כמו אותו דבר בכל המקומות. באותה דרך שהמטר הוא אותו דבר בכל מקום, לא משנה. אם באירופה לאף אחד אין מקל מטר, לא משנה. זה עדיין חייב להיות אותו מטר שמלך צרפת עשה. אתה מבין מה אני אומר?

אז זו הסיבה שזה נעשה מאוד קשה לדבר על טובות אנושיות בצורה פרטיקולרית, בגלל הזהויה השגויה. אני חושב שזה פשוט זיהוי שגוי. יש לנו את כל הקונפליקט האחר הזה בין האם אנחנו מדברים על בעיות יהודיות או האם אנחנו מדברים על בעיות אנושיות? ואף אחד לא מבין שהם יכולים להיות אותו דבר בלי להיות ניתנים לצמצום לאותו סוג של דבר.

בעיות יהודיות כבעיות אנושיות

מורה: כל הבעיות היהודיות הן בעיות אנושיות, רק כדי להבהיר. אני לא מאמין שאנחנו סוגים שונים של אנשים. ואני חושב שאפילו התניא שאמר שיהודים הם סוג שונה של ישות, אני לא חושב שהוא התכוון להגיד את זה בצורה שזה סוג חמישי אוניברסלי של ישות. כי ככה אנחנו קוראים את זה. מאז שאנחנו מדענים, אנחנו אומרים, טוב, הוא עושה גזענות גנטית. הוא מעולם לא שמע על גנים או גזעים. איך הוא יכול לעשות את זה?

אז באופן מסורתי, אחד כמו, איך קוראים לו? רובין הנסון עסוק בזה. כמו, האם יש לנו מונותרבות? כלומר, זה לא ממש ברור עד כמה אנחנו יכולים לדבר על תרבויות שונות שקיימות יותר. אלא אם כן אתה כמו איראן, שיש לה איזשהו סוג של תרבות שונה ממה שיש לנו. האם יש להם? האם אני ברור? לפחות חלק ממנה? סין? אנשים שיש להם חומה גדולה? כמה מדינות שעניות במידה מסוימת.

לא, כי המנהיגים, מה שאני אומר זה שהמנהיגים הפוליטיים של המדינות האלה, כמו איראן, סין, רוסיה, במידה מסוימת, מנסים במכוון להפריד את עצמם מתרבות האו"ם העולמית. כברירת מחדל, כולם חיים בתרבות הזאת. זו תרבות מאוד חזקה. מי שהוא, מי שאתה רוצה לחשוב שהוא הבוס שלה, אם זה האפיפיור או הנשיא היהודי, הנשיא האמריקאי, לא משנה, הנשיא היהודי, סליחה, מי שזה לא יהיה.

תלמיד: לא, אבל אני חושב שיש כאן משהו שצריך להגיע אליו.

מרצה: זה משהו מוזר. אני חושב שכל תיאורטיקני הקונספירציה תמיד מגיעים למשהו שאסור לך לומר, אבל יש להם תיאוריות ממש מוזרות כי הם לא מספיק חכמים להבין מה באמת קורה. אבל זה נכון בדרכים מאוד מוזרות. יש איזושהי תיאום מאוד מוזר. זה מאוד נכון.

שוב, יש לנו סיפורים. אנחנו עדיין צריכים לספר לעצמנו שיש אומות שונות ותרבויות שונות. אולי באופן מסורתי יהודי, אמורות להיות 70 תרבויות או 70 אומות. אולי האו"ם סופר 150, אני לא זוכר כמה מדינות הם סופרים. ואמורות להיות אפילו יותר תרבויות וכן הלאה. ולכאורה, יש 6,000 שפות ברשימת השפות שאפשר לדבר בהן בבלשנות.

במצאות, יש רק בערך 1 וחצי שפות, אנגלית וסינית, בעיקרון. כמה אנשים יש בעולם שלא מדברים אנגלית או סינית? חמישה?

תלמיד: חמישה? כמה? כשפה שנייה לפעמים, נכון, אבל עדיין, נכון, יש מעט מאוד, נכון? מי?

שפה כתרבות: הדומיננטיות של האנגלית

מרצה: והסיבה שהם מדברים אנגלית, דרך אגב, היא בגלל התרבות שלהם. שפה היא תרבות. שפה היא - בגלל חינוך. שפה היא דיאלקט עם צבא וצי, והצי הוא הצי האמריקאי. זה אמיתי, נכון? אתה חייב לדבר אנגלית.

תלמיד: אבל אני חושב גם -

מרצה: אתה יודע שבקרת תעבורה אווירית בכל העולם מדברת אנגלית? אנגלית. ואותו דבר לגבי קוד מחשב. אתה בעצם צריך לקרוא, כל מי שמשתתף בעולם המודרני מדבר אנגלית. אין, אני חושב שבסין יש להם כמה דברים שעובדים בסינית, אבל אפילו, אני חושב שאפילו הקודים הסיניים וכאלה הם בעיקר באנגלית, אני לא בטוח. נכון? איך זה נקרא, גוג'ראטי, לא גוג'ראטי? מה העיקרי -

האימפריה האמריקאית היא מאוד חזקה. נכון? עכשיו -

תלמיד: הודו היא די משמעותית -

מרצה: כולם מדברים אנגלית, אבל -

תלמיד: אני מתכוון, הם מתקשרים אליך בזמן הזה היום, לא?

מרצה: אני חושב אנגלית, כמוכן, כי אני בריטי. זה לא משנה.

האשליה של גיוון תרבותי

מרצה: הנקודה היא, באמת, זה הדבר החשוב. אז אנחנו רגילים לדבר על זה שיש תרבויות שונות. וכשאתה חושב על זה, אתה מבין שהרבה מזה זה פשוט אותה תרבות עם מסכות שונות. לכל האנשים בסופו של דבר יש אותם ערכים מוסריים, לרוב. הם מאמינים באותם סוגים של דברים שהם טובים ורעים. שוב, עם קצת אי-התאמה, כמו שיש הבדל של 30 שנה בכל מדינה בין השמרנים והליברלים ומה שלא יהיה. אבל עדיין באותו עולם, פחות או יותר.

ויש סיבה לחשוב שזה מוזר, מישו עומד מאחורי זה, נכון? זה מה שקונספירציה היא. זה בטח היהודים מתאמים את זה. אוקיי, לא משנה מי

משהו מאוד חשוב כאן שכנראה חסרה לנו שפה לדבר עליו. וכל פעם שאנחנו מנסים לשים את זה בשפה, אנחנו בסופו של דבר אומרים דברים מוזרים. ואנחנו לא מבינים מה אנחנו אומרים. אבל יש משהו מאוד, מאוד חשוב כאן שצריך להיות מסוגל לדבר עליו.

וככה אני הייתי מבין את זה. ואולי זה הרציונליזציה היתרה שלי של דברים קבליים, אבל ככה אני הייתי מבין את זה. איך שהייתי מבין את זה זה, כמו שאמרתי, יש סוג של ישות, מין, חיה שנקראת האדם. הסוג הזה של מין, זה נכון שהוא מאוד, מאוד מגוון.

האמונה הדתית באחדות האנושית

מורה: אחד הדברים שעושים בני אדם שונים מבעלי חיים זה שזה סוג של אמונה שיש לנו שיש מין אנושי אחד. זה מאוד חשוב. כלומר, באופן ידוע, המדענים המודרניים לא באמת האמינו בזה, נכון? אלה האנשים הדתיים שהאמינו בזה. אתה יודע את ההיסטוריה הזאת, נכון? עשינו את זה פעם, אי פעם, נכון? אבל הם לא טועים.

ובתקופה המודרנית המוקדמת, כמו בדרוויניזם, אני חושב שאנשים היו כמו, איך אנחנו בכלל יודעים שיש אב קדמון אחד לכל בני האדם? אנחנו לא באמת יודעים את זה. היום, יש תיאוריות שטוענות שזה נכון. אבל הסיבה שזה כמו גזענות מדעית מבוססת בעיקר על התיאוריה הזאת, שאנחנו לא באמת יודעים שגזעים שונים הם אותו מין. אם אנחנו עושים את הדבר המדעי האמפירי הזה, אז אנשים שונים בכל מיני דרכים. אז אולי הם מינים שונים, דומים, אבל מי אמר שהם סוג שונה?

זה היו בעצם האנשים הדתיים שאמרו...

תרבות כמרכיב מכונן של הטבע האנושי: הבעיה של מונותרבות גלובלית

הטיעון הדתי ההיסטורי לאחדות האנושית

מורה: אז יכול להיות רק סוג אחד של אדם. ובמקור, האנשים הדתיים, זו הסיבה שהם היו מיסיונרים באפריקה וכל הדברים האלה, כי הם האמינו שנגד הדרוויניסטים החילוניים ודברים שאמרו שיש מינים אנושיים שונים, הם האמינו שבסופו של דבר יכול להיות רק גזע אנושי אחד במובן של מין אנושי. זה חלק מההיסטוריה שכנראה לא לימדו אתכם בגלל תעמולה אנט-דתית. אבל למעשה, זו ההיסטוריה, או חלק גדול מההיסטוריה. זו הסיבה שרוב המתנגדים לעבדות וכן הלאה היו דתיים. יש הרבה מזה.

קאנט באופן ידוע חשב שאנשים שחורים הם מינים שונים, ויש מאוד נהדר - או שזה לא חייב להיות רק שחורים, הסינים.

תלמיד: נכון, כן, כן, נכון.

מורה: כן, הרבה הוגים מודרניים גדולים היו למעשה ימין קיצוני במובן הזה, גזענים קיצוניים, בגלל המדע ובגלל שלא הייתה בימיהם לפחות סיבה מדעית לחשוב שלבני אדם יש אב קדמון משותף. היום, אנחנו כן מאמינים בזה, אבל זה לא אומר, שוב, שאלות של איפה זה מתפצל ולמה זה נסגר. אז זה לא חשוב. זה כן חשוב, אבל זה למה יש לי פתק שאומר בשיעור.

[הפרעה מהתלפון]

תלמיד: זה האצבע שלך?

מורה: כן. ויש לי הודעה מוכנה מראש שאומרת בשיעור. אבל אז הכוזרי שאני שואל, לא -

אז נכון, אז איפה אני? אבל הדבר החשוב הוא ככה. הנקודה היא לא לדבר על גזענות וכל העניין הזה והכפירות. הנקודה היא להגיד את זה ככה.

הבעיה העכשווית: כמה קהילות אנושיות באמת קיימות?

מורה: הנקודה היא להגיד שיש קהילות אנושיות. היום, לא ברור כמה מהן יש. כי יש רק אנשים שצופים בהוליווד ואנשים שלא צופים בהוליווד, שלא קיימים. אז אולי יש רק קהילה אנושית אחת. זו בעיה אמיתית. אבל אני הולך להגיע לזה. זה מה שגוליס הוא, נכון?

אתה משתמש באינצ'ים במקום במטרים, אתה לא באמת פחות אדם אוניברסלי.

אבל האוניברסליזם הזה הוא היעדר של משהו במקום - נכון?

תלמיד: אבל האוניברסלי הזה בניגוד למטרופוליטן או אוניברסלי?

מרצה: לא, הבחור שאני מדבר עליו מנסה להוציא את כל הדברים הפרטיקולריים. אמרתי, הכת, הוא הולך להאמין רק בישות העליונה. הוא הולך להיות דאיסט, דאיסט מודרני, נכון? הוא הולך להאמין בכל דבר לא. והוא יכול להוריד את כל הקישוטים, כל הדברים הפרטיקולריים מהחיים שלו, מהשקפת העולם, מההוויה שלו. והוא הולך להיות פשוט האדם האוניברסלי, נכון?

אבל אפילו זה זה פשוט בחירה שרירותית כי משהו אחר יוריד דברים אחרים ויגיד שזה הדבר האוניברסלי. וכמובן, במובן מסוים, הוא ניצח את האדם האוניברסלי הזה. אנחנו קצת חיים בתרבות שהוא יצר בגלל הטכנולוגיה והמגננים של העולם שאנחנו חיים בו, סוג של חיים.

השבריריות של הסדר הטכנולוגי

מרצה: ואני חושב שעכשיו אנחנו מתחילים להבין שזה לא באמת עובד כל כך טוב. במילים אחרות, זה מסתמך על הרבה יותר הנחות מטפוזיות ומערכות חינוך מסוימות שעובדות מאשר שהצורך החומרי הגרידא שלו יעבוד, משהו כמו -

העולם שלנו מניח שכל עוד המחשב שלך עובד, מה שאומר, כמובן, יש הרבה בחירות תרבותיות שנכנסות ליצירת מחשבים. לא בהכרח שהקוד לא צריך להיות מאורגן. אם אתה לומד קצת קידוד ודברים, זה הכל מושגים פילוסופיים של איך לארגן קטגוריות ומה האב, מה הילד, דברים כאלה. יש בחירות מטפוזיות פילוסופיות מאוד בסיסיות, אפילו בדרכים שהמחשב שלך עובד, והאינטרנט עובד, וכן הלאה.

אבל זה עדיין עובד כי זה ביטים, שהם דברים פיזיים, שעובדים. אבל אפילו כדי שזה יעבוד, מסתבר שאתה צריך בני אדם שיאמינו באיזשהו אידיאל של מה זה להיות אדם חופשי או ליברליזם וכן הלאה. ובשלב מסוים, אם אנשים מפסיקים להיות מסוגלים לתקשר ברמה הגבוהה יותר כביכול, הרמה החברתית, זה מפסיק לעבוד, גם. כי הם פשוט חותכים את הכבלים, ממש, נכון?

למה סירות דיג לא חותכות את כל הכבלים המחברים ליבשות? כי כולם מדברים אנגלית, נכון? מה שאומר שהצי האמריקאי אומר להם שהם לא צריכים, נכון? אבל אם הם מפסיקים, נכון, אם אתה, מי שהוא האחד, עושה הצרות שמדבר, מבין שאנחנו לא באמת מדברים אנגלית, לא באמת אכפת לנו מהצי האמריקאי -

הטבע הפרטיקולרי של הציוויליזציה האנושית: למה "אנושות אוניברסלית" לא יכולה לקיים את עצמה

התשתית הפיזית תלויה בסדר תרבותי-פוליטי

מרצה: כי הם פשוט חותכים את הכבלים, ממש, נכון? למה אנחנו לא חותכים, למה סירות דיג לא חותכות את כל הכבלים המחברים ליבשות? כי כולם מדברים אנגלית, נכון? מה שאומר שהצי האמריקאי אומר להם שהם לא צריכים, נכון? אבל אם הם מפסיקים, נכון, אם אתה, מי שהוא האחד, עושה הצרות שמדבר, מבין שאנחנו לא באמת מדברים אנגלית, לא באמת אכפת לכם מה הצי האמריקאי עושה, הם לא חוזקים כמו שהם מעמידים פנים או מה שלא יהיה, אז אין לך גם את האינטרנט, גם הפיזי.

אז יש, הנקודה היא פשוט, אנחנו מתחילים להבין את זה בהרבה דרכים אם אתה מסתכל על העולם, אבל הנקודה שלי היא שבני אדם הם לא הדבר הזה שאתה יכול להפשיט את כל ההבדלים שלהם מכל הדברים המוזרים והמיוחדים שלהם, כל ההבדלים הספציפיים שלהם מ-, ולהגיע לאדם האוניברסלי הזה.

אי-ספיקות הביולוגיה האוניברסלית: דוגמת הרופא

זה. הנקודה היא איך נכנסתי לזה?

אז יש תרבויות שונות. עכשיו אתה אפילו לא יכול לשמוע את כל הקונספירציה לפחות מה -

תלמיד: אין לי קונספירציה.

מרצה: אני מתכוון שהקונספירציה היא בגלוי. הדבר המצחיק הוא שזה שם בחוץ, אף אחד, אין סודות. אתה רוצה לכתוב קטע, אמרתי שאתה כותב על קטע קוד, אתה חייב לדבר אנגלית בעיקרון כי הבחור שעשה את המחשבים היה בחור באמריקה. זה מאוד ברור, אין סוד. יש גם אפקטים של מייסדים ותלויות נתיב וכל מיני דברים, סיבות למה דברים קורים ככה, זה לא תמיד מתוכנן ככה.

תרבות כמהותית לטבע האנושי

מרצה: אבל העובדה, הנקודה היא שבני אדם הם, אחד הדברים שעושים את בני האדם מעניינים הוא שיש לנו תרבות, נכון? שפה, תרבות, אלה - שלחתי לך רשימה מהבחור האנטי-ערבי, זה כמו סרטון של - לא, שלחתי את זה בקבוצה יום אחד.

אבל הנקודה היא, בני אדם הם - חלק מלהיות אדם אומר שיש תרבות. זה מאוד חשוב להבין שזה לא דבר תוספתי. אם אנחנו עושים חקירה מדעית, זה כמו, מה עושה בני אדם שונים? אוקיי, אתה יכול לומר שיש להם את היכולת לקבל תרבות, אבל אז יש לנו אחת בפועל, נכון? יש לנו שפה, יש לנו תרבות.

ותרבות אומרת יותר מ-, כשאני אומר שפה, אני לא מתכוון ליכולת להוציא צלילים, כי גם בעלי חיים יכולים לעשות את זה, נכון? אני מתכוון ליכולת לתקשר על פני כמויות עצומות של מרחב וזמן על ידי מערכת קידוד סמלית, משהו כזה, נכון? בעיקרון אף בעל חיים לא עושה את זה, או לפחות לא במידה שבני אדם עושים את זה. והמידה מספיקה כדי לקרוא לזה מין אחר, אוקיי? זה בעיקרון הטיעון.

מסגרת הזמן של האנושות התרבותית

מרצה: עכשיו, אבל זה מאוד חשוב. זה אומר שכשאתה מדבר על בן אדם במובן הרלוונטי, לא במובן של שמישהו יש לו ביולוגיה אנושית, אולי הבחור במה שלא יהיה, אם אתה מאמין, עתיק, אולי לפני 200,000 שנה, היו אנשים כאלה. אנחנו מדברים בעיקרון רק ב-, זה מוזר, אבל מסגרת הזמן שהתיאוריה של הצעירים [בריאתנים של כדור ארץ צעיר] מדברת עליה, כי יש רק תרבות אנושית, לפחות אחת שיש לנו איזושהי המשכיות איתה שאנחנו יודעים לדבר עליה, במשך משהו כמו 6,000, 10,000 שנה, לא הרבה יותר. אף אחד לא באמת זוכר שום דבר אחר מזה, נכון?

יש ציורי מערות מלפני 30,000 שנה. אוקיי, אף אחד לא יודע מה הם אומרים, נכון? אולי הם פשוט זרים. מי יודע?

בכל מקרה, הנקודה היא, כשאתה מדבר על אדם, אתה חייב לדבר על אדם עם התרבות שלו. זה מה שבן אדם הוא. אין תיאור מלא של אדם שהוא רק החלק הביולוגי. יש גם ספרות, יש גם דת, יש גם, זו הסיבה שאם אתה לא, נכון, אם אתה רוצה להכיר אדם, אתה חייב להכיר את התרבות שלו.

כמדען, אפילו כמדען חייזר שהיה בא ומנסה לדון באנושות, מנסה להבין את היצור המוזר הזה שחי על הארץ הירוקה הזו שנקרא בני אדם, הוא היה צריך ללמוד את השפה שלהם וללמוד את מערכות האמונה שלהם וללמוד את הסיפורים שלהם וכל זה, נכון?

ביקורת על האדם האוניברסלי של ההשכלה

מרצה: זו הסיבה שהאוניברסלי, זה מאוד חשוב להבין, האדם האוניברסלי שההשכלה ודברים מדברים עליו הוא לא זה שאי פעם היה קיים. חוץ מזה, אם אתה באמת חושב שהאדם האוניברסלי הוא צרפתי במאה ה-19 או במאה ה-18, שהוא ברור שהוא לא. אני חושב שעכשיו אנחנו מספיק חכמים כדי להבין שהבחור הזה היה די מגניב וחכם, אבל הוא לא היה מוט המידה האנושי האוניברסלי. אנחנו לא צריכים למדוד את כל בני האדם לפיו. אם

תלמיד: אני לא חושב שאתה מדבר לאותו...

מרצה: לא, מה שמתכוונים בזה הוא שבני אדם הם מעניינים ברמה הפרטיקולרית שלהם, לא באוניברסלית. האנשים האלה שהם תמיד בסרט, הם תמיד מראים ככה, כמו, אתה יודע, אין שום דבר מעניין בכל האנשים האלה. יש רק הדברים שמעניינים לגביהם.

תלמיד: כן, הם כל כך משעממים.

מרצה: הם רק מעניינים דברים בשביל זה גם. הם מאוניברסלים את זה דרך הפרטיקולרי.

תלמיד: נכון, נכון, אוקיי, אז בואו נמשיך הלאה.

מרצה: הבחור שעובד עם דואט [התייחסות לא ברורה] בעצם מנסה להיות משעמם כמו האדם האוניברסלי, וזה די טיפשי. אוקיי.

השאלה המרכזית: איך עמים הבינו איך לחיות

אוקיי, אבל מסתבר שהוא, מה שלא יהיה, בכל מקרה, הנקודה שלי היא, אז לכן, זה מאוד חשוב.

תלמיד: [לא ברור]

מרצה: עכשיו, הנה באמת איפה השאלה היא, נכון?

תלמיד: [לא ברור]

מרצה: השאלה היא, זה באמת איפה השאלה היא, או השאלה של השאלה היהודית היא, או השאלה של כל עם באמת היא. היהודים הם פשוט אלה שאומרים לכולם שיש בעיה כזאת מסיבה כלשהי. אבל כולם צריכים, כל, זו גם השאלה האירית. זה לא רק היהודים, נכון?

השאלה היא ככה. מאז, עכשיו, היסטורית, עובדתית, אנחנו, כל קבוצת אנשים אבל חלקם יותר מאחרים או חלקם טוב יותר מאחרים שאנחנו יודעים עלינו, הבנו דרך מסוימת לחיות. זה כולל, כשאנחנו אומרים לחיות, מה שאנחנו קוראים במונחים מסורתיים לחיות בעולם הזה ובעולם הבא, לחיות באיזה סוג של אלוהים יש לנו, איך אנחנו מתייחסים לאלוהים שלנו, מה אנחנו חושבים על המטפיזיקה האולטימטיבית של העולם, מה באמת אמיתי וכן הלאה, מה טוב, איך להפיץ את הערכים שלנו לילדים שלנו, כמו הטוב שלנו, האידיאל שלנו של העולם, איך לגרום לעולם שלנו להתקיים, נכון?

העולם האנושי צריך להתרבות עצמית, הוא צריך ללמד את זה לילדים שלנו, וזה מה שהתרבות בעיקרון היא, אבל לא רק ילדים, לתלמידים שלנו, לחברים שלנו, לאנשים שלנו שהם חלק מהעולם שלנו, נכון? הבנו את זה.

עכשיו, הבנו את זה בדרך ספציפית. לא הבנו, אף אחד לא הבין את זה בדרך אוניברסלית. הדרך האוניברסלית היא פשוט דרך ספציפית, מאוד מאוניברסלית, אוקיי. אבל הבנו את זה בדרך מסוימת, נכון? זו הנקודה.

האיום על דרך החיים של עם

עכשיו, מה קורה? מה קורה, וזה באמת איפה השאלה היא, כי מה קורה כשהדרך הזו מאוימת, נכון? זה הדבר הראשון ראשון, נכון? מה קורה כשזה מאיום, נכון?

העיר כהתגלמות של דרך חיים

יש לנו עיר, נכון? העיר היא לא, כמו שיש לנו את האמרה המאוד חמודה הזו, נכון, הוא שפך את זעמו על עצים ואבנים, אבל זו דרך ממש טיפשית להסתכל על עיר, נכון? זה כמו מאוד רדוקציוניסטי. כמובן הבחור הזה שאמר את זה לא היה כל כך טיפש. הוא מנסה לעשות משהו, נכון? עיר היא לא עצים ואבנים, אוקיי? כל מי שאומר לך...

והעיר היא מקום שבו בני אדם חיים בצורה מסוימת. יש להם אידיאלים לגבי איך הארכיטקטורה שלהם צריכה להיות. אבל כנראה יש להם גם אידיאלים לגבי איך הם מרמים או לא מרמים. אגב, אפילו המקום שבו מרמים זה דרך איך שמרמים. אם מרמים בצורה אחרת, זה יכול לעבוד. הם מתנהלים זה עם זה בצורה מסוימת. הם מתחננים בצורה מסוימת. הם חברים בצורה מסוימת. הם עושים עסקים בצורה מסוימת. הם עושים את כל הדברים

כמו שהבחור היה אומר, לא אכפת לי מאיזו דת הרופא שלי כי כל עוד הוא מבין את גוף האדם. זה נכון, כי, כן, זה נכון שרופאים לומדים את גוף האדם כגוף אדם, אבל אתה צריך שהרופא לא ירצה אותך, נכון? ואם הוא מפסיק, אבל אין לו אותה מוסר כמוך, הוא אולי פשוט יעשה לך השתלה, כי, אתה יודע, חמישה אנשים, אתה יכול להציל חמישה אנשים, נכון, אם נשתמש בכל האיברים שלך. אולי זה ממש מוסר שלכמה רופאים בארצות הברית או בקנדה כבר יש.

ואז, כמו, זה לא עוזר כל העובדה שהוא ברמה הבסיסית של המציאות. הוא לא באמת עומס הבסיס של המציאות, כי הוא שולט ברמה הזו גם על ידי הריגת אנשים, נכון? אתה צריך תקשורת בכל הרמות האלה, נכון?

אז לכן, הנקודה שלי בכל זה היא, הדבר שהם מלמדים עליו, שוב, ביולוגית, זה שהם מלמדים עליו בבית הספר לרפואה, נכון? הם לא מלמדים אותך, לא משנה איזו כיפה הבחור היה לו לפני שהוא הלך לניתוח, כי הם מורידים לו את הכיפה בניתוח, נכון? אבל לא, זה הדימוי של זה, נכון? כולם לובשים את אותו חלוק בית חולים, נכון? אבל מסתבר שזה לא מספיק.

תלמיד: מי? זה מה שהוא מדבר עליו.

מרצה: המדען, המדען הרפואי, והוא הולך לומר, תדמיין את כל בני האדם.

תלמיד: תרבות ומאפיינים.

מרצה: הבחור בוועד האתיקה הרפואית של קולומביה החליט ש-, זוכר, שכדי לגרום להשתלות לעבוד, אנחנו פשוט משנים את ההגדרה של מוות. כי ככה אנחנו פותרים את הבעיה שלנו. כאילו לא הייתה לו שום בעיה. אבל בן האדם שלו הוא תמיד הבחור ששובש את כובע בית החולים, נכון? והם כולם לובשים את אותו, נכון? באופן אידיאלי, לא צריך להיות לך זקן או משהו כזה, גם. אז אז אתה לגמרי אותו דבר, נכון?

תלמיד: אתה עושה, זה נשמע כאילו אתה עושה בדיחות, אדוני.

מרצה: אני לא עושה בדיחות. אני רציני.

תלמיד: לא, לא, לא, לא.

הרמה השנייה שולטת ברמה הראשונה

מרצה: מה שאני מתכוון לומר הוא, כשהם דיברו על, ב-17-מה שלא יהיה, הם דיברו על האדם האוניברסלי, מה נכנס לזה? כן, מסתבר שבאמת היו להם כמה רעיונות של מה האתיקה האוניברסלית תהיה. זו הסיבה שיש לנו אתיקה אוניברסלית והכל. כי הם היו יותר חכמים מהבחור המודרני. לבחור המודרני יש גם אתיקה אוניברסלית. זה איזושהו אוטיליטריזם, מה שלא יהיה. אבל הם כן הבינו שלאדם האוניברסלי יש גם מוח אנושי אוניברסלי. זו הסיבה שאנשים כמו דקארט היו בעצם מטריאליסטים. כי היה להם את זה.

אני מתכוון, אם האדם האוניברסלי רעב, זה נכון.

תלמיד: כן.

מרצה: הדבר האוניברסלי מתרגש ונדלק. הנקודה היא שזה פחות נכון. אז אם אתה זוכר את השיעור של השבוע שעבר, זה פחות נכון ממה שהיית חושב, נכון? האדם האוניברסלי רעב, אבל אין בני אדם אוניברסליים. וכשבני אדם אמיתיים רעבים, הם תמיד רעבים לאיזה אוכל שהתרבות שלהם קוראת להם כאוכל, נכון? כמו שזה אומר...

תלמיד: לא, לא, זו הרמה השנייה, אבל מסתבר שהרמה השנייה, במובנים רבים, שולטת ברמה הראשונה.

מרצה: כמו שאמרתי לך מלסית' [התייחסות לא ברורה], מכמו אם יש לו רעיון אחר של מה זה אדם או רמה שונה של מונחי אתיקה אז הוא פשוט הולך לרצוח אותך וכל העובדה שהרעב שלך זהה לזה של כולם.

כמו אם אתה אוהב שייקספיר, נכון, אם אתה דוקר יהודי הוא מדמם כמו כולם, אבל השאלה היא אם הוא דוקר אותך, נכון? זה נכון, זוכר שייקספיר, נכון, אם אתה דוקר אותנו האם איננו מדממים [התייחסות ל"סוחר מוונציה", מערכה ג', תמונה א']? כמובן. אבל למה היית דוקר אותי? מה קורה?

אז אנשי זבולון, הם הפסיקו להתקיים. חלק מהזבולונים האלה הפכו ליהודים. זו הנקודה. הם עדיין נהרסו כסוג האנשים שלהם. עכשיו יש רק סוג של אנשי יהודה. וזה הכל. אולי זה היה מאוד עצוב. כנראה מי שהרס אותם חשב שיש לו דרך טובה יותר להיות בן אדם וזה נכון לו להרוס את זה. או האחרים שנבלעו גם. במובן הזה, יש רוצחים בשאלה, אבל אלה שבאו ליהודה והם אמרו שאנחנו יהודים עכשיו, הם גם הבינו שיהודה, ליהודה יש דרך חיים טובה יותר. והם אמרו, אנחנו מפסיקים להיות זבולונים. עכשיו אנחנו יהודה [יהודה: יהודה], נכון? זו הטענה, נכון?

תלמיד: אז כמו בביולוגיה, אולי יש יותר זבולון, אבל בזה...

מרצה: כן, כן, זה לא משנה. אנחנו לא מדברים על ביולוגיה. אין ביולוגיה.

תלמיד: לא, אני אומר.

מרצה: אולי ממש אין ביולוגיה, אבל זה דיון אחר. אבל אנחנו לא מדברים על ביולוגיה. אין תרבות, נכון?

תלמיד: כן.

מרצה: נכון, עכשיו, זה מצב נורמלי. זה נקרא חורבן של [נקטע]

בעיית ההישרדות היהודית בגלות: תרבות, זהות והאפשרות של המשך קיום

הפרדוקס של גלות מול חורבן מוחלט

מרצה: אין בעיה. אין בעיה. זו לא בעיה. זה מאוד עצוב לאנשים שנהרסים, אבל אין שאלה שנשארת. אין מי לשאול את השאלה.

יש שאלה גדולה יותר שנקראת גלות, נכון? גלות היא הדבר הזה שהיהודים המציאו. כלומר, הם לא המציאו את זה, אבל לפחות ה, שוב, הדוגמה העיקרית לזה היא היהודים. היהודים, במיוחד היהודים האלה, אחרי אולי בבית ראשון, אבל בטוח אחרי בית שני, החליטו שהם לא הולכים לקבל את פסק הדין של המלחמה, נכון? דיברנו על זה בהקשר אחר. אבל העניין הוא, או שנוכל לומר את זה בצורה אחרת, הם לא באמת נהרסו, נכון? העיר נפרצה, ואז בית המקדש נהרס וכל זה, ואיכשהו העיר ממשיכה לחיות, נכון?

מהי עיר? המקרה של ירושלים

ירושלים: מיקום פיזי מול זהות תרבותית

מרצה: זו הסיבה שזה מאוד מוזר. אנחנו מדברים על ירושלים, כמו בני ירושלים [בני/תושבי ירושלים], ואז אנשים כאילו, רגע, הייתי בירושלים, היא די בנויה, שום דבר לא נהרס. אבל שוב, השאלה, אפשר לשאול מה בדיוק הליטורגיה צריכה לומר. אבל כשאנחנו מדברים על עיר, אנחנו אף פעם לא מדברים על החומות.

וזה שאלה רצינית אם ירושלים נבנתה. אולי מה שנבנה במקומה זה שאתה היית בירושלים. אני חושב שזה מה ש, ירושלים לא קיימת. כלומר, היא קיימת באידיאל, זה עדיין המקום הזה. אבל בעצם, איזו עיר חצי-אירופית, חצי-מזרח תיכונית נבנתה במקומה. לא ברור איפה, כמו בלוקים שונים של העיר נלחמים על איזו עיר זו. אבל ירושלים הלכה נכון, יש רחובות שנקראים רחוב אולימפיה, בסדר? זו לא ירושלים, בסדר? המלך ג'ורג'. איך המלך ג'ורג' כמו אחד הרחובות המרכזיים בירושלים? ברור שירושלים לא, זו לא ירושלים, זו כמו מושבה בריטית, נכון?

תקדים היסטורי: מיקומים מרובים של ירושלים העתיקה

מרצה: אבל זו אפילו לא ירושלים האמיתית בכל מקרה. זה רק בגלל שזה לא אמיתי, כי זה לא במיקום. אני סקרן לגבי המיקום. אנחנו יכולים לבנות מחדש עיר עתיקה במקום אחר, אתה יודע? הן לא הולכות להיות באותו מקום. בעולם העתיק, אנשים בעצם תרגלו את זה. ירושלים עצמה נבנתה מחדש שלוש אורבע פעמים במקומות מעט שונים.

תלמיד: שמונה עשרה.

מרצה: כן, לא, אבל עיר דוד היא לא אותו מקום כמו עיר הורדוס. אנחנו בעצם, אפשר לבקר בשתייהן היום. והן כמה רחובות זו מזו. זו אותה עיר, בכל זאת. אף אחד לא חשב שזו עיר אחרת, כי זו העיר.

האנושיים בצורה מסוימת, שעובדת. כבירת מחדל, זה לא עובד. אין ברירת מחדל שאומרת שבני אדם פשוט עובדים. צריכה להיות תרבות.

חורבן עיר כחורבן של דרך להיות אדם

אז יש לנו עיר. עכשיו בא משהו אחר והוא הורס את העיר שלי. הוא מפרק את העיר. עכשיו מה קורה עכשיו? הדבר הנורמלי שיקרה הוא, נורמלי במובן של בהנחה שההנחות שלי נכונות, הוא שכל דרך טובה להיות בן אדם שהיתה לאנשים האלה הולכת להפסיק להתקיים.

כמובן שבדרך כלל, כמו שסוקרטס אמר כל מלחמה היא באמת על צדק. כנראה עשינו שיעור על זה פעם. האנשים האחרים שהרסו את העיר שלי, הם חושבים שיש להם עיר טובה יותר ממני והם מרגישים שכולנו צריכים ללכת לחיות בעיר שלהם, לא משנה אם אנחנו חיים פיזית בעיר הזאת או בעיר ההיא. העניין הוא שאנחנו צריכים לאמץ את התרבות שלהם ולהיות הם. זה אחד ההצדקות של אל-פאראבי [אל-פאראבי: פילוסוף אסלאמי מהמאה ה-10-9].

תלמיד: למה?

מרצה: למלחמות.

תלמיד: כן, כן.

מרצה: זה לא מה שהוא אמר. מלחמות הן על זה. מלחמות הן תמיד בחור אחד שאומר שיש לנו את ההשקפה הנכונה. אנחנו בני אדם. אתם לא בני אדם.

חשיבה מחדש על "דה-הומניזציה"

כמו שוב, יש כמו דה-הומניזציה. אני לא חושב שזה דה-הומניזציה. זה מאוד מוזר שאנחנו, הומניזציה היא רק כשמניחים שיש כמו אדם אוניברסלי והאנשים היחידים שיותר לך להרוג הם אלה ש... לא, אם הם טועים גם מותר לך להרוג אותם, אתה מבין?

כל ה, אנחנו צריכים את זה כמו טוב יותר מבעלי חיים בגלל ההנחה הזאת של כבוד אנושי אוניברסלי שהוא משהו כמו מדעי כמו על אדם ואז כדי, כדי להיות מסוגל להרוג משהו הוא צריך להיות לא אדם, נכון? מסתבר שבאופן מסורתי זה לא המקרה. יש כל מיני סוגים של בני אדם אבל להיות אדם מחולק בכל הדרכים האלה ואם אתה אדם טוב יותר אולי אני לא יודע אם מותר להרוג. זו שאלה אחרת.

תלמיד: למה יהיה מותר להרוג אותך?

מרצה: אוקיי, אבל במקרים מסוימים יש מלחמה. עצור, עצור, הלו, אני בשיעור. זה דחוף? אני מצטער, ביי. אדבר איתך אחר כך.

רצח עם כרצח "האמיתי"

אז, איך קוראים לזה? אז האדם הזה, האדם הזה נהרס, נכון? זה חורבן אמיתי של זה. לא רק של, אתה צריך להיות שם. לכן, כל חורבן של עיר, זה כמו שאני מגיע למסקנה שרק רצח עם הוא רצח, נכון?

כי אם מדברים על בן אדם, בן אדם הוא לא דבר שמקיים את עצמו, נכון? אתה לא יכול לחיות לבד. בן אדם הוא יצור חברתי, נכון? אז להרוג בן אדם זה לא מאוד, זה מאוד עצוב, אבל זה לא רצח אמיתי. רצח אמיתי הוא רק כשהורגים עיר שלמה, נכון? או עם שלם, ציוויליזציה שלמה, כביכול, נכון? אז הורסים בן אדם וזה מה שקיים, נכון? נכון? זה המצב.

גורל העמים: הדוגמה של זבולון

עכשיו, זה היה פשוט. אז לא היו לנו שום בעיות, נכון? אם היינו כולנו מתים, לא היו לנו שום בעיות. לא רק אם היינו מתים, נכון? זו הנקודה האחרת. אם היינו כמו הסרים [התייחסות לא ברורה] ושבעות [שבעות: חג יהודי; התייחסות לא ברורה כאן] שמתים פונקציונלית, נכון? הם לא קיימים. הם סוג כזה של אנשים. תראה את זה. אין כזה סוג של בחור. אין יותר זבולוני [זבולוני: בן שבט זבולון]. מי זבולון היה בטח היה מדהים. ובגלל זה, נכון? יש רק יהודים עכשיו, נכון?

תלמיד: חשבתי שאתה אומר אפילו ירושלים העתיקה.

מרצה: נכון. זו שאלה אחרת. זו היתה עיר יבוסית [יבוסית] מלכתחילה. אבל אז היא הפכה לעיר דוידית בשלב מסוים. וזה מה שזה אומר לבנות את ירושלים.

המחלוקת נעמי שמר—עמוס עוז

מרצה: זה לא אומר כמו חנה, איך קוראים לה? כמו שנעמי שמר אמרה, נכון? זוכרים את המריבה שהיתה לנעמי שמר עם עמוס על זה, נכון? על השוק [שוק]. אתם יודעים את השיר שנכתב בזמן שהעיר העתיקה היתה תחת כיבוש ירדני? זה אומר ששוק העיר העתיקה ריק. ועמוס כתב מכתב בעיתון או משהו כזה ואמר שהוא לא מבין מה היא מתכוונת. ריק? זה היה שם. אפשר לראות את זה. זה מלא בנשים ערביות שמסתובבות.

ונעמי שמר כתבה שיר והיא היתה הרבה יותר ימנית ממנו. היא ענתה ואמרה שהוא נשמע כמו שהיה בחור שאשתו נכבשה על ידי מישהו אחר ואמר, מה אתה אומר? היא רק עם גבר אחר. אתה מבין?

עיר היא התרבות שלה, לא האוכלוסייה שלה

מרצה: אבל כשמדברים על עיר, אנחנו לא מדברים על האנשים, כמוכן. יש אנשים שונים שחיים בה. זו לא אותה עיר. זה רק באותו מקום. זו לא אותה עיר, נכון? זו העיר שנבנית. זה סוג התרבות שהעיר הזאת מייצגת או היא.

כמוכן, אולי יש כמה צרכים פיזיים. יכול להיות שהיא יכולה להתקיים רק במיקום מסוים. אני לא אומר שהמיקום לא חשוב. המיקום אולי הוא חלק ממה שגורם לה להיות מסוגלת להיות מה שהיא. זה חלק מהתנאים שצריך להיות לך אקלים מסוים או תרבות מסוימת או בסיס כלכלי, מקום, מה שזה לא יהיה, כדי שהעיר, העיר האנושית, תתקיים, אבל העיר היא לא מקום.

הבעיה האינטלקטואלית והמעשית של המשך קיום

ההישרדות הבעייתית של ירושלים

מרצה: עכשיו הדבר המוזר הוא שירושלים עדיין קיימת. היא המשיכה להתקיים אחרי שנהרסה. עכשיו המצב הזה הוא מאוד בעייתי. זה בעייתי אינטלקטואלית, כמו שקשה להצדיק, או לפחות צריך תיאור של מה קורה, וגם קשה לשרוד, גם אם זה מוצדק. הדברים האלה לא מנותקים, נכון?

רב סעדיה גאון: ההבטחה לתשובות טובות

מרצה: כמו שרב סעדיה [גאון] אמר ש, וכשהנביא [נביא] אמר לנו, וכל כלי יוצר עליך לא יצלה [וכל כלי יוצר עליך לא יצלה], ואמר, זו הבטחה של הנביא שתמיד יהיו לנו תשובות טובות לאנשים שיש להם טיעונים נגד הדת שלנו. כמוכן, פשוטו כמשמעו, זה מדבר על כלי מלחמה. אבל אין הבדל גדול בין לכבוש תרבות בטיעון ולכבוש אותה בחרב. אלה רק דרכים שונות לשכנע את האנשים להפסיק להיות ולהיות מישהו אחר, משהו אחר, נכון?

אז אלה שני דברים, אבל הם שני דברים נפרדים. אתה עדיין יכול להשתכנע מהטיעון ועדיין להתקשות, נכון? אבל בעיקר, זה כנראה הטיעונים הם אפילו יותר חשובים, נכון? וזה הטיעון.

חוסר ההפרדה בין העם היהודי והתרבות היהודית

מרצה: זו הסיבה שאנשים שיש להם דיונים על התרבות היהודית והעם היהודי, עם הדת היהודית, הם באמת מבולבלים. כי אין תרבות יהודית בלי עם יהודי. מה שאתה חושב שהוא הטוב, שהוא כמו הדרך היהודית להגשים את הטוב האנושי, זה מה שזה. אם אתה חושב שאתה לא צריך להיות דתי, אז אתה לא דתי, לא משנה. עדיין יש, אין אפשרות לדבר על, יהודי זה על דת, לא עם.

אוקיי, אני לא עם, אבל אני פועל בדת ההיא, נכון? אחרת, זה מפסיק להתקיים. האמת יכולה להמשיך להתקיים בעולם הצורות איפשהו. זה לא עושה שום הבדל, נכון? אין באמת אמת כזאת, כי אנחנו מדברים על סוג האמת האנושי. אז אני חושב שזה יכול לעבוד.

האתגר של רומי: למה להמשיך כיהודים?

השאלה הרומית

מרצה: אז העניין הוא, עכשיו יש לנו שאלה אמיתית. והשאלה הראשונה היא, מי אמר לך שיש לך דרך חיים טובה יותר מהרומאים, נכון? הרומאים עדיין קיימים, נכון? הם רק שינו את השם שלהם לכנסייה עכשיו. זו כנסייה מפורסמת שנקראת הכנסייה הרומית. והם היו המצחיקים, אבל אמרנו שהם עדיין אותו הדבר. כמו, הם אלה שקוראים לעצמם ככה. והם לא מתביישים? לא, אני לא. בכל מקרה.

אבל בכל מקרה, הנקודה שלי היא, והתרבות של האימפריה הרומית ברור שעדיין קיימת, נכון? הבחור עדיין ממש בונה עמודים רומיים בבניין שלו. זה כמו חלק מהתרבות, והאידיאלים שלהם וכן הלאה. והם טוענים שיש להם דרך טובה לחיות, שאני בטוח שיש לה משהו לדבר בעדה. זה לא לגמרי שטויות, נכון?

השאלה של התבוללות

מרצה: ואז אנחנו צריכים פשוט לתת למה שאנחנו קוראים שאלת ההתבוללות. אבל הם גם הצליחו לכבוש אותנו, נכון? אז הם יותר חזקים צבאית, לפחות, שזו טענה לתרבות שלהם להיות טובה יותר באיזשהו אופן, נכון? והאלוהים שלהם להיות טוב יותר, שמשמשים באלוהים כמילה למה שתרבות טובה, רעיונות של הטוב, קיימים בעולם הזה. למרות שהאנשים שהרסו את בית המקדש באמת האמינו באלים שלהם, אז זו בעיה. אבל מה שזה לא יהיה.

אבל, ועכשיו יש לנו שאלה. למה אנחנו ממשיכים להתקיים? אבל כן, עכשיו יש לנו תשובות שונות, טובות יותר וגרועות יותר, נכון?

התשובה היהודית: לא בלעדית אבל פרטיקולרית

יהודים לא טוענים לבלעדיות על הטוב

מרצה: עכשיו, בהנחה שיש, מה, מה, אם, בהנחה, אני לא הולך לדאוג לגבי השאלה הזאת עכשיו. במילים אחרות, אנחנו הולכים לדלג על זה, אבל אני אומר, בהנחה, מאחר ואנחנו ממשיכים להתקיים, אנחנו חייבים להבין שאנחנו מניחים שיש איזשהי דרך, או שזה לא חייב להיות שאף אחד אחר לא יכול, אתה לא צריך להאמין, אתה לא צריך להיות בלעדי, נכון? אתה לא צריך להאמין שאין דרך להיות אדם טוב בלי להיות יהודי.

אני לא חושב שאף יהודי, היסטורית היהודים לא באמת מאמינים בזה, נכון? אלה הנוצרים שמאמינים בזה, למרות היהודים הקיצוניים. אבל היסטורית היהודים מאמינים שאתה בהחלט יכול להיות רומאי טוב ואפילו ללכת לגן עדן וכן הלאה, כמו רוב הרמב"ם [רמב"ם] אומר כמו זה לפחות.

אבל יהודים מאמינים שהדרך שלהם טובה יותר עבורם

מרצה: אבל אנחנו היסטורית מאמינים בזה, אבל אנחנו עדיין חושבים שאנחנו כנראה לא יכולים, נכון? לפחות יהיה קשה לי ולילדים שלי להיות טובים בלהיות רומאים טובים. אחרת, זה הרבה יותר זול והרבה יותר נוח להפוך לרומאי. והם די נתנו לך. הרומאים לא היו אנטי-הגירה. ולא כל כך, כמו שהיתה שאלה על זה ברומא גם, אבל לרוב, אפשר היה. יוספוס הפך לרומאי באופן מפורסם, נכון?

אבל הטענה היא שלפחות לנו, כמו שאנחנו אומרים לאלוהים שלנו, נכון, ויש הרבה דרכים שונות שבהן יהודים הסבירו את זה לעצמם לאורך הדורות. חלקם בעצם הסכימו למסקנה והתגירו או התבוללו. אבל אלה שלא, זה אומר שהם אומרים שאנחנו חושבים שאנחנו יכולים לעשות טוב יותר ממך, נכון? לנו, לפחות. זה יהיה מאוד קשה. זה שווה לנו אפילו לסבול קושי, כי יש לנו איזשהי דרך להיות אנשים, שאין לך, או שאין לך, אנחנו לא קוראים את השפה שלהם, הספרים הקדושים שלך לא אומרים לנו כלום. אין להם באמת ספרים קדושים למה שהקורבנות שלך והטקסים שלך לא עושים כלום לנו. שלנו עושים משהו לנו.

אפילו בלי בית המקדש, הפרקטיקה היהודית עדיפה

מרצה: עכשיו, כמוכן, אין לנו אפילו את הטקסים שלנו, אבל יש לנו את הספרים הקדושים שלנו, ויש לנו כמה מהם, ואפילו זה טוב יותר מה... הטקסים שלנו טובים יותר מהשלמים שלהם. הם ניסו לדמות את זה, והם המשיכו הלאה. הם ניסו לדמות...

הבא וכן הלאה. זה מאורגן בצורה מושלמת ואנחנו יכולים לשלוט לגמרי בשריפות [ביערות]. מסתבר שזה עובד למחזור אחד וחצי והם אפילו לא ידעו שיש בעצם יותר משנתים ליער טוב מאלה השלושה שהמדענים גילו ומסתבר שהשיחים האקראיים האלה בעצם עשו משהו גם לעצים הגדולים וכן הלאה. ועכשיו יש לנו מדע ואקולוגיה קצת יותר מתקדמים ומבינים את זה וזו גם בעיה גדולה עם מונו-תרבויות, נכון? אם יש לך סוג אחד של עץ, אז חרק אחד שהרס את העץ הזה, אז לא נשאר לך כלום, וכן הלאה וכן הלאה.

יישום על תרבות אנושית

מרבצה: בעיקרון, אנחנו אפילו לא יודעים מה הטבע צריך כדי להמשיך לשרוד. וזה אפילו לעצים, שהם פשוטים יחסית, ביחס לבני אדם. אז אף אחד לא יודע מה באמת נדרש למשפחה אנושית, או תרבות אנושית, או קהילה אנושית כדי לשרוד. יכול להיות שזו הסיבה שהשמרנים המטורפים לא מטורפים. יש להם נקודה. לפעמים הם בסופו של דבר מצחיקים. הם נראים מצחיקים. אבל אתה לא יודע אם כמות המלח שאתה שם בקוגל שלך של ליל שבת היא לא מה ששומר על היידישקייט להמשיך.

אנחנו בעצם לא יודעים. כולם רציונליסטים ויש להם מדעים. אנחנו יודעים. אתה רק צריך להאמין. אתה צריך להיות לך מונותאיזם אתי. זה מספיק. מסתבר שכל האנשים שאמרו מונותאיזם אתי, רוב הנכדים שלהם לא יהודים יותר. אז ברור שזה לא מספיק. אני לא אומר שמונותאיזם אתי הוא לא דבר נהדר. זה נשמע דבר טוב. כלומר, אני חושב שזה תיאור מאוד עלוב של מה התורה היא, אבל זה נשמע כמו דברים טובים, אבל זה בהחלט לא טוב אפילו לעצמו, כי זה לא מנציח את עצמו, וזה כמו תנאי מספר אחת להיות תרבות מצליחה, נכון?

אז אנחנו בעצם לא יודעים מה הדברים האלה אבל יש משהו וזה הטיעון מאחורי עמוד הענן נמשך בפעם הראשונה, נכון? זוכרים אחד מסרטוני היוטיוב המפורסמים ביותר שלי אמר שהם צריכים לעבוד זמן במקלחות [בשבת] מסיבות דומות, נכון? כי אנחנו לא יודעים אם שבת כמובן אף אחד לא מספיק טיפס להגיד רב אחד שהשבת קשורה לזמן אבל כן כן הוא יודע שאין לו הסבר לזה ושבע מודרני מאז שעשינו בתרבות שזוכרת את זה במקרה הזה אבל אנחנו לא יודעים כי מה שאני אומר זה שאי אפשר, זו הנקודה שלי, נכון?

הטיעון החזק ביותר נגד "יהדות מודרנית"

מרבצה: זה לא בעצם, אם אתה יכול להיות, זה הטיעון החזק ביותר שלי, אם אתה יכול להיות יהודי מודרני, כמו, מודרני הייתה הטענה, אבל הטענה המרכזית של זה, אז לא ברור שאתה צריך להיות יהודי בכלל, נכון? כי אתה יכול להיות אדם טוב, אוקיי, אתה יכול להגיד, יש לו כמו הצדקה, כולם עוקבים אחרי חוקי אבותיהם, אנחנו נעקוב אחרי החוקים האבותיים שלנו, אוקיי, אתה יודע? זה לא נכון, הנקודה שלנו נכונה. אוקיי. זה לא נכון. אוקיי, טוב, רגע. הנקודה שלי היא משהו אחר. הנקודה שלי היא שזה לא הטיעון. אני מניח שזה תלוי במה הטיעון שלך למה יש תרבויות ספציפיות מלכתחילה.

הספציפיות של הטוב היהודי

מרבצה: אבל אם הטיעון הוא טיעון עמוק יותר, אם הטיעון הוא שיש סוג של אדם טוב שנקרא יהודי, זה לא מתחלף עם הכל. אני לא אומר שאין סוגים אחרים של אנשים טובים. אולי יש אנשים טובים אחרים. כנראה פגשנו כמה מהם. אין בעיה. אבל יש סוג מסוים של אדם טוב שנקרא יהודי. אולי זה עוזר לאקולוגיה של העולם שיש יותר מהסוג האחד של אדם טוב. נראה שה' רוצה את זה. כמו, ככה העולם היה בדרך כלל. בכל מקרה, יש סוג אחד של אדם טוב להיות יהודי.

ולחיות הסוג הזה של אדם נהדר זה לא להיות בעל שלושה עקרונות. כי לכולם יש את העקרונות האלה. מונותאיזם אתי, כמו, מי לא מאמין בזה? אוקיי, אתה יכול להיות, דרך אגב, פוליתאיזם אתי לא נשמע כל כך רע גם ככה. כמו, אולי זה הולך ביחד, אתה לא יכול להיות, אוקיי, מה שלא יהיה.

הבעיה היהודית האמיתית: האם הישרדות-בגלות בכלל אפשרית?

כולם מניחים שיש תשובה

מרבצה: עכשיו, מה שאני רוצה להגיע... אני מניח שלכולם יש את התשובה לזה. אני מבין שאין לנו את התשובה לזה. בכל מקרה, עכשיו יש לנו שאלה של איך. זו הבעיה. הבעיה האמיתית, כמובן. הבעיה היהודית האמיתית.

הבעיה היהודית האמיתית היא שגם אם אתה מסכים לזה, עדיין לא מובן מאליו שזה אפשרי. נכון? למה זה לא מובן מאליו שזה אפשרי?

הטיעון היסודי: תרבות דורשת צורה חומרית

בעיית השימור התרבותי בגלות: מדוע לא ניתן לצמצם את היהדות לעקרונות מופשטים

חוסר האפשרות של תרבות אוניברסלית

מרבצה: כי אתם זוכרים. אתם זוכרים מה אמרנו. אתם זוכרים את כל הנקודה, את כל הסיבה שאנחנו אומרים שיש דבר כזה ערך, ושתרבות היא מה שזה אומר להיות אנושי, לא רק רעיון אוניברסלי כזה. זה ש, שוב, זה זמנים מודרניים, זמן עתיק שפשוט אמר, ישר, זו שאלה של תרבות של מי יותר טובה. אף אחד לא חשב שזה יכול להיות אוניברסלי. כמו שלרומאים היו יומרות כאלה במובן מסוים. כמו שאימפריאליזם עוסק בזה, אבל מסתבר שזה פשוט רומאי, נכון?

אבל הסיבה שאנחנו אומרים את זה היא כי אנחנו אומרים שכדי להיות אנשים טובים אי אפשר פשוט לתת כמו לתת הרצאה ולהגיד אלו האידיאלים הטובים וזה מה שאתה עושה. אתה צריך להיות לך דרך לבוש מסוימת. למה אתה צריך להיות לך דרך לבוש מסוימת? איך זה עוזר—

אף אחד לא חשב שזה יכול להיות אוניברסלי. כמו שלרומאים היו יומרות כאלה במובן מסוים. כמו שאימפריאליזם עוסק בזה. אבל מסתבר שזה פשוט להיות רומאי, נכון? אבל איך אני אומר את זה? אז בהנחה שיש לך את זה, הסיבה שאנחנו אומרים את זה היא כי אנחנו אומרים, כדי להיות אנשים טובים, אי אפשר פשוט לתת הרצאה ולהגיד, אלו האידיאלים הטובים, וזה מה שאתה עושה. אתה צריך להיות לך דרך לבוש מסוימת. למה אתה צריך להיות לך דרך לבוש מסוימת, ואיך זה עוזר? אני לא יודע בדיוק. אף אחד לא יודע בדיוק. אף אחד אפילו לא יודע איזה חלק של תרבות אתה יכול להוציא וזה יכול להמשיך להיות אותה תרבות. ממש אף אחד לא יודע. וכנראה, אתה לא אמור לדעת כנראה. אלו סודות ה'. אני לא יודע.

הטעות המודרניסטית הגבוהה: אנלוגיית היער של ג'יימס סקוט

מרבצה: אלו דברים שתרבות, זו גם אחת הטעויות של המודרניות, מה שהוא קורא מודרניזם גבוה. אתה לא יכול בעצם, אתה אפילו לא יכול לעשות את זה בטבע. הדוגמה של ג'יימס סקוט היא מיער. ייעור מודרני, כמו מה שהיה פעם מודרני. עכשיו יש לנו כבר שניים מאיתנו, עם האקולוגיה המודרנית והכל. אבל המודרנים במקור אמרו משהו כזה. יש יער. במקור, אנשים פשוט נתנו ליערות לצמוח. יש כל מיני עצים אקראיים ושיחים ודברים שצומחים. ואז מדי פעם, אנשים באים, והם כורתים את זה. הם משתמשים בזה, ואז זה צומח בחזרה. ואנחנו מנסים להיזהר לא לכרות יותר מדי בבת אחת, כדי שזה יוכל להנציח את עצמו וכן הלאה.

אז הגרמנים באו ואמרו, הגרמנים הממשיים, דרך אגב, אותם שהרגו את היהודים מסיבות דומות. כן, זו לא בדיחה. והם אמרו, תראו, אנחנו די יודעים מה גורם לעצים לצמוח. זה כמו שלושה משנתים. למשל, אדמה, ואוויר, ומים, ומה שלא יהיה. ואנחנו באמת צריכים רק סוג אחד של עץ. הם שתלו את השריפות [היערות] האדירות האלה, כמו בסדר גיאומטרי. אבל זה גם די מוזר שאתה צריך להסתובב כדי למצוא את העץ. בואו פשוט נעשה שורות של עצים, כל אחד שלושה מטרים זה מזה, בדיוק. יש כמו רשת. אתה ממש יכול ללכת לשריפות [יערות] כאלה עדיין. הם הרסו את זה לדורות, דברים כאלה.

ויש רק סוג אחד של עץ בשריפה [ביער] ההיא, ויש מרווח שווה ושום דבר אחר לא צומח והם גילו שכל 70 שנה אתה כורת את זה ואתה מקבל את

הנקודה, נכון? וזו השאלה של גלות, אתה מבין? וגלות אומר שאתה עכשיו, עכשיו.

התשובה הציונית והבעיות שלה

מרצה: פתרון אחד, רק כדי להיות ברור, יש תשובה ציונית לבעיה הזו. אני חושב שהיא לא ריאליסטית לגמרי. אם אתה קורא ציונים, אתה תראה שהם מנסים לפתור את הבעיה הזו, חלק מהם לפחות. והם אמרו שלכן, נכון? אבל אפילו האחרים, הדבר הציוני להגיד, ואני חושב שיש הרבה אמת בנקודה הציונית הזו, זה להגיד שלכן, מאחר ואנחנו כן מאמינים שחלק מהציונים התרבותיים או מה שלא יהיה כן האמינו במשהו שנקרא תרבות יהודית ששווה לשמר, יש לה ערך לפחות בשבילנו, בשביל העולם, אבל תרבויות לא בעצם, ולפחות זו הייתה האמונה במודרניות לפחות, שתרבויות לא בעצם קיימות בלי צבא וצי.

דם ואדמה: הטענה הציונית

מרצה: תרבויות צריכות דם ואדמה כדי להתקיים. יש, שוב, קצת אמת בזה, כי אחרת אתה טפיל בתרבות מארחת, ואתה לפחות תחת רחמיה, אבל גם אתה מפסיק להתקיים כי הילדים שלך מתחילים לחשוב בדרכים ולחיות בדרכים של אותה תרבות. אז לכן אם אנחנו רוצים שהתורה תתקיים אנחנו צריכים להיות לנו ארץ. זה מה שברדיצ'בסקי מאמין גם, נכון? טוב לחלק באיזה דרך, נכון?

אז לכן רק במדינה יהודית על אדמה יהודית עם קופאיות יהודיות ושוטרים יהודים וזונות יהודיות וכל זה אנחנו יכולים אפילו להתחיל להיות יהודים. כל דבר עד עכשיו, העובדה שיהודים שרדו 1900 שנה לפני שהם בגלות או בעצם אלפיים וחמש מאות שנה לפני זה לא משנה או לנצח וזה היה סטייה. זה לא באמת עבד. הם לא היו באמת יהודים. זה מה שהטיעון הציוני הוא.

הפגם הקטלני בטיעון הציוני

מרצה: זה טיעון ממש מוזר כי הוא אומר שכל האבות שלך היו באמת יהודים. חייבת להיות תשובה אחרת לשאלה הזו. אתה יכול להגיד שהמצב השתנה. אולי בזמנים מודרניים זה יותר קשה לאנשים להתקיים בלי להיות להם צבא משלהם. אולי זה נכון. אולי לא. אני לא יודע. זה די תלוי. היו להם גם יותר מדינות משלהם ובמקומות אחרים. זה די תלוי בחברות. כן. ואתה יכול לעשות את זה בארצות הברית. זה לא כל כך בלתי אפשרי.

סימביוזה מול טפילות: מודל אחר?

תלמיד: אני רוצה לחזור לך, רק השתמשת במילה טפילי. אבל יש גם הבנה אחרת של כמה מינים שזה יותר יחסים סימביוטיים. וזה יכול להיראות שאולי היהודים הם ה, כמו שיש ציפור על [הקרנף].

מרצה: אבל לא מהפרספקטיבה שלנו.

תלמיד: אבל מהפרספקטיבה שלנו, נכון? למה? מהפרספקטיבה שלנו, אנחנו עוזרים לאנשים אחרים.

מרצה: נכון, זה מה שאני אומר. סימביוטי.

תלמיד: לא, אבל זה לא אומר שזה עוזר לנו.

מרצה: נכון, זה מה שאני אומר.

עצמאות תרבותית יהודית: ההבנה הקבלית של הגלות והניסוי הישראלי

האסימטריה של חילופי תרבות

תלמיד: טוב, זה הטיעון שאם זה מפרק את התרבות שלנו, זה לא טוב בשבילנו. זה לא אומר שזה לא טוב לאנשים אחרים, כי אנחנו מפרקים את שלהם בצורה טובה.

מרצה: אתה מדבר על חשיבה באנגלית, אבל מה זה יידיש? אם זה היה גרמנית, זה היה משתנה בין השפות. יש אנגלית יהודית. האנגלים גם לומדים רק את הדברים הרעים. הדרום והמפרץ לומדים רק דברים רעים מאיתנו. הם לומדים רק קללות יידיש. הם לא לומדים שום ברכות יידיש. כמו, הלל [מונה לא ברור]. יהודים תמיד עושים יידיש. כל תרבות עושה את זה. זה כמו הסימן הטוב. כל תרבות עושה את זה. אז יש נקודה סימביוטית.

כמו, זה לא משנה. פשוט אמרתי את זה בשביל החברים הפוליטיסטים שלי שיהיו מרוצים.

הנקודה שלי היא, האם השנים האלה? מה? האם זה נורמלי שאתה משנה כל 100 שנה? אם יש דבר כזה שנקרא היהודי? זה לא משתנה כל כך הרבה. שוב, אם הנקודה היא משהו מאוד מופשט, כמו כמה דברים בסיסיים, זה נכון שאלו הדברים הטובים המהווים, אבל זו לא הטענה של הדת, של התרבות, התרבות, לא, לא, לא, יש להם אותה אתיקה, לא, לא, לא, פגשתי את האנשים התלמודיים, זה בדיוק אותן אמונות. עכשיו, ההבדלים הם, כמו, אתה צריך לשאול גוי להגיד לך אם יש הבדל, לא יהודי, כמוכן, אתה רואה שיש הבדלים קטנים. גם אם זה הדבר הכי טוב בתרבות, זה לא אומר שזה דבר קטן.

השאלה של התבוללות בין-יהודית

מרצה: דרך אגב, זו שאלה רצינית, דרך אגב, מה שאתה אומר זו שאלה אחרת, וזה לא שאני לא מדבר על זה. אני נגד התבוללות בין-יהודית, גם, למרות שאני עושה את זה. אבל אתה צריך להיות נגד זה מסיבות דומות. כמוכן, אולי לכל דבר יש גבול. זה מספיק שאנחנו מקבלים את עצמנו, כולנו להיות יהודים, נפרדים בעם. אנחנו צריכים גם להיות מקבלים של יהודים אחרים. זה יותר מדי. יש ולכל דבר. הטיעון שלך נכון. לא ברור לי שהתבוללות בין-יהודית, שהיא אחד הפרויקטים היהודיים המודרניים, ובאופן מפורסם החסידי נגד זה. זו הסיבה שהם לא מתחתנים עם ליטאים. יותר מכך יש גזענות בין-יהודית נהדרת.

תלמיד: אתה מתכוון [בין קבוצות יהודיות שונות].

מרצה: כמוכן, כן. אני נגד זה כי לכל דבר יש גבול. גם אם אלו טיעונים טובים, אבל כמה יהודים יש? אתה הולך להישאר עם שלושה כי אתה לא יכול. יש רק 15 מיליון יהודים בכל העולם.

הבעיה המרכזית: האם תרבות יהודית יכולה להתקיים בתוך תרבות זרה דומיננטית?

מרצה: אוקיי, זה נראה להיות, דרך אגב, ואני מגיע לשאלה שלי. אפילו לא הגעתי לשאלה. הנקודה היא שמאחר והטיעון הוא שמה שמקיים את זה, נגיד את שלושת העקרונות הבסיסיים האלה, אבל מה שמקיים אותם בדרך היהודית, שאנחנו טוענים שהיא חשובה מספיק בשבילנו כדי לגרום לה לשרוד, נכון? וזה קשור לכל מצוות דאורייתא שלנו ואולי אפילו דרבנן גם, אבל בואו נגיד אפילו מצוות דאורייתא, נכון? ומצוות דאורייתא אומר תרבות, אומר עולם, נכון? זה אומר לא אנשים אחרים בעולם שעושים משהו. זה אומר להיות לך עולם שלם, נכון?

עכשיו, האם זה בכלל אפשרי לעשות את זה בתוך עולם שהוא לא זה? עד כמה אנחנו בכלל יהודים ולא גרמנים של הדת המשיית, נכון? או אמריקאים, נכון? זו השאלה האמיתית. ואם אנחנו רק זה אז נראה שזו הרבה עבודה לתועלת מעטה מאוד כי הנקודה של כל הנקודה שלנו היא להגיד שלא יש לנו תרבות טובה יותר או איזה מבובנים מסוימים שאולי מבובנים מסוימים אחרים טובים יותר אנחנו לא צריכים אפילו לעשות את זה מוחלט אבל כמה דברים טובים יותר וזה מה שמאפשר לנו להיות טובים בדרך שלנו.

המציאות של דומיננטיות תרבותית

מרצה: אם אנחנו לא יכולים בעצם להיות לנו תרבות משלנו אם התרבות הדומיננטית חזקה מאוד כמו שהיא וכמו שהיא תמיד הייתה בצורה רעה. חזקה מאוד. אף אחד לא חושב, ממש, כולנו יהודים ואנחנו מדברים אנגלית, שהומצאה על ידי כמה משוגעים באנגליה, או מה שלא יהיה. ואנחנו חושבים באנגלית. זה לא מה שאנחנו חושבים. אנחנו חושבים באנגלית. אנחנו חיים באנגלית, לרוב.

עכשיו, מה הטעם להיות יהודי באנגלית? אם אתה רוצה לקרוא ספר חכם באנגלית, אוקיי. האם יש ספרים חכמים יותר מהש"ס ושולחן ערוך באנגלית? אני לא יודע, אולי יש. אולי אין. אוקיי, זו שאלה לגוי. זו לא שאלה יהודית. זה ספר די מגניב, אבל הכי מגניב, אולי כן, אולי לא. זו

ברורה, וגם ביטאו איך דרכים שונות, כמו שחלק מהן יכולות להיות סימביוטיות, אני לא יודע. אבל הם ביטאו דרכים שונות של איך להתמודד עם זה.

וזה הסיבה, אם אתה יהודי—

הפתרון הציוני: הצלחות וכישלונות

ורק כדי להיות ברור, הפתרון הציוני לא באמת עבד.

תלמיד: אני חושב שזה כן עבד.

מרצה: אני חושב שיהודים ישראלים, כולל החרדים ביותר מביניהם, יש להם עצמאות תרבותית שנחוצה, הכרחית ליהדות כדי להתקיים. גם, הם היהודים היחידים שנשארו, מלבד יהדות אמריקה.

תלמיד: אוקי, זה בגלל הלחץ. יש כמה יהודים, רק יהודים. יש כמה יהודים.

מרצה: מחוץ לישראל, אני מדבר. כמעט אין יהודים מחוץ לישראל. יש פחות. הרוסי, זה מה שהבחור הוא. אוקיי. יש לחצים מאוד חזקים שעוצרים את זה, זה נכון.

בכל מקרה, אבל אני חושב אפילו תרבותית. כאילו, זה מוזר לי שאנשים חרדים לא מבינים את זה, שגם הם תרבות בתוך תרבות. הם משחקים את משחק הגלות שלהם בתוך המדינה. אבל הנקודה היא עדיין שיש עצמאות תרבותית מסוימת בגלל שלא מדברים, כי ממש בדיבור עברית, הציונות עשתה דבר טוב אחד, שהיה להחזיר את העברית, או להפוך אותה לשפה חיה.

תלמיד: מי?

מרצה: בן-יהודה.

שבריריות העברית בישראל המודרנית

כן, ואני חושב שזה נותן מרחב. אבל לצערי, אם אתה באמת נוסע לישראל, אתה יודע שהעברית היא אולי שפה גוססת בתוך ישראל, נכון? יש לי חבר, כן, יש לי חבר שאחותו עובדת באקדמיה ללשון העברית, איך קוראים לזה? האקדמיה ללשון העברית, שעוצבה על פי האקדמיה הצרפתית לצרפתית. ויש עכשיו מחקרים שמראים ששליטה בעברית היא בעצם בירידה בישראל. וזה אנגלית. כי הכלכלה פועלת באנגלית.

ואתה ממש יכול להיכנס לתל אביב ולשמעו יותר אנגלית, לא רק בתל אביב, כאילו איפה שכל העולים גרים, כמו האמריקאים. אוקיי, אז הדור הבא, הם ידברו עברית. אבל זה בעצם הרבה אנשים שסבא וסבתא שלהם דיברו עברית כשפת אם, או אתה יודע היו כל המדענים האלה שדיברו רק עם הילדים שלהם עברית איתם שלא ידעו את עצמם ואתה יודע כאילו זה מצחיק כאילו אידיאליסטים אמיתיים כאילו אנחנו הולכים ליצור אדם חדש, יהודי חדש. ואז הנכדים שלהם—

תלמיד: אה כן, כן.

מרצה: ואז הנכדים שלהם בעיקר מדברים אנגלית כי זאת שפת העסקים ושל המדע כמו השפה האוניברסלית והם מתחילים לחשוב באנגלית גם וכאילו זה הרבה. אוקיי, יש את כל התיאוריות האלה שיווק חברתי וזה באמת דיונים ותיאוריות חברתיות.

אבל יש לחץ עצום על מדינות קטנות כמו ישראל, במיוחד כשהן חושבות על עצמן, לפחות, כקיימות כחלק מהמערכת המערבית. ויש עליהן לחץ עצום להיות חברתיות, להיות גרסה קטנה של ארצות הברית, ולא להיות עם עצמאות תרבותית.

עצמאות תרבותית מול התבוללות מערבית: דוגמאות היסטוריות

אתה יודע ש, שכחתי מי היה ראש הממשלה, כאילו הממשלה הישראלית לא נתנה לביטלס לבוא לישראל כי הם אמרו שהם השפעה רעה. התקופה היא עברה מזמן—

תלמיד: הם לא טעו.

מרצה: האנגלים הרגישו אותו דבר במקור. הם היו כאילו אנחנו יהודים, יכול להיות לנו שיר יהודי. הם לא ניגנו ואגנר כל הדברים עכשיו ישראל.

ואני לא טוען להיות דיאספוריסט, אבל אני חושב שיש משהו בדרך שיהודים שינו תרבות ועשו אותה וראו אותה דרך עדשה יהודית שאולי על ידי קידוש פעם נוספת. אני חושב שזה פשוט יהיה דרך שאז זה נכון. מאחר ואתה יכול לחשוב, נגיד, התרבות היהודית טובה יותר, אם זה היה חיובי, אז אתה יכול להגיד ש, כן, זה עושה אותם טובים יותר או עושה אותם טובים יותר. אבל זה עושה אותנו טובים יותר, גם.

תלמיד: כן, זה יכול להיות. זה דבר טוב. זה עושה את כולם טובים יותר. זה לא בהכרח לא יכול להיות. זה יכול להיות. האם זה בא במחיר של דילול?

מרצה: לא. אני אומר לך, השאלה היא קודם, אז אתה פחות נפרד. אתה יכול להגיד את זה. כדי שיהיו לנו את היתרונות של הפרדה, אתה לא צריך להיות כל כך נפרד. כלומר, אתה בהחלט לא צריך שזה נראה לא מוסרי לא לתת משהו בחזרה לתרבות המארחת שלך. אתה צריך לתת להם משהו.

הצעת הצלה: מקרה בוחר בייצוא תרבותי

יש לי הצעות לזה, אבל אף אחד לא רוצה לקבל אותן. אנחנו צריכים ללמד את כל אמריקה איך לעשות הצלה יעילה כמו שאנחנו עושים, בסדר? אנחנו בעצם עושים משהו מאוד בסיסי, ואני חושב קצת יותר טוב. אני לא יודע כמה יותר טוב, אבל כנראה זה קיים כי זה יותר טוב, מהגרסה הכללית של שירותי חירום רפואיים. ולמה שלא נסתובב עם שליחים למדינות הישנות וללמד אותם איך לעשות את זה? אולי משהו יקשיב לסרטון שלי.

תלמיד: אנחנו צריכים קהילה בשביל זה.

מרצה: אה, זאת הבעיה. יתכן שזה בעצם קשה. יכול להיות שיש סיבות מבניות למה אנחנו יכולים לעשות את זה. כי יש לנו—

תלמיד: זה הבחור שבא ללינקולן שהוא כועס כמה שנים כי הוא אהב את זה. כי הבחור בא ללינקולן, הוא היה כועס כי הוא ראי את הרעיון, והוא אהב אותו, והוא יודע שהוא לא יכול לשכפל אותו.

מרצה: אני לא כאילו, בסדר, אולי אנחנו צריכים ללמד אותם להיות קהילה. אני לא יודע. זו שאלה. האם אתה יכול להיות עם זה? האם אתה לא יכול להיות עם זה? אני לא יודע. אולי זה בסדר. אבל זה, אני לא יודע. אני אומר שזו הסיבה שזה הרבה [נפסק]. אתה חושב שזה לא אפשרי?

תלמיד: אני לא יודע.

מרצה: בסדר, אנחנו לא צריכים להמשיך את הדיון הזה יותר. בואו נמשיך הלאה. אני צריך לסיים את הקושיא שלי. זה כבר 11 בלילה.

תלמיד: שלום, אתה רוצה להמשיך לנצח כל עוד הטוב—

ניסוח מחדש של הבעיה המרכזית: היהדות כתרבות נפרדת

מרצה: הנקודה היא שיש שאלה ואתה מבין את הבעיה. אתה מבין את הבעיה. הבעיה היא שהנקודה של להיות יהודי היא להיות בתרבות יהודית, לא לעשות את ההלכה. את ההלכה גם גוי יכול לעשות כאילו מה שטוב לו אם זה עובד לו למה לא מה שבא לו. הנקודה היא להיות עם תרבות נפרדת בדרך של להיות בעיר, לא איזה סימן שמשמעותו שבשביל—

זה נכון שיהודים בגלות תמיד הבינו את עצמם כעיר בתוך עיר. הם מעולם לא הבינו את עצמם, רק בהשכלה, יהודים ניסו להבין את עצמם כאזרחים. והאמת היא שהרעיון של אזרחות הומצא אז, אז זה לא רק היהודים שקיבלו שחרור. כולם קיבלו שחרור.

אבל לפני זה, כולם הבינו שכקהילה, שהמלך הוא איכשהו הקהילה מעל הקהילה, אבל תמיד היו קהילות מקומיות שקדמו במובנים רבים. והיהודים היו עוד קהילה מקומית אחת עם המבנה שלהם וכן הלאה. אבל זאת השאלה, נכון? מבין?

הניסוח הייחודי של המקובלים

עכשיו, אני צריך להגיד לך משהו, מאוד חשוב. אני לא חושב שהרבה יהודים אפילו ידעו איך לבטא את הבעיה הזאת, חוץ מכמה מקובלים. הבעיות שהמקובלים יוצרים מיתוסים כדי לבטא אותן, כי אין דרך טובה יותר לבטא את זה. אבל המקובלים ביטאו את הבעיה הזאת בצורה מאוד

אבל הם בעצם—הניאופלטוניסטים המאוחרים ובמיוחד היהודים—מסבירים שזה אומר שזה דבר טוב. כי אם אלוהים שם אותך בכלא הזה, חייב להיות משהו לך לעשות בכלא הזה. זה לא כאילו—אבל כן, כשאתה אומר שאלוהים עשה את זה, אתה מתכוון שזה טוב, נכון? לא אומר שאתה לא יכול ללכת נגד אלוהים כי הוא חזק ממך. אומר כי הוא צודק, נכון? כי הוא טוב. ולכן יש דרך ליצור ארמון מהכלא הזה במובן מסוים.

במילים אחרות, לתת לנשמה—למרות שהיא, אתה יכול להגיד, טפילית. כלומר, זו לא המילה הנכונה, אבל זה כאילו צרכים כדי שהיא תעשה את הדברים שלה. היא לא הולכת להיות מסוגלת לספק את כל העולם שלה. זה כל כך גדול ולהיות כל העולם זה לא נכון. ולפני זה, הם ראו את החול או מה שזה לא יהיה ברמות שונות. בעולם הזה, היא יכולה להשתמש בזה.

הקבלה: גלות יהודית והתגלמות הנשמה

בדיוק באותה דרך, בדרך דומה, הם הבינו שהעם היהודי בהיותו בגלות—העם היהודי לא שייך בגלות, מה שאומר שיש להם עולם משלהם. והם נושאים אותו בראש שלהם, לצערנו, בגלות. זה לא קיים. אבל הנקודה של יהודי בגלות היא להכיר בזה.

כמו האמרה, שהם אוהבים לומר: אם אתה חי בארץ ישראל, שבזה הם מבינים, לא להיות תחת ההשפעה של צד מסוים, של מסוים, נכון, אחד השדים ששולטים במדינות שונות—ואם אתה חי באמריקה אתה תחת השד של ארצות הברית. אין דרך לצאת מזה. אפילו כשאתה מתפלל לאלוהים אתה מתפלל באנגלית, או שאתה חושב באנגלית, זה לא משנה. כלומר, זה כן עוזר קצת, אבל זה עובר דרך מעין האלוהים האמריקאי, נכון?—

תלמיד: מתמקדים יתר על המידה בפרנסה.

מרצה: כן. נכון. ואז כשהוא מסתגל לפרנסה באמריקה, יש נקודה בזה. כאילו הוא מסוגל לעשות משהו מאוד פרדוקסלי.

שני סוגי הגלות של הרמ"ק: מצרים ולאחר סיני

זה—הרמ"ק אומר כך. הרמ"ק אומר שיש שני סוגים של גלות, ואני הולך לסיים עם המחשבה הזאת, כי אני מאוד אוהב את התמונה הזאת.

סוג ראשון: גלות מצרים

יש שני סוגים של גלות. יש גלות מצרים. במצרים, אנחנו בעצם בסכנה של רצח עם, כי יכולנו להפסיק להתקיים. אם זו הסיבה שהיינו צריכים לצאת. הגלות היא לא יכלה להתקיים ולא יכלה להימשך לנצח. כי בשלב מסוים, פשוט נהיה מצרים. וכמובן, מצרים הייתה אז התרבות הדומיננטית. זה מתאים מאוד טוב. וזה היה נהרס לחלוטין. וזה כמו בן אדם שנמצא בבטן של מפלצת, ולאט לאט המפלצת טורפת אותו.

סוג שני: גלות לאחר סיני עם התורה כחרב

אבל, עכשיו שאנחנו אחרי מצרים, יש לנו את התורה. אז התורה היא כך. זה מה שמתן תורה נתן ביחס לגלות. הבחור, היה אדם, בן אדם שנבלע על ידי מפלצת, עכשיו הוא חי בבטן החיה. זו תמונה מקראית ממש מיונה. הוא חי בבטן החיה, ממש. והתורה היא חרב.

עכשיו לבחור הזה יש חרב שבאמצעותה הוא יכול לחתוך את עצמו החוצה, לחצוב לעצמו מרחב בתוך בטן החיה. זאת התורה. עכשיו שיש לך את התורה, מה שהיא רואה שהתורה עושה בגלות היא לאפשר לגלות ליצור מרחב בתוך המצב הבלתי אפשרי הזה, שבו אנחנו צריכים מרחב. אם אין לנו מרחב, אתה הולך להיטרף. אתה הולך להפוך לחלק מהמפלצת. אתה הולך להתעכל על ידה.

אבל יש לך כלים מסוימים, כלים מאוד ספציפיים, שמאפשרים לך ליצור לעצמך בית, לבנות לעצמך בית, כמו בתוך הלווייתן, בתוך המפלצת. אתה הולך ליצור בית. וזה מה שאנחנו עושים בגלות. זו תמונה של הגלות. אנחנו תחת ה—אנחנו בתוך המפלצת. אבל יש לנו את הכלים ליצור בית מהמפלצת. לא הבאנו עץ משלנו פנימה. אנחנו יוצרים בית מבית האדון ומשתמשים בכלים שלו כדי ליצור לעצמנו מרחב, שהוא המרחב שלנו בתוך זה. זה מצב הגלות.

למרבית הצער, אתה באמת צריך לבכות בתשעה באב שממשלת ישראל חושבת שזה ניצחון שהם יכולים להשיג את תחרות האירוויזיון. אתה צריך להיות המדינה האחת שיוקרת על זה. כאילו, ברצינות? יש לנו את הבנות שלנו מתפשטות על הבמה בשביל המבוגרים המעוותים האירופאים? זה מה שמדינת ישראל נהדרת בו? ואנחנו אף פעם לא הולכים לנצח, אגב, כי הם עדיין הולכים להיות טובים יותר מאיתנו שם.

זה מאוד עצוב. יש בעצם ראיון עם גולדה מאיר שאומרת את זה בזמנו? על המקור. לא אכפת לי מזה. בזמנים הישנים, הם באמת ניסו להתרחק מזה.

אז אתה מבין מה אני אומר? אז זה לא ברור שכנראה האנשים הפרומים בישראל, שוב, שלא רק פרומים, אגב, הימין, בכלל, הימין הדתי, יש לו עצמאות תרבותית מאוד חזקה מאמריקה, שכמובן, גורמת לתקריות דיפלומטיות כל שבוע. אבל תרבותית, יש כוח קיצוני מסוים בזה. וזאת אחת הנקודות של מדינת ישראל שקיימת.

המסגרת הקבלית: ארץ, גלות והנשמה

אבל המקובלים, הם גם האמינו שם. אגב, המקובלים, אחד היהודים המוקדמים ביותר ל, כלומר, כמובן, כי הוא היה לפנייהם, אבל הם בעצם תרגלו את זה. ומה שאנחנו קוראים לאנשים הגדולים והם כנראה אחת התיאוריות הכי קוהרנטיות של יהדות שאני צריך אי פעם להיות. והם מאמינים מאוד במדינה הפיזית של ישראל, לא המדינה, ארץ לא מדינה, ארץ. הם לא באמת דאגו לכוח פוליטי, מאוד מעניין.

אבל הם כן דאגו, אתה רואה, הם כן דאגו מאוד לארץ. הם ממש האמינו שזאת האדמה האלוהית. אני לא יודע. זה מוזר. לפחות הדרך היהודית, כי הם אמרו, זה מוזר, אם אתה רוצה התגלות ביהודי, אם אתה רוצה שאלוהים ידבר אליך בעברית, אתה חייב לחיות בישראל. נכון באופן פסיבי, נכון? עדיין לא הופך.

המטאפורה הקבלית: הנשמה בגוף

והם מאוד הסבירו את הפרדוקס או את המצוקה של הגלות. התמונות שלהם היו תמיד כך, כמובן, משתמשים בכל המבנה הזה של הצדיק והצדיק והשמע יורדים, במובן מסוים, ראו את זה מאוד כאנלוגי. אני לא יודע איזו אנלוגיה כולם יודעים שאנחנו יכולים להשתמש.

אבל המקובלים בעצם ראו את הירידה, כמו את קיומו של העם היהודי בגלות, כאנלוגיה הגבוהה ביותר תהיה ירידת הנשמה, שכמו כל ניאופלטוניסט מאמין, שהנשמה האנושית לא שייכת בגוף. ולכן, לא רק שיש בעיה מאוד דומה, לנשמה יש דברים שהיא עושה שהיא אוהבת לעשות. מהות הנשמה, אוקיי, זה טוב, תן לזה. זה לא משנה. זה לא פוגע בכלום.

אבל הנשמה גם רוצה לבטא את עצמה בדרכים מסוימות, כמו בעיקר במחשבה, אבל אולי במצוות מסוימות ובפעולות מסוימות גם. וזה בעצם קשה לה לעשות את זה בעולם הזה של הגוף. אבל לפיהם, התיאוריה של התורה היא שיש דרך לעשות את זה, או שיש איזושהי דרך.

מטאפורה הכלא ובעיית ההתאבדות

כמו שסוקרטס אמר שהמיסטיקנים, זה בשם המסתורין, שהנשמה בכלא בגוף. וזו הסיבה שהיא לא יכולה לעזוב, כי אם אלוהים שם אותך בכלא זו הסיבה שאתה לא רשאי להתאבד, נכון? כי אם אלוהים שם אותך בכלא, מי ייתן לך לברוח? סיבה מאוד מגניבה לא להתאבד.

התורה כחרב: בניית ארמון בתוך כלא הגלות

כלא הנשמה הופך למטרה

מרצה: וזה בעצם קשה לה [לנשמה] לעשות את זה בעולם הזה של הגוף. אבל, לפיהם, התיאוריה של התורה היא שיש דרך לעשות את זה, או שיש איזושהי דרך—כמו, אתה יודע, סוקרטס אמר שהמיסטיקנים, זה בשם המסתורין, שהנשמה בכלא בגוף, וזו הסיבה שהיא לא יכולה לעזוב, כי אם אלוהים שם אותך בכלא, זו הסיבה שאתה לא רשאי להתאבד, נכון? כי אם אלוהים שם אותך בכלא הזה, מי ייתן לך לברוח? סיבה מאוד מגניבה לא להתאבד.

הפריצה המשיחית

וכשמשיח יבוא, נפרוץ ונצא מהמפלצת כדי בעצם להיות עם הדבר שלנו. זה ההיפך מכאילו, אני הולך לפרוץ החוצה. בכל מקרה, זאת התמונה שלו. ואני חושב שזה הסיפור. בכל אופן, זה מה שרציתי לומר.

חילופי דברים לסיום

תלמיד: הפנטזיה העיקרית שלך יש את זה על שלוש רגלים, המקדש של—

מרצה: כן, יש לי דרכים לתאר איך זה עובד, אבל זה באמת 11 ומשהו. הוא אומר על שלוש רגלים, המקדש של בושו. הוא אומר שזה לפני זה, התורה. זה מה שזה אומר. כן, אנחנו צריכים לחשוב איך התורה בעצם עוזרת לנו לעשות את זה. אבל כן, זו המחשבה שלו. אבל כן.

תלמיד: זה מאוד יפה. תודה.